

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

15 Ocak '96, Sayı:3, Fiyatı: 30 000 TL.

**Zindanda, Sokakta, Fabrikada
Sermayenin Saldırılarına Karşı:**

**Tek Yumruk,
Tek Barikat!**

**Sosyo-politik açıdan
seçim sonuçları:**

**24 Aralık
Seçimlerinin
Ardından**

● Sayfa 4

**Ümraniye Cezaevi'nde
devlet katliamı**

Ümraniye Cezaevi'nde devrimci tutsaklara yönelik katliamda 4 tutsak şehit oldu. 4 tutsak halen yoğun bakımda tutuluyor. Şehitlerin cenazesine sahip çıkan 2000'den fazla insan gözaltına alındı. Evrensel muhabiri Metin GÖKTEPE gözaltında tutulduğu Eyüp Spor Salonu'nda polis tarafından katledildi. ● Sayfa 8

**Devrimci
Proletarya'ya Yanıt-3**

**Partileşme
Sürecinin
Sorunları**

● Orta Sayfa

ZULMÜNÜZ İSYAN OLUYOR!

Silahlarınız, duvarlarınız, kurumlarınız, haydutlarınızla kan emicidir düzeniniz.

Emeğimizi sömürdünüz, ürettiklerimizle düzeninizin taşlarını döşediniz. Her sokağa işkencehaneler yaptınız, doldurdunuz haydutlarınızla. Yetmedi; bilimin ürettiği teknolojiyi kan emicilerinizin eline verdiniz, çetelerinizi donattınız.

Kan emdiniz, emdikçe vahşileştiniz. Barbarlık düzeninizin yıkılacağına dair haklı korkunuzla daha da saldırganlaştınız.

Mapushaneler inşa ettiniz her diyara. Onurlu, yürekli devrimcileri, demokratları, binlerce güzel insanı doldurdunuz duvarların arasına, bedenlerini hapsettiniz.

Ya bilinçlerini?

Her köşeye kana susamış haydutlarınızı doldurdunuz, beslediniz onları, isim bile yakıştıramadığımız mahlukatlar yarattınız ve saldırdınız iplerini. Katlettiler sokaklarda, evlerde, mapuslarda, dağlarda.

Siz ve çeteleriniz; kimine üniforma giydirdiniz, kimine cübbe, kimini öylece saldırdınız üzerimize bizden biriyim gibi. Korktunuz, korktukça saldırganlaştınız.

Yetti mi?

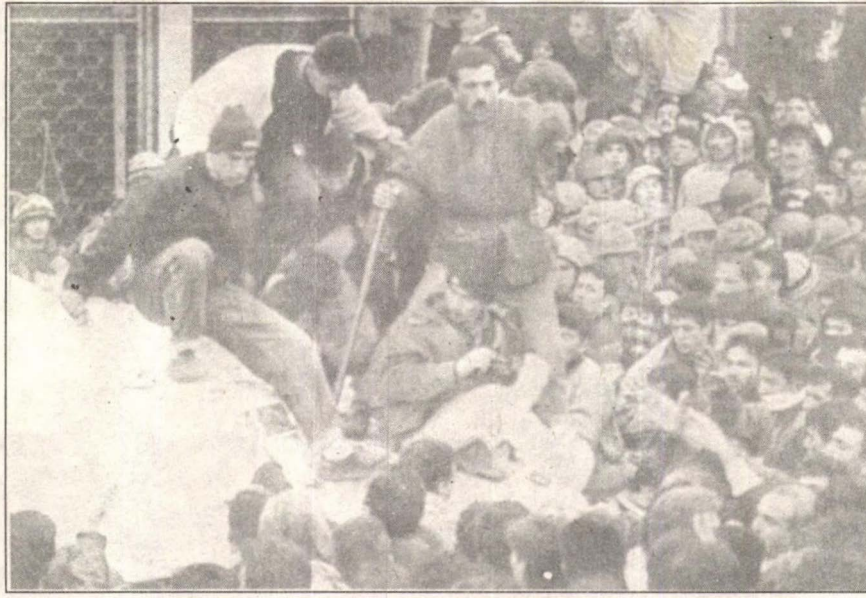
Beyinlerine, bilinçlerine saldırdınız. Emekçiye, yoksul halkı yalanlarınızla uyuşturduunuz, medyanızla uyuttunuz, aldattınız.

Evlatlarımıza katil ünüformalarını giydirip Kürt halkının üzerine kurşun sıktırdınız. Onları insanlıktan uzaklaştırdınız. Vahşileştirdiler; kulak kestiler, tecavüz ettiler, yağmaladılar, ölüm makinası olup kendilerini de öldürdüler.

Yetti mi?

Yalanlar yazdınız gazetelerinizde, televizyonlarınızda. Yalanlarınızla birbirinizi bile ısırdınız, aldattınız halkı.

Devrimci, sosyalist, yurtsever hatta muhalif basına kan kusturdunuz.

Katlettiniz emekçilerini, bombaladınız, cezalar verdiniz, toplattınız, kapattınız.

Sustular mı?

Susacaklarını mı sanıyorsunuz?

İşçiye, memura, öğrenciye sokaklarda vahşice saldırdınız, sendikalarını-demeklerini kapattınız, işten attınız, okuldan attınız, sürgüne yolladınız, yetmedi, katlettiniz.

Bir kolunuz sürdürdü vahşetini ağzında salyasıyla, diğer kolunuz mahkemeler kurdu.

DGM'ler açtınız birbiri ardına.

Haydutlarınıza cübbe giydirip salıverdiniz buralara. Korkak, basiretsiz zavallı piyonlarınızı oturtunuz koltuklara. Yazdığınız paçavra hukukunuza bile uymadılar/uyamadılar vahşice saldırmak için.

Yetti mi?

Görüntü için paravan kurdunuz. Adına millet meclisi demekle milletin olduğu yalanını aşıladınız.

Beslemeleriniz emrinize göre parmak kaldırdılar ama hizmetleri barbar düzeninize yeterli olmamış ki kontrgerilla şeflerinizi, çete reislerinizi aldınız bu kez meclisinize. Daha koltuk kavgaları bitmedi ama

beslemelerinizin temsilcisi olarak bu çete reislerini seçtiğiniz açık ki, hergün medyanızda sözcülüğünüzü yapıyorlar. Çıkardığınız zulüm yasaları yetmedi anlaşılan. Çete reisleriniz bu zulmü belki biraz daha artıracak ve siz, düzeniniz çürüdükçe saldıracaksınız biliyoruz. Düzeniniz zorbalığınız kadar ayakta duracak.

Yetecek mi?

Katlettiniz Buca zindanında üç devrimciyi, doymadınız kana.

Ümraniyede de 4 yiğit devrimciyi katlettiniz, vahşice kafalarını parçaladınız, beyinlerini dağıttınız.

İnançlarını, bilinçlerini ve ektikleri tohumları yok edebildiniz mi?

Emekçiler ve devrimciler sahip çıktılar. Bedenlerini uğurlamaya gittiler akın akın. Engellemek için haydutlarınızı saldırdınız sokaklara, azgınca saldırdılar herkese, karakollarınız yetmedi, araçlarınız taşıyamadı, zulmünüzle Hitler'e taş çıkarttınız. Kırlettiniz salyalarınızla şehitlerin bedenlerini.

Toplama kampı oluşturduunuz binlerce insanı doldurduğunuz spor salonunda. Aşağılık haydutlarınıza ve terörist devletinize yakışanı yaptınız

fütursuzca. Sahibinin sesi medyanız bile görmezlikten gelememi vahşetinizi. Gazeteci Metin Göktepe'yi katletmekle çirkefliliğinizi sergileyecek kimse kalmadı sandınız ama yine yanıldınız, çete reisinizin katliamı gizleme çabası bile beyhude kaldı bu kez.

Şimdi cübbeli kolunuz devrede, "suçlu varsa cezalandırılır" demekteşiniz; suçlu siz değilmişsiniz gibi, terörist devletiniz değilmiş gibi.

Gazi'de ve Ümraniye'de 22 insanımızı katleden haydutlarınızı güya yargılayan "bağımsız yargının" yaptıkları ortada iken. Ve aynı ellerle; cezaevi katliamını protesto eden, adliyenize dilekçe vermek için gelen, yani anayasamızda hak olarak yazılı olan "dilekçe verme" haklarını kullanmak için gelen yüzlerce insanımızı, analarımızı vahşice dövdükten sonra 7 gün süreyle rehin tutan savcılarınızla, işkence üzerine kurulu "adaletinizle".

İnandırınız mı sanıyorsunuz?

Sömürdüğünüz işçi sınıfının, düzeninizi başınıza yıkacağından korkuyorsunuz. Öfkelerinin biriktiğini, ağır da olsa bilinçlendiklerini görüyor korkuyorsunuz.

Korkmakta haklısınız da.

Ne var ki korkunun ecele faydası yok !

Korktukça artan saldırganlığınız, vahşetiniz asla unutulmayacak. Katliamlarınız ise hesap hanesine bir bir yazılıyor. Belki sindirdik sanıyorsunuz, hep susacaklar zannediyorsunuz. Ama öfke ve devrimci bilinç giderek birleşmektedir ki, işte bunu asla engelleyemeyecektir barbarlığınız.

Kabus görmekte haklısınız, vurdukça çoğalıyor devrimciler, bir gidip bin geliyor, saldırılarınız biraz daha bilinçlendiriyor, biraz daha kenetliyor kolları ve

Zulmünüz İsyan Oluyor. Çöküşünüzü Hızlandırıyor!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:3 • ISSN 1300-8250 • Fiyatı:30 000 TL.(KDV. dahil)

EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. • Sahibi ve Y. İst. Md: Ahmet TURAN

Yönetim Yeri:

'Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5,
Aksaray/İSTANBUL
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

Basım Yeri:

CEYLAN Matbaacılık
0 (212) 517 00 81
İSTANBUL

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçerçi İshani Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İshani No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax:0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İshani 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İshani Kat:3 No:306
ADANA, Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

Kızıl Bayrak'tan

Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak'ın 3. sayısından merhaba!

Hızlı akan bir süreç içerisindeyiz. Baskın seçimler yapıldı. Ancak burjuvazinin hükümet krizi çözülmedi. Hiçbir düzen partisi tek başına iktidar olabilecek oy çokluğunu alamadı. Koalisyon arayışları, tartışmalar sürüyor. Ancak, daha saldırı hükümeti işbaşına geçmeden sermayenin saldırıları başladı. İlk elden tüketim maddelerine büyük oranda zamlar geldi. İşçi ve emekçilerin yaşamı bir kat daha zorlaştı.

Öte yandan, sermaye; toplumsal muhalefeti ezmek, gelecekteki büyük ölçekli saldırıları için yolunu düzlemek için baskı ve şiddetini daha pervasız uygulamaya başladı. Ümraniye Cezaevi'nde 4 devrimci tutsağın katledilmesi, cenaze törenlerinde binlerce insanın işkenceli gözaltılara alınması, Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe'nin vahşice katledilmesi, boyutlanan devlet saldırısının ilk örnekleri oldular.

Kontrgerilla şefleriyle, yağmacılarla, hırsızlarla desteklenmiş yeni parlamentonun ve

saldırı hükümetinin henüz işbaşı yapmamış olduğunu da göz önüne alırsak önümüzdeki sürecin önemi daha iyi anlaşılır.

Bizlere dayatılmak istenen, sesini çıkarmayan, her türlü sömürüye boyun eğen köleler olmamızdır. "Daha fazla kâr için daha fazla sömürü. Daha fazla sömürü için daha fazla terör." Sermayenin bugünkü politikası budur. Bunu boş çıkarmaksa, ancak örgütlü bir karşı koyuşla gerçekleşebilecektir. Toplumun tüm ezilen kesimleri sermayenin bu saldırıları karşısında örgütlenmeli ve karşı saldırıyı örgütlemelidir.

Gazetemizin 2. sayısı da devlet tarafından toplandı. Gerekçeler daha öncekilerle aynı. Amaçları da değişmiş değil. Komünist açık alan çalışmasını engelleyebilmek. Aynı amaçla gözaltılar ve baskılar da yoğunlaşmış durumda. 2. sayımızın çıkışından bu yana; Gebze'de 3, Adana'da 3, İstanbul'da 11 çalışmamız işkenceli gözaltılardan geçirildi.

Bugüne dek başaramadılar, başaramayacaklar. Parti, devrim ve sosyalizm yolunda Kızıl Bayrak süsleyecek.

Zindanda, Sokakta, Fabrikada, Sermayenin Saldırılarına Karşı; **Tek Yumruk, Tek Barikat!**

"Yollar kesilmişti. Bir çok noktada polis insanları sorgusuz sualsiz gözaltına alıyordu. Yüzlerce insan araçlara vahşice tükılarak işkence merkezlerine taşınyordu. Binlerce insanı spor salonlarına, karakollara dolduruldular"

Hayır. Bu anlatılanlar ne Şili'de, ne Arjantin'de, ne de bir başka Latin Amerika ülkesinde yaşandı. Bu görüntüler Türkiye'den. 12 Eylül faşizminin uygulamalarından da söz etmiyoruz. Bunlar, "demokratik, çağ atlamış, GB'ne girmiş modern" Türkiye'den manzaralardır.

Faşist sermaye devleti, önce, taş duvar/demir kapılarla zapt ettiği tutsaklara saldırıp, en vahşi biçimde öldürüyor, yaralıyor. Ardından, katlettiği devrimcileri, ailelerinin elinden zorla alarak kendisi gömüyor. Ama bunu, ancak, cenazeleri kaçıracak ve bölgeyi insansızlaştırarak yapabiliyor. Sorunu, sadece cenaze törenini engellemek olmadığı için de, karakollara, spor salonlarına gelişi güzel toplayıp doldurduğu binlerce kişinin üzerinde vahşi bir terör estirerek sürdürüyor saldırılarını. Burada da, kafası-gözü yarılış, kolu-bacağı kırılmış onlarca yaralıyla bir ölü daha bırakıyor arkasında.

Sermayenin bu kudurgan saldırganlıktan bir umarı var elbette. Biraz daha ayakta kalabilmek için saldırıyor. Daha fazla sömürmek, daha fazla kâr etmek için saldırıyor. Kitleleri öncüsüz ve örgütsüz bırakmak, korkutmak, yıldırma ve uysal köleler haline getirmek için saldırıyor. Ekonomik ve siyasi krizi boyutlandıkça saldırıyor. Sonunun yakınlığını hissettikçe saldırıyor. 5 Nisan ve sonrasında, işçi sınıfı ve emekçi katmanlardan o denli çok şey alıp götürdü ki, artık bıçağın kemiğe dayandığını ve emekçilerin, ellerinde kalan son kırıntılara, canlarıyla sarıldıklarını görüyor. O kırıntıları da alabilmek için canlarına kastetmekten çekinmeyeceğini kanıtlamaya çalışıyor. Belirli hedeflerin yanı sıra, "sokaktaki adam"a, giderek daha fazla yönelmesinin nedeni budur. Kimse kendini kandırmasın. Kurunun arasında yaşın da yanması değildir söz konusu olan. Bu, sermayenin azami kâr ihtiyacını karşılamayı hedefleyen, bilinçli bir yönelmedir. Derinleşen bunalım koşullarında ise bunun yolu, işçi ve emekçilerin toplu kırımları pahasına sömürüyü derinleştirmekten, klasik söylemle, faturanın işçi ve emekçilere çıkarılmasından geçiyor.

Sınıflı toplumlarda en üst örgütlenme devlet, en örgütlü güç de, devleti elinde bulunduran egemen sınıftır. Kapitalizm söz konusu olduğunda bu, burjuva devlettir. Türkiye'deki en büyük terör

örgütü sermaye devletidir derken kastettiğimiz işte budur.

Amaç, işçi-emekçi kitleleri korkutup sindirmek, en azgın sömürüye uysalca boyun eğen köleler haline getirmek olunca, devrimci sınıfı örgütsüzleştirmek/öncüsüzleştirmek özel bir önem kazanıyor. Sendikalara, sendikal örgütlenme hakkına, grevlere, direnişlere, işçi yürüyüş ve mitinglerine saldırılar artırılıyor. Yoğun bir tensikat furusuyla, fabrikaları öncü/devrimci işçilerden temizleme kampanyası başlatılıyor. Devrimci örgütleri ezip dağıtmak için işkence ve infazlar yoğunlaştırılıyor.

O sırada yöneldiği özel hedef ne ve kim olursa olsun, genel hedefi, öncü/devrimci sınıfı örgütsüzleştirmek, bu yolla köleleştirmek ve toplumsal kurtuluşa önderlik etmekten aciz bırakmak olduğuna göre, devlet terörü, her koşulda karşı çıkılması, engellenmesi, yok edilmesi gereken bir olgudur. Sınıf bilinçli işçi, bu "engelleme" ve "yok etme"nin, ancak, işçi sınıfının örgütlü/siyasal mücadelesiyle olanaklı olacağını bilir. Bunun için gerekli olanın, illegal/ihtilalci bir sınıf partisi olduğunu, en geniş işçi kitlelerine propaganda eder. Mücadelede sürekliliğin sağlanması, partinin siyasi polisin saldırılarından korunmasına, yani yasadışılığa bağlıdır. İşçi-emekçi kitlelere güven vermesi, etkilemesi ve örgütleyerek mücadeleye sevk edebilmesi ise kavgacılığına. Parti ayrıca, sınıfın günlük ekonomik/demokratik mücadelesinin örgütlerine de yol gösteren, onlara güç ve moral veren bir örgütlenme biçimidir. Politika ve taktikleriyle, mücadelesiyle, işçi sınıfının ulusal ve uluslararası birliğini sağlayacak tek örgüttür. Özellikle günümüz Türkiye'si'nde, sermayenin, devlet terörüyle destekli azgın saldırıları karşısında işçi sınıfının ayakta kalabilmesi, mücadeleyi sürdürülebilmesi, saldırıları göğüsleyip püskürtebilmesi için en acil, en yakıcı ihtiyaçtır parti.

Sınıf bilinçli işçilerin, geniş işçi yığınları arasında yayması gereken bir başka propaganda, bu şiddetin, bu azgın terörün sermaye için kurtuluş olmadığı/olamayacağıdır. **Devrimin bayrağı, şehitlerinin kanyla yükselir.** Sermaye, bu kör şiddetiyle kendi sonunu hızlandırıyor. İşçi ve emekçilerin, ezilen halkların öfkesini biliyor, mücadele dinamiklerini filizliyor. İşçi-emekçi kitleler devrim sloganlarıyla alanları fethettiğinde, faşist devlet, kendi döktüğü kanda boğulacaktır.

**Kahrolsun Sermayenin
Faşist Diktatörlüğü!
Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!**

Seçimlerin ardından

Düzen açısından, 24 Aralık erken genel seçimlerinin en önemli işlevi ve misyonu, gündemde olan yeni düzen saldırıları için siyasal ortamı daha uygun bir hale getirmektir. Düzen IMF'nin de direktifleri doğrultusunda hazırladığı yeni saldırı paketini gündeme getirmek zorundaydı. Ama yıpranmış ve seçim baskısını üzerinde hisseden bir hükümet aracılığıyla bu saldırıları gerçekleştirebilmesi oldukça zordu. Ayrıca bu saldırıları gerçekleştirmek işçi emekçi muhalefetini ezmeyi zorunlu kılmaktaydı.

Bu nedenle alelacele bir erken genel seçim kararı alındı. Gerekli yasal düzenlemeler hızla gerçekleştirildi. Bu acelenin, bu el çabukluğunun arkasında birkaç önemli faktör vardı. Bu faktörlerden en önemlisi yeni saldırı paketini gerçekleştirmenin taşıdığı aciliyetti. Düzen açısından seçim dönemini daha uzun sürece yaymak bir başka açıdan da, ekonominin seçim rüşvetlerini kaldıramayacak denli krizde olmasından dolayı da tercih edilir bir şey değildi. Seçimi el çabukluğu ile gerçekleştirme yoluna gitmenin, propaganda süresini alabildiğine kısa tutmanın bir diğer önemli nedeni de, düzenin bu kriz koşullarında kitle politizasyonunu en asgari düzeyde tutma çabasıydı. Nitekim 24 Aralık seçimlerinde, şu ana kadar görülmemiş en apolitik seçim kampanyalarından birine tanık olunmuştur. Denilebilir ki Cumhuriyet tarihinde toplumun sorunlarından, ihtiyaç ve özlemlerinden bu denli uzak bir başka seçim dönemi yaşanmamıştır. Burjuva partilerin oy avcılığı, farklı programlara ve vaatlere değil, "lider imajlarına", kimin daha az hırsız olduğuna ve bir de şişirilen RP umacısına dayandırılmıştır.

24 Aralık seçimleri, düzene kısa süreli bir soluklanma imkanı sağlayacak olsa da, seçim sonuçlarının ortaya çıkardığı tablo, burjuvazinin "istikrarlı ve güçlü bir hükümet" beklentilerini karşılamaktan oldukça uzaktır. Bugünkü parlamento aritmetiği içerisinde, ortaya nasıl bir hükümet formülasyonu çıkarsa çıksın, bunların tümü de düzene aradığı siyasal istikrarı sağlayacak özelliklere sahip olmayacaktır.

Onümüzdeki süreçte sermaye düzeni açısından aciliyet taşıyan, atılması zorunlu adımlara baktığımızda, burjuva siyaset tablosundaki parçalanmışlığın, istikrar tablosundan uzaklığın doğurabileceği sorunları daha net olarak görmek mümkündür. Düzen, özelleştirme başta olmak üzere geçen dönemde gerçekleştirmeyi başaramadığı saldırıları, yakın dönem içerisinde gerçekleştirmek sorunuyla yüzyüzedir. Buna gümrük birliği sürecinin işçi ve emekçilere dönük ağır ekonomik-sosyal faturaları da eklenecektir. Tek başına bu iki etken bile onümüzdeki süreçte sınıfın ve emekçi kitlelerin içinde huzursuzlukların ve mücadele isteğinin daha da yoğunlaşacağını yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır. Düzen açısından böylesi bir sürece gücü ve meşruiyeti tartışmalı bir hükümet birleşimiyle girecek olmanın taşıdığı zorluklar ve riskler ortadadır.

Düzen, 24 Aralık seçimlerinde güçlü hükümet arayışına bir yanıt bulamadığı gibi, etkin bir düzen içi muhalefet alanında da ciddi sorun ve açmazlarla yüzyüzedir. Seçimler, CHP'nin geniş işçi ve emekçi kitleler şahsında ve yoksul Kürt halkı arasında son derece büyük bir itibar erozyonu yaşadığını ortaya koymuştur. DSP yıllardır muhalefette olmasına, dolayısıyla hükümet olmanın yıpratıcılığını yaşamamasına karşın toplam seçmen sayısının %10'una bile ulaşmayan bir oy desteği bulabilmiştir. RP gibi sosyal demagojiyi dinci ideolojiye tabi kılan bir partinin ise bugünkünden daha büyük bir etki ve desteğe ulaşması pek çok bakımdan oldukça zordur. Kısım RP hariç, tüm bu partilere verilen oy desteğinin büyük bir bölümünün bir "ehven-i şer" destek olduğu da düşünülürse, resmedilmeye çalışılan tablo daha anlaşılır olur.

Bu tablo düzen açısından son derece iç karartıcıdır. Ne var ki, bu iç karartıcı tabloya rağmen seçim sonuçları, düzenin geniş işçi ve emekçi yığınları hala denetim altında tutabildiğini de göstermektedir. Bunun dışında kalan tek alan Kürdistan'dır. Seçim sonuçları düzen partilerinin bir umut olmaktan çıktığını ne denli açık bir biçimde göstermekteyse, devrim ve sosyalizm güçlerinin yığınlardaki hoşnutsuzluk ve arayışı kucaklayabilmekten henüz son derece uzak olduğunu da aynı açıklıkla ortaya koymaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar umutsuzluk ve seçeneksizliği içine yaşamaktadırlar. Devrimci-sosyalist alternatif önleri yeterli bir etkinlikte ve kuvvette konulamadığı için, tüm hayal kırıklıklarına ve tepkilerine karşın çeşitli düzen partilerine oy verebilmektedirler. Seçim tablosunun devrimcilere ve komünistlere verdiği mesaj son derece açıktır. Devrimci-sosyalist seçeneği daha büyük bir enerji ile, daha etkili bir biçimde sınıfa ve emekçilere taşımak!

Kızıl Bayrak

Sosyo-politik açıdan seçim sonuçları 24 Aralık Seçimleri'nin Gösterdikleri

Düzen partilerinden beklentilerin büyük ölçüde azalmış olmasına karşın, geniş işçi ve emekçi kitlelerin yine de çeşitli düzen partilerine oy vermelerinin ardındaki temel etmen, kuşkusuz ki devrimci alternatifi zayıflığıdır. Devrim alternatifinin etkili bir tarzda taşınmadığı koşullarda, kitlelerin en ileri kesimlerinin dahi düzenle bağı şu ya da bu ölçüde süregelmektedir. Düzen partileri, bu kez de bölücülük, irtica, yeni MC vb. gibi çeşitli korkular yaratarak ehven-i şer oyları kendi çevrelerinde toplayabilmektedirler.

24 Aralık seçimlerinin ortaya çıkardığı tabloya, bu tablonun ortaya çıkardığı verilere kuşbakışı bir göz gezdirildiğinde, ilk göze çarpan şey, bu tablonun EKİM'in "siyasal süreçlerde tıkanma" olarak tanımladığı olgunun dışavurumunu yansıtır olmasındır. Öyle ki, bundan iki yıl önce yapılmış olan yerel seçimlerin ortaya çıkardığı genel siyasal manzara ile 24 Aralık seçimlerinin ortaya çıkardığı siyasal manzara arasında, görüntüden kalkarak gidildiğinde önemli bir farklılık saptayabilmek mümkün değildir. Seçmen kitlelerinin büyük bir bölümünün "kararsız" olması, bu kitlelerin düzen partilerinden herhangi bir ciddi umut beklememelerine rağmen "ehven-i şer" olarak gördükleri düzen partilerine oy vermeleri, oy dağılımındaki büyük parçalanma, en yüksek oy oranına ulaşan partilerin bile kullanılan oyların ancak %20'sini toplayabilmesi, sosyal-demokrasinin yıkımı, dinci-faşist partilerin nispeten yüksek bir oy oranına ulaşabilmeleri, devletin Kürdistan'da emekçi halkı büyük ölçüde kaybettiğinin bir kez daha tescil edilmesi, devrimci ve komünist hareketin henüz son derece sınırlı bir kitle desteğine sahip olduğunun ortaya çıkması vb., vb... 24 Aralık seçimlerinde ortaya çıkan siyasal tabloyu betimleyen tüm bu özellikler, dönülüp bakıldığında, bundan önce yapılmış olan bir kaç seçimi de büyük ölçüde tanımlayabilecek özelliklerdir.

Bu EKİM'in "siyasal süreçlerde tıkanma" olarak tanımladığı olgunun, seçimler şahsında kendini dışavurmasından başka bir şey değildir aslında. İşçi sınıfının bir sınıf olarak, siyasallaşmış-militan bireylemtarızıyla toplumsal mücadele süreçlerinde bir ağırlık koymayı başaramadığı koşullarda, bu tıkanmışlık tablosunun köklü bir biçimde değişmesinin olanaklı olmadığı gerçeğine de değişik bir düzlemde işaret etmektedir seçim sonuçları.

Kuşkusuz akan süreç içerisinde alttan alta yaşanan önemli değişiklikler söz konusudur.

Seçimin soyut göstergelerinin ötesine geçilip soruna "sokaktaki insan"ın somut eğilimleri üzerinden yaklaşıldığında, gittikçe daha güçlü bir biçimde mayalanan bu değişimi görmek çok daha olanaklıdır. Geniş işçi ve emekçi kitlelerin düzen partilerine olan ilgisizliği ve umutsuzluğu her geçen gün daha da artmaktadır. "Hiçbirinin birbirinden bir farkı yok, aslında hiçbirine oy vermemek gerekir" yargısı, bu seçim öncesinde kitlelere hakim olan en temel eğilimdir. Dahası, geçen seçim süreci ile bu seçim süreci arasında, başta Alevi kökenli emekçiler olmak üzere kent yoksullarının ve emekçilerinin düzenle olan ilişkileri daha da gerginleşmiş, bu kesimler içinde devrimci bir arayışın mayalanmakta olduğu gerçeği çok daha belirgin bir durum kazanmıştır. Kürt emekçi halkının devletle ve düzenle olan ilişkilerinin son derece zayıflamış olduğu gerçeğini ise seçim sonuçları da dolaysız olarak yansıtmaktadır.

Sorun tüm bu birikimlerin, devrimci arayıştaki kuvvetlenmenin, seçim sonuçlarına hiç yansımamış olması noktasındadır. Bunun arkasındaki en önemli unsur ise, işçi sınıfının politik bir kuvvet olarak sahneye yeteri kadar kuvvetle ve etkinlikle çıkamamasıdır. Devrimci ve komünist hareketin işçi sınıfı eylemini örgütlemek, önderlik etmek ve kitlelerdeki devrimci arayışı etkileyip örgütlemek alanında, gerekli etkinlikte bir müdahale gücü gösterememesidir. 24 Aralık seçimlerinin devrimcilere ve komünistlere verdiği en önemli mesaj budur. Tüm diğer veriler ancak bu temel mesajın ışığında anlaşılabilir ve gerekli dönüştürücü sonuçlar çıkarılabilir.

Seçimlere katılım oranı üzerine

Seçimlere katılım oranının nispeten yüksek olması, kitleler nezdinde düzen partilerinin ciddi bir itibar kaybına uğramış bulunduğu saptamasıyla çelişik bir görüntü sunmaktadır. Ne var ki bu büyük ölçüde görüntüde böyledir. Zira bizzat burjuva basına da yansıyan pek çok somut veri, burjuva partilerinin ciddi bir "inandırıcılık erozyonu"na uğradığını ortaya koymaktadır. Yapılan tüm anketler seçmen kitlelerinin ana görevdesini "kararsız seçmenler" in oluşturduğunu göstermektedir. Kararsızlığın arkasındaki temel faktör ise politikaya ilgisizlik değil, alternatifsizliktir. Bu durumu seçim

öncesinde, kahvedeki, otobüsteki, sokaktaki emekçi kitlelerinin sert tepkileri üzerinden de saptamak mümkün oluyordu. Düzen partilerinin miting düzenlemekten kaçınması, yapılan mitinglere ise ancak 5-10 bin civarında bir kitlenin ilgi göstermesi ise, bu gerçeğin bir başka somut görünümüyü. Tüm bu göstergeler, düzen partilerine verilen oyların çok büyük bir bölümünün "emanet" oylar olduğunu ortaya koymaktadır.

Düzen partilerinden beklentilerin büyük ölçüde azalmış olmasına karşın, geniş işçi ve emekçi kitlelerin yine de çeşitli düzen partilerine oy vermelerinin ardındaki temel etmen, kuşkusuz ki devrimci alternatifin zayıflığıdır. Devrim alternatifinin etkili bir tarzda taşınmadığı koşullarda, kitlelerin en ileri kesimlerinin dahi düzenle bağı şu ya da bu ölçüde süregelmektedir. Bu durumda ise düzen partileri, "umut" olma gücünü önemli ölçüde tüketebilir, bu kez de bölücülük, irtica, yeni MC vb. gibi çeşitli korkular yaratarak ehven-i şer oyları kendi çevrelerinde toplayabilmektedirler. Nitekim 24 Aralık seçimlerinde de gerçekleşen budur. Öte yandan alternatifsizliğin yarattığı bulanıklık, kitlenin oy verme davranışını da iyice tutsaştırılmaktadır. Örneğin umutsuzluğa düşmüş arayış içindeki bir CHP'li, etkili bir çekim merkezinin var olmadığı bugünkü koşullarda, sırf RP iktidara gelmesin diye DYP ya da ANAP'a oy verebilmektedir. Ya da devrimci fikirlere yakınlık duyan bir Alevi emekçi, CHP'nin barajı aşamamasının daha kötü sonuçlar doğuracağı düşüncesiyle, büyük bir tepki duymasına karşın yine de CHP'ye oy verebilmektedir.

Katılımın nispeten yüksek olması daha da anlaşılır kılacak bir başka olgudan daha söz etmek mümkündür. Normal dönemlerde de oy kullanmayan belli bir seçmen kitlesi söz konusudur. Bu seçmen kitlesinin ana özelliği, çarklarını her dönem döndürebilmeleridir. Hangi hükümet iktidara gelirse gelsin, bu kesimin ekonomik-sosyal konumu pek fazla sarsılmamaktadır. Bu kesimler, bu nedenledir ki, nispeten istikrarlı dönemlerde genellikle sandık başına gitmezler. Oysa istikrarsızlık sinyalleri arttığında ya da örneğin RP gibi, bu kesimlerin "modern yaşam tarzı"na aykırı bir partinin hükümet olma şansı yükseldiğinde,

bu kesimlerin sandık başına gitmemeleri düşünülemez. Bu kesimler son birkaç senedir sandık başına gitmekte, oylarını da büyük ölçüde merkez sağ partiler lehine kullanmaktadırlar.

DYP ve ANAP'ın oy oranı üzerine

24 Aralık seçimlerine, DYP ve ANAP'ın aldıkları oy oranları üzerinden bakıldığında, şu tür sonuçlara ulaşmak mümkün. Kitlelerin gözünde bu iki partinin birbirinden herhangi bir farkı yok. DYP yerine ANAP'ın hükümet olması koşullarında da esasta hiçbir şey değişmeyeceği yargısı hakim. Bu nedenledir ki, son dört yıldır muhalefette olmasına karşın ANAP, kullanılan geçerli oyların ancak %20'lik bir bölümünün desteğine ulaşabiliyor. Bu tablo, kitlelerin ANAP'ı DYP karşısında bir umut ve alternatif olarak görmediklerini ortaya koyuyor. Bu, burjuva siyasetinde yaşanan tıkanmanın bir başka önemli göstergesidir.

DYP ve ANAP'ın aldıkları oy oranı değerlendirilirken, kısaca da olsa üzerinde durulması gereken bir başka olgu daha var. DYP'nin aldığı oy oranı, ilk bakışta beklenene göre şaşırtıcı derecede yüksek görünüyor. Zira DYP son dört yıldır işçilere, emekçilere ve kardeş Kürt halkına yönelik saldırı politikalarının birinci dereceden uygulayıcısı ve sorumlusu durumundadır. Buradan bakıldığında, tüm bu dezavantajlara karşın DYP'nin nasıl olup da %20'lik bir oy oranına ulaşabildiği sorusu haklı olarak akla gelmektedir. Eğer burjuva partileri bir bütün olarak inandırıcılıklarında ciddi bir aşınma yaşamışlarsa, toplumda umut havası yaratabilen etkinlikte bir düzen dışı seçenek de yoksa, belirttiğimiz gibi bu bir kilitlenme durumudur ve bu durum dolaysız olarak kendi ifadesini burjuva siyasetinde de bulur. Kilitlenme durumu, burjuva siyasetinde yankısını, bütün partilerin birbirlerine yakın oy almaları şeklinde gösteriyor. Bu tablo, düzenden kopamamış kitlelerin, "DYP dışında bir başka parti de olsa hiçbir şey değişmezdi" yargısını ve umutsuzluğunu oy sandığı aracılığıyla yansıtmamasından başka bir şey değildir.

DYP ve ANAP'ın elde ettikleri seçim sonuçları değerlendirilirken bir kaç noktanın daha vurgulanmasında yarar var. Birincisi, 24 Aralık seçimleri, bu tür partilerin istikrarlı bir oy tabanı olan belli toplumsal kesimlerin varlığına ilişkin saptamayı bir kez daha doğrular niteliktedir. Sözü edilen kesim, bir tür yeni rantıye orta sınıfıdır. Son 20 yıldır uygulanan ekonomik politikaların geliştirip büyüttüğü bu asalak orta sınıf tabakaları, hiç küçümsemeyecek bir niceliğe ve etkinliğe sahiptir. Bu kesim DYP ve ANAP'ın militan oy desteği durumundadır. 24 Aralık seçimleri bu gerçeği bir kez daha doğrulamıştır.

Ayrıca DYP ve ANAP'ın aldıkları oylar değerlendirildiğinde, bu partilerin orta sınıfın diğer tabakalarından da özel ağırlıkta bir oy desteği elde ettikleri söylenebilir. '80 sonrasında düzene daha fazla entegre olan bu kesimler, sol dalganın geri çekilmesi, sosyal-demokrasinin diğer partilerle hiçbir farkının kalmaması vb. etkenlerin de kuvvetlendirici etkisiyle, oylarını DYP-ANAP çizgisinde toplamaktadırlar. "RP tehlikesi" argümanını çok sık işleyen DYP, bu konuda daha zayıf bir çizgi izlenen ANAP'a göre, son seçimlerde bu kesimlerden daha büyük bir destek elde edebilmiştir.

24 Aralık seçimleri, bu iki partinin, ayrıca geleneksel önyargıların etkili olduğu emekçi kesimlerden, özellikle de küçük-burjuva tabakalardan hala belli bir destek bulabildiğini de ortaya koymaktadır.

Sosyal-demokrasinin ağırlaşan bunalımı

Sosyal-demokrasinin bugün içinde bulunduğu krizin kökleri aslında 20-25 yıllık bir tarihe dayanıyor. Sosyal-demokrasinin krizinin arkasındaki en temel neden, kapitalizmin uluslararası planda yaşadığı krizdir. Sosyal-demokrasi politik iddiasını ve misyonunu, kapitalist düzen içerisinde sözde "sosyal adalet" ve "adil gelir bölüşümü"nü elde etmeye ve bu temel üzerinde de sınıfsal barışı sağlamaya dayandıran bir akım. Oysa kapitalizmin krizi, bu işlevin sürdürülmesini nesnel olarak engelliyor. Bu koşullarda, bir burjuva akım olarak sosyal-demokrasi zorunlu olarak tekeli burjuvazinin kriz politikalarının uygulayıcısı ve savunucusu konumuna sürükleniyor. Eski sosyalist ülkelerde yaşanan çöküş de bu süreci hızlandıran ek bir önemli faktör oldu.

Türkiye'deki sosyal-demokrat akımların krizi de, temelde yukarıda sayılan nedenlere dayanmaktadır. Kriz koşullarında sosyal-demokrat akımlar, işçi ve emekçi yığınları politize etmekten çekindikleri için, ne sosyal demagojinin yoğun bir kullanımına dayanan "etkili muhalefet" yürütebiliyorlar; ne de eğer hükümetlerse, tekeli burjuvazinin kriz politikalarının dışına çıkarak "bölüşücü" uygulamalara yönelebiliyorlar. Bu nedenden dolayıdır ki, sosyal-demokrat akımlar işçi ve emekçi kitleler nezdinde geçmiş dönemlerdeki türden bir etkinlik sağlayamıyorlar. İktidarda ya da muhalefette olmak ise bu yıpranmayı biraz daha hızlandıran ya da yavaşlatan bir rol oynuyor, ama yıpranma gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

24 Aralık seçimlerinin ortaya koyduğu tablo, tümüyle yukarıdaki saptamayı doğrular niteliktedir. Dört yıldır hükümet ortağı olarak, işçi ve emekçilere, Kürt halkına yönelik saldırının birinci dereceden suç ortağı olan CHP, burjuva medyanın da özel geyretleriyle %10 barajını zar zor aşarken, sosyal-demokrasinin muhalefetteki partisi DSP, bu avantajına karşın, kullanılan geçerli oyların ancak %14'ünü elde edebildi.

24 Aralık seçimlerinin ortaya çıkardığı sonuçlar, sosyal-demokrasinin işçi-emekçi oylarını önemli ölçüde kendi çevresinde top-

DSP, işçi ve emekçiler içinde şovenizmin etkisi altındaki bir bölüm "Türk" unsurların oyunu etrafında toplayabilirken; CHP, işçi ve emekçiler içindeki Alevi kökenli unsurların oylarını (o da çok büyük bir güçle) kendi etrafında toplamayı başararak açık bir hezimetten kurtulmayı güç bela başarabilmiştir. Bu tablonun kendisi, işçi sınıfının bir sınıf davranışıyla olmaktan çok, daha tali kimlikler, geleneksel önyargılar vb. üzerinden bu partilere oy verdiklerini de göstermektedir.

layamadığını göstermektedir. DSP, işçi ve emekçiler içinde şovenizmin etkisi altındaki bir bölüm "Türk" unsurların oyunu etrafında toplayabilirken; CHP, işçi ve emekçiler içindeki Alevi kökenli unsurların oylarını (o da çok büyük bir güçle) kendi etrafında toplamayı başararak açık bir hezimetten kurtulmayı güç bela başarabilmiştir. Bu tablonun kendisi, işçi sınıfının bir sınıf davranışıyla olmaktan çok, daha tali kimlikler, geleneksel önyargılar vb. üzerinden bu partilere oy verdiklerini de göstermektedir. Sosyal-demokrat partiler de, tıpkı diğer düzen partileri gibi, esasta "irtica ve bölücülük" tehditlerini öne çıkararak, bu temelde kitle desteği elde etmeye çalışmaktadırlar. Sosyal-demokrat partiler, sınıf ve emekçi kimliği üzerinden yığınlara seslenen bir propagandaya ise hemen hiç başvurmamaktalar. Bu durumda, sınıf hareketinin sürece damgasını vuramadığı ve devrimci alternatifin de zayıf olduğu koşullarda, işçi ve emekçilerin oyları, ehven-i şer olarak ve Türklük, Kürtlük, Alevilik, dindarlık ya da laiklik vb. üzerinden öne çıktığı tercihler üzerinden, çeşitli düzen partileri arasında dağılmaktadır.

24 Aralık seçimleri, sosyal-demokrasinin kent orta sınıfları üzerindeki etkisini de önemli ölçüde yitirdiğini ortaya koymuştur. İrtica karşıtlığı ve şovenizm üzerine oturan politika, kuşkusuz ki kent orta sınıflarının ilgi ve desteğini çekebilecek bir politik platformdur. Ama bu aynı argümanlar ANAP ve DYP gibi diğer düzen partileri tarafından da kullanılmaktadır. Bu koşullarda, yukarıda sayılan diğer faktörlerle (orta sınıfın düzene daha fazla entegre olması, tüm partilerin tek çizgi üzerinde toplanması vb.) birleştiğinde, kent orta sınıfları desteğini DYP-ANAP üzerinde yoğunlaştırmaktadır. Nitekim Ankara'nın Çankaya'sı, İstanbul'un Kadıköy'ü ve İzmir'in çeşitli orta sınıf semtleri dışında, sosyal-demokrasi bu kesimlerden de kayda değer bir destek bulamamıştır.

24 Aralık seçimleri, sosyal-demokrasinin bunalımının derinleşerek sürdüğünü bir kez daha göstermiştir. Dahası, büyük bir kampanyayla son anda sosyal-demokrasiye özellikle de CHP'ye kaydırılan Alevi emekçi kitlelerin oy desteği, sosyal-demokrasinin yaşadığı krizdeki derinleşmenin boyutlarını bir parça örtelbilmiştir. Alevi emekçi kitleleri, Sivas ve Gazi olaylarından sonra bu akımdan kopuş sürecine girmiş bulunmaktadır. Bu kesimler üzerinde devrimci hareketin etkisi yeniden kuvvetlenmeye başlamıştır.

Düzenin tercihi, mümkün olabilirse, sosyal-demokrat akımları muhalefette tutarak düzenin sübabı olan bu partilerdeki yıpranma sürecini biraz olsun yavaşlatabilecektir. Ne var ki seçim sonrasında ortaya çıkan siyasi tablo, düzenin bu tür bir manevra imkanını oldukça daraltmaktadır.

Sosyal-demokrasi muhalefette tutulsa bile, bu yıpranmanın hızını belki bir parça yavaşlatabilecektir, ama yıpranmanın sürmesi gerçeğini değiştiremeyecektir. Muhalefetteki sosyal-demokrat partiler açısından iki olasılık vardır. Ya erozyonu engellemek, yeniden bir kitle desteği sağlamak için sosyal demagojiyi daha etkili bir tarzda kullanmak, sözde de olsa işçi ve emekçilerin haklarını savunur gö-

rünmek; ya da şu ana kadar izlenmiş olan edilgen, uysal bir muhalefet çizgisinde kalmak. Gerçekleşecek olan çok büyük bir olasılıkla ikincisidir. Zira sosyal-demokrasi birinci yolu izlerse, zorunlu olarak işçi ve emekçi yığınlarında, sınıf ekseni bir politizasyonun hızlanmasına hizmet etmiş olur. Sosyal-demokrasinin kriz koşullarında böyle bir politizasyon artışı kendi kanalları içinde tutabilmesi ise oldukça zordur. Bu büyük bir risk ve açmazdır. Ama eğer ikinci yol izlenirse, bu takdirde de sosyal-demokrasinin yaşadığı erozyon artarak devam edecek demektir. 24 Aralık seçimleri, sosyal-demokrasinin yakın geleceğinin daha da karanlık olacağına ilişkin saptamaları doğrular nitelikte sonuçlar ortaya koymuştur.

RP ve bir tıkanmanın ön belirtileri

RP son yıllarda, burada çizilen toplam tablodan da çıkarılabilecek nedenlere bağlı olarak, bir yükseliş yaşadı. Sosyalizmin dünya çapında ciddi bir prestij kaybına uğradığı, sosyal-demokrasinin tekellerin kriz programlarıyla iyice uyumlulaştığı, devletin de dinsel akımlara dolaylı-dolaysız destek sunduğu bir dönemde, RP oy oranını hızla artırdı. Yoksulluk, ezilmişlik vurgusunu demagojik bir tarzda öne çıkararak, diğer düzen partilerinden kendini "farklı" gösterebildi. Çok daha önemlisi, Orta Anadolu ve Kürdistan'ın belli bölgeleriyle sınırlı olmaktan çıkarak, ilk kez metropollerde kayda değer bir güç ulaştı. Yoksulluğa kentlerin varoşlarına akin eden dünün kır bugünün kent yoksulları içinde önemli bir destek kitle yaratabildi. Ekonomik ve kültürel planda büyük bir boşluğa yuvarlanmış olan bu yoksul kitlenin ekonomik ve kültürel taleplerine belli bir pencereden seslenebilmeyi başarabildi. Devrimci ve sosyalist hareketin güçsüzlüğü bu süreci daha da kolaylaştırdı.

24 Aralık seçimlerinin ortaya koyduğu tablo üzerinden bakıldığında, RP'nin hala ciddi bir güç olmayı sürdürdüğü görülüyor. RP geçerli oyların %21'ini (toplam oyların ise %14'ünü) toplayarak seçimden birinci parti olarak çıkmış durumda. Ne var ki RP'nin bu "başarı"sı, ülkenin içinde bulunduğu genel iktisadi-sosyal ortamla birlikte düşünüldüğünde, hayli sönük kalmaktadır. Hem diğer partilerin oldukça yıpranmış olduğu, hem de sorunların daha karmaşık hale geldiği bir siyasal konjonktürde, %21'lik bir oy oranı, RP açısından hiç de parlak bir sonuç değildir. Bu partinin, kitlelerdeki genel hoşnutsuzluğu kendi etrafında toplayabilmek bakımından çok fazla bir yetenek ortaya koymadığına da işaret etmektedir. Bu yargıyı pekiştiren bir başka olgu ise, RP'nin 27 Mart yerel seçimleriyle 24 Aralık genel seçimleri arasındaki iki yıllık dönemde, kitlelerin artan hoşnutsuzluğuna karşın oylarını artıramamış, dahası 1-2 puan da olsa, oy kaybetmiş olmasıdır.

Elbette kesinlemeler yapmak ve bir eğilimin netleştiğini iddia edebilmek için veriler henüz sınırlıdır. Ne var ki ortaya çıkan tablo, RP açısından önumüzdeki sürecin çok daha sıkıntılı bir dönem olabileceği doğrultusunda önemli sayılabilecek sinyaller de vermektedir.

Önumüzdeki sürecin, kitlelerin huzursuzluğu ve arayışını yedeklemek bakımından islamcı ideolojinin nispeten dar bir hareket alanı yarattığını gösterir daha başka veriler de ortaya çıkması çok muhtemeldir. Toplumda önemli bir Alevi nüfusun bulunduğu, Sünni mezhebine bağlı nüfus içinde laik yaşam biçimini özümseyenlerin önemli bir ağırlık oluşturduğu ve Kürt ulusal hareketinin Kürt Şafî/Sünni nüfus içinde RP'nin geçmiş etkinlik alanlarına önemli darbeler vurmuş bulunduğu bugünkü sosyal-siyasal manzara içinde, RP'nin genişlemesinin giderek daha da zorlaşacağı söylenebilir. Önumüzdeki süreçte, belediyelerde yönetimi elde tutuyor olmanın yıpratıcı etkilerinin daha belirginleşeceği de göz önünde tutulursa, RP'nin gelişme trendinde ciddi yavaşlamalar, hatta gerilemeler olması şaşırtıcı olmayacaktır.

Eğer RP yeni kurulacak hükümet içinde yer alırsa, bu sürecin çok daha hızlanacağı ve derinleşeceği kesindir. Ne var ki, RP'ye egemen sınıfların bugün biçtiği misyon muhalefettir. Bunun çok çeşitli nedenleri vardır. RP orta burjuvazi ve büyük burjuvazinin bir bölümünün temsilcisidir. Bu kesimler TÜSİAD patronlarıyla aynı sınıfın üyesidir ama devlet üzerindeki etkileri, etkinlikleri daha zayıftır. Dolayısıyla devletin yönlendirdiği kaynaklardan TÜSİAD patronları kadar yararlanamamaktadırlar. RP hükümet olduğu takdirde kaynaklarının yönünü kısmen de olsa kendi temsil ettiği sermaye kesimlerine doğru yönlendirmeye çalışacaktır. Tekelci burjuvazinin kriz koşullarında bu tür bir gelişmeye pek sıcak bakmadığı ve bakmayacağı açıktır. İkincisi, RP'nin kendi oy tabanını kaybetmek kaygısıyla, bu oy tabanına belli ekonomik/sosyal tavizler verebileceği, bununsu kapitalist ekonominin krizini daha da derinleştiren sonuçlar yaratabileceği doğrultusunda büyük sermaye çevrelerin de belli ciddi kaygıları vardır. RP'nin hükümette yer almasına soğuk yaklaşılmasının bir diğer nedeni de, hükümette olmanın RP'yi hızla yıpratması koşullarında, toplumda genel bir sol politizasyon ortamı için koşulların çok daha uygun hale gelebileceğinin düşünülmemesidir. Oysa koparılmaya çalışılan sahte "irtica güçleniyor" çığlıklarına karşın, düzen RP'nin güçlenmesinden büyük bir endişe duyuyor değildir. Toplumun sol politizasyon içine girmesi olasılığı ile kıyaslandığında ise, RP'nin güçlenmesi tekeli sermaye açısından çok daha tercih edilir bir durumdur. RP şu ana kadar, bütün demagojik söylemine ve kopardığı kuru güdültüye karşın, işin özünde son derece uysal bir muhalefet çizgisi izlemiştir. RP'nin demagojik söylemi kitleleri hareketlendiren değil, uyuşturan bir işlev görmüştür. RP tüm bu açılardan düzen açısından etkili bir sübab partisi işlevi taşımaktadır.

Kısacası, düzen RP'yı zorunlu kalmadıkça hükümet partisi yapmayacak, muhalefette tutmaya çalışacaktır. Eğer RP hükümet partisi olursa, bu RP için hızlı bir yıpranma sürecine girmek anlamına gelecektir. Fakat muhalefette kaldığı zaman da, RP'nin bugünkü çokca aşan bir güce ulaşacağını söylemek, en azından bugünkü verilerin pek de doğrulamadığı bir iddiadır. Tek başına belediyelerdeki yıpranma bile, önumüzdeki süreçte RP'nin önünce önemli bir gelişme engeli olarak dikilecektir.

RP'nin, gelişme imkanlarının daralmaya başladığını vurgulamak, kuşkusuz ki RP'ye karşı yürütülmesi gereken ideolojik mücadelenin önemini azalttığı anlamına gelmez. Tersine, önumüzdeki süreçte bu akıma karşı ne denli etkili bir ideolojik mücadele örgütlenebilirse, bu akımın devrimci gelişmenin önünde bir baraj görevi görmesi de o ölçüde engellenecektir. Vurgulanmaya çalışılan yalnızca bu görevin başarılması için önumüzdeki süreçte koşulların çok daha olgunlaşacağıdır.

Seçimler yapıldı, hükümet hala kurulmadı ama; Sandıktan Zam Çıktı

Sermaye Kurumları Hükümet Arayışında

Seçimler yapıldı. Düzenin çözümsüzlüğü derinleşiyor. Seçim sonucunda çıkan parlamento aritmetiği sermaye sınıfının saldırı hükümetinin gereken hızla kurulmasının önünde ciddi bir engele dönüşmüş durumda. Hiçbir parti tek başına iktidar olamadığı gibi RP'nin hesap dışı tutulduğu durumda iki parti bile yeter çoğunluğa sahip olamıyor. Hükümet krizi derinleşiyor.

Devlet sermayenin devletidir. Kurulacak hükümet (kim kurarsa kursun) sermayenin hükümeti olacaktır. Açık ki, sermaye sınıfı, daha bugünden bu hükümeti kendi istediği hız ve bileşenle oluşturmak istiyor. Sıkışmışlıkları, daha önce el altından yaptığı müdahaleleri artık açıkça yapacak kadar pervasızlaştırdı onları. Sermayenin tescilli kurumları devreye girdi birer birer. Çözümsüzlüğün aşılması, saldırı hükümetinin bir an önce kurulması noktasında "endişelerini ve tavsiyelerini" dile getirdiler.

TÜSİAD 16 yıl sonra ilk defa gazete ilanları ile partilere çağrı yaptı. Krizin aşılması gerekliliğinden, çözüm yollarından dem vurdu. Partiler arası uzlaşma zeminleri tanımladı ve bir çağrı çıkardı: "Seçmen merkez sağ partileri adres olarak göstermiştir. Merkez sağ partiler uzlaşmalı ve geniş tabanlı bir hükümetin oluşturulmasını sağlamalıdır." TÜSİAD'a göre ekonomik ve siyasi krizin aşılmasının tek yolu bu.

TÜSİAD'ın ardından MÜSİAD, İSO vb. farklı sermaye kuruluşları da başka başka koalisyon önermeleri ile, ancak aynı gerekçe ve mantıkla partilere uzlaşın çağrısı yaptılar.

Sermaye kuruluşlarının bu çağrıları boşa değildir. Bu kuruluşlar, sermayedarları sadece iktisadi olarak birleştirmiyor. Politika da esas olarak buralarda üretiliyor. Sermaye partilerinin işlevsizliğinin, politikalar üzerine değil, lider imajları üzerine yarışmalarının altında yatan biraz da budur. Hükümet krizine çözüm aramaları, ihtimalleri zorlamaları bundandır. Önerdikleri hükümet adreslerini bir kenara bırakarak aslında hepsinin derdi aynıdır: Nasıl olursa olsun, ama bir hükümet bir an önce kurulsun. IMF merkezli emperyalist dayatmaları, MGK güdümlü kirli savaş politikalarını, özelleştirme saldırısını vb... hayata geçirecek bir icra hükümeti.

Sermayenin saldırı paketlerini hızla uygulayabilmesinin temel koşullarından biri de siyasal istikrarın sağlanmasıdır. Yani toplumsal muhalefetin dizginlenmesi, düzen içi kanallarda eritilmesi gereklidir. Hükümetin bir an önce kurulması bu anlamda da önem taşır. Burjuva siyasal arenada da olsa süren tartışmalar ve hükümet kurma çabaları, işçi ve emekçilerin politizasyonunu, düzenden kopuşunu hızlandıracaktır. Bu nedenle burjuvazinin yönetsel aygıtı hızla onarılmalı, daha iyi işler hale getirilmelidir.

Sermaye kuruluşları bir yandan bu tür hesaplar yaparken, diğer yandan da "halkın refahı, toplumun huzuru" yalanları anlatıyorlar bizlere. İşsizliğin, enflasyonun, pahalılığın ancak kendi söyledikleri yolla ortadan kalkacağı masalını anlatıyorlar. İşçi ve emekçilerden de, saf saf bünlara inanıp, boyun eğmelerini bekliyorlar. Ancak yanılıyorlar. Nasıl ki; onlar bir sınıfın temsilcisi ve çıkarlarının savunucusuysalar, biz de bir başka sınıfın temsilcileriyiz. İşçi sınıfı kendi sınıf çıkarları ve iktidarı için örgütlenecek ve kendi kurumlarını yaratacaktır. İşte o zaman bu sermaye kuruluşları da, düzenleriyle birlikte, tarihin çöplüğünde hak ettikleri yeri alacaklar.

Emekçi kitlelere dönük ekonomik saldırılar ne denli azgınlaşıyorsa, sermaye devleti için baskı ve terör de o denli ihtiyaç olmaktadır. Kitleleri sindirmek, tepkileri bastırmak ve herşeyden önemlisi sınıf ve kitle hareketini devrimci öncüden yalıtma, özellikle de içinde bulunduğumuz dönemde düzen için özel bir önem taşımaktadır.

Ekmekten tüpgaza, benzinden çay ve sigaraya, demir çelik ürünlerinden kağıda... herşeye zam yağıyor. Seçim sonuçları sonuçlanmaz işçi ve emekçi sınıflar yeni bir saldırının ilk dalgalarıyla yüzyüze geldi. Enflasyon %100'lere varırken ezilen kesimlerin alım gücü iyice dibe vurdu.

'95 yılını 1,5 katrilyon iç borç, 70 milyar dolar dış borçla kapatan sermaye devleti, açıktır ki giderek çekilmez hale gelen ekonomik krizin faturasını bir kez daha işçi ve emekçilere kesecek. Tek farkla, 5 Nisan'da devreye sokulan saldırı paketinden çok daha radikal, çok daha pervasız bir tarzda...

Seçimlere katılan ve bugün hükümete talip olan tüm düzen partileri, Türkiye'den radikal tedbirler isteyen batı kapitalizmiyle ve onun IMF, dünya bankası gibi mali kuruluşlarıyla işbirliğini daha da geliştireceklerini ilan ediyorlar. Özünde bir emperyalist kölelik antlaşması olan Gümrük Birliği ile birlikte düşünüldüğünde, bu, emperyalist talana ve sömürüye kapıların ardına kadar açılması demektir.

Bugün kurulmaya çalışılan hükümet kimlerden oluşturulursa oluşturulsun, ekonomik krize IMF reçetesini uygulayacaktır. Yani emekçi yığınları dönük azgın bir kemer sıkma programını ve süren örgütsüzleştirme, sosyal-hakların gasp edilmesi, özelleştirme, kitlesel tensikat furiasını daha da hızlandıracak bir saldırı politikasını hayata geçirecektir..

Kuşkusuz işçi ve emekçileri korkunç bir sefaletle boğacak böylesi bir politikayı uygulamak kolay değildir. 24 Ocak kararlarını, 5 Nisan paketlerini yarayan işçi sınıfı nihayetinde bu politikanın ekonomik krize çözüm olamayacağını biliyor. Fedakarlık demagojilerinin kokuşmuş bir yalan olduğunu, saldırı paketlerinin kendi üzerindeki sömürüyü katmerleştirirken sermayenin kârlarına kâr kattığını bizzat yaşamış bulunuyor. Son seçimlerde hiç bir düzen partisinin geniş bir oy tabanına ulaşamış olması kuşkusuz ezilen kesimlerin düzenden kopuşunu değil, ama beklentisizliğini dile getirmektedir. Yeni ve yoğun bir saldırının, zaten bıçağı kemiğinde hisseden kitlelerde düzen karşıtı tepki ve öfkeleri de mayalayacağını kestirmek güç değildir. Güçlü bir kanal bulduğu

koşullarda bu tepkilerin devrimci bir mecra akacağını hesaplayan düzen, planlarını buna göre yapmıştır.

Emekçi kitlelere dönük ekonomik saldırılar ne denli azgınlaşıyorsa, sermaye devleti için baskı ve terör de o denli ihtiyaç olmaktadır. Kitleleri sindirmek, tepkileri bastırma ve herşeyden önemlisi sınıf ve kitle hareketini devrimci öncüden yalıtma, özellikle de içinde bulunduğumuz dönemde düzen için özel bir önem taşımaktadır. Bir başına işkencecilerin, kirli savaş kurmaylarının, kontrgerilla şeflerinin meclise doldurulması bile önümüzdeki süreçte devlet terörünün çok daha sistemli ve çıplak uygulanacağını göstergesidir. Seçim öncesinde Ümraniye cezaevine dönük devletin giriştiği katliam provasının seçimin hemen ardından dehşet verici bir gerçekliğe dönüşmesi bunun çarpıcı bir ilk ifadesidir.

Son yıllarda akıl almaz boyutlara ulaşan devlet terörü toplumun tüm hücrelerini kuşatacak tarzda devreye sokulmak istenmektedir. 4 devrimci tutsağın ölümüne, 37'sinin ise ağır yaralanmasına neden olan Ümraniye katliamı topluma bir gözdağı niteliği taşımaktadır. Devlet bir yandan devrimci hareketi ve onun yaratmayı başardığı mevzileri yok etmek istemektedir. Diğer yandan ise toplumsal atmosferi terörize etmek, devletin katliamcı uygulamalarını meşrulaştırmak ve kitleleri sindirmek amacındadır. Toplumsal çelişkilerin bıçak sırtı gibi keskinleşeceği bir süreç yaşanmaktadır. Düzen, ekonomik koşulların taşınmaz hale gelen basıncıyla emek-sermaye çelişkisi üzerinde şekillenen, giderek daha

net bir tarzda sınıfa karşı sınıf bilincini harekete geçiren bir gelişmenin önünü kesmek için azgın bir teröre başvurmak zorundadır. Fakat bunun kendisi tersinden çelişkileri daha da derinleştirecek, başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere toplumsal muhalefeti adeta düzen dışına itecektir.

Gazi olayları sermaye devleti için yarın olacakların öngörüsüdür. Ümraniye zindanında yaşanan katliamın ardından gelişen olaylar, bir bütün olarak toplumsal atmosferi politikleştirmekte, devrimci dinamikleri harekete geçirmektedir. Toplumun verdiği uyarıları iyi değerlendiren ve örgütlü, planlı bir tarzda karşılayan burjuvazi devlet terörü gibi temel bir silahın yanısıra başka araçları üzerinde de hesap yapmaktadır. Önümüzdeki dönemde işçi ve emekçi katmanları düzen içerisinde tutmanın önemli yollarından biri de reformizm olacaktır. Reformist politikalarla tanınacak yaşam alanı bir bakıma sınıfa dönük saldırıların en sinsisi ve tehlikeli biçimidir de.

Önümüzdeki dönemde işçi sınıfının önderlik arayışlarının yoğunlaşacağı kesindir. Ekonomik saldırılarla birleşen devlet terörünü göğüslemenin ve bu topyekün saldırıyı gerisin geri püskürtmenin yegane yolu devrimci önderlik boşluğunun doldurulmasıdır. Oysa, sahte bir alternatif olarak devreye giren reformizm tam da bu boşluğa taliptir.

"Demokrasi ve barış", "İş, ekmek, özgürlük" vaad eden, faşizme, emperyalizme karşı bir barikat olduğunu iddia eden reformist odak ve güçler ne bu sorunları üreten kapitalist sisteme

karşı radikal bir programa ve devrim perspektifine, ne de buna uygun düşen bir mücadele anlayışına ve konumlanışa sahipler. Burjuva legalizmine boğazına kadar batmış olarak, düzenin yasaları tarafından belirlenen, onun mücade ettiği sınırlar ve alanlar içerisinde bağımsız sınıf politikasını ürettiklerini öne sürmektedirler. İşin kötüsü, içlerinden bazıları lafızda sosyalizm ve devrimi ağızlarından düşürmemektedirler. Kısacası: bugün reformizm devrimci bir sınıf hareketinin gelişmesinin önündeki en önemli tuzaklardan biridir.

Dünden daha pervasız, daha azgın saldırıları göğüsleyebilmenin, bir karşı saldırıya dönüştürebilmenin yegane yolu militan ve örgütlü bir mücadele yükseltmekten geçiyor. Devrimci önderlik sorunu bir yanıyla böyle bir mücadelenin önünü açmak sorunuysa, diğer yanıyla da bu mücadele içerisinde yaratılacaktır. Bu anlamda da özellikle öncü işçilere özel bir görev düşmektedir.

Bilinçli ve devrimci önderler, doğal öncüler sermayenin yeni saldırılarına karşı sınıf kardeşlerini mutlaka hazırlamalı, taban örgütlülüklerinde örgütlemelidirler. Fabrika, direniş komitelerinin yanısıra sendikalarda da sınıf sendikacılığı temelinde devrimci muhalefet odakları oluşturulmalıdır. Düzenin icazetinde yürüyen reformist, uzlaşmacı, sendikalist politikalara bel bağlanmamalı devrimci ve komünistlerle el ele verilmelidir. Öncü işçiler bizzat mücadelenin önüne düşmeli, militan bir sınıf tavrı sergilemelidirler. Unutulmamalıdır ki, her zaferin bir bedeli vardır. Bedel ödmeden kazanmak olanaksızdır.

Seçim Çalışmamız Üzerine;

24 aralık genel seçimi, ri öncesi seçimlere yönelik politik tutumuzu gazetemizde yayınlanan şu satırlarla ifade etmiştik: “Önümüzdeki seçim dönemi komünistler açısından iki ana noktada önem taşıyor. Birinci olarak, seçimler kitlelerin politikaya duyarlılıklarının arttığı, içinde bulunulan sorunlar yumağının nasıl, ne yolla çözüleceğine ilişkin yaklaşımları daha dikkatli bir tarzda izlediği dönemlerdir. Komünistler, işte bu nedenle böyle bir dönemde kendi bağımsız politik çizgilerini en geniş işçi ve emekçi yığınlarına taşımayı özel önemde bir sorun ve görev olarak görürler. İşçi ve emekçilerin dikkatlerini sorunların gerçek kaynağı olan kapitalizm ve onun tek gerçek alternatifi olan sosyalizm üzerinde toplamaya çalışırlar. Bu her seçim döneminde komünistler açısından değişmez bir temel görevdir.

(...)
Önümüzdeki seçimlerin komünistler açısından taşıdığı önemin bir diğer halkasını da seçimlerin işçi ve emekçi yığınların politik yönelimleri, arayışları konusunda komünistlere önemli mesajlar verecek olması oluşturmaktadır. İşçi sınıfının düzen partileri karşısındaki konumu nedir? İşçi sınıfı içinde gerici akımların etki derecesi nedir? İşçi sınıfında düzen partilerinden uzaklaşma doğrultusunda ciddiye alınabilir bir eğilim var mıdır? vb. Seçimler tüm bu soru ve sorunlar konusunda da önemli bazı değerlendirme verileri ortaya çıkaracaktır. Kullanılmayan, ama özellikle de boş kullanılan ya da devrim ve sosyalizmden yana olduğunu iddia eden adaylara, bloklara kullanılan oylar işçi ve emekçi yığınların düzenden kopuşma potansiyellerini açığa çıkarmak bakımından özel bir önem taşıyor. Komünistler “Düzen partilerine oy yok, devrimden ve sosyalizme den yana olan adayları destekle!” şiarı etrafında yürütecekleri kampanyayla işçi ve emekçi yığınlardaki düzenden uzaklaşma eğilimini kuvvetlendirmeye, yaygınlaştırmaya çalışacaklardır.”

Bir işçi-emekçi kenti olan Gebze’de bağımsız-sosyalist bir aday çıkarmamız anlamını tam da burada kazanmaktadır.

Ancak; seçim döneminin kısıtlılığı, bu kapsamda bir faaliyetteki deneyimsizliklerimiz vb. faktörlerinde etkisi ile bu kampanya hem seçim politikamızın kitlelere istediğimiz etkinlikte ulaştırılması ve materyallerimizin yaygın dağıtımını anlamında yetersiz kaldı.

Seçim kampanyamızda; “Sınıfa Karşı Sınıf! Düzene Karşı Devrim! Kapitalizme Karşı Sosyalizm!” ekseninde, sosyalizm platformumuzu sunan bir broşür, iki bildiri, temel politik şiarlarımızı ve seçimlere yönelik taktik sloganlarımızı içeren 4 çeşit afiş, çok sayıda pul, kuşlar ve gazetemiz kullandığımız yazılı materyaller oldu. Kampanya boyunca 16.000 broşür, 30.000 bildiri, 2500’de afiş kitlelere ulaştırıldı. Yaygın bir gazete satışı yapıldı.

Seçim kampanyamız her ne kadar istenilen düzey ve etkinliği yakalayamadıysa da, ulaştığımız temel hedefler ve bazı ilk sonuçlar bakımından başarılı geçmiştir. Çalışma alanlarımızda önümüze hedef olarak

koyduğumuz fabrika bölgelerinin, fabrika servislerinin ve işçi-emekçi semtlerinin büyük bir bölümüne materyallerimiz götürüldü.

Broşür ve bildirilerimizin önemli bir kesimi fabrikalara dönük militan dağıtım yoluyla kitlelere ulaştırıldı. Küçümsenmeyecek bir kesimi de işçi ve emekçi semtlerinde tek tek evlere ve işçi kahvelerine dağıtıldı. Bu dağıtımlar sırasında yüz yüze geldiğimiz işçi ve emekçilerle sıcak bağlar kurma noktasında önemli adımlar attık. Ev ve kahve toplantıları bize bu anlamda önemli fırsatlar sağladı.

İşçi ve emekçilerle buluştuğumuz her yerde ilgiyle ve sempatiyle karşılaştık. Gerek ev gezmelerinde, gerekse fabrika-servis dağıtımlarında devrimci-komünist kimliğimizi ağıltan belirten sözlü propaganda-ajitasyona özel bir önem verdik. Bunun kitle tarafından da, bir elin parmağını geçmeyen olumsuz tepkiler dışında sıcaklıkla karşılanması bize bir kez daha işçi-emekçilerin devrimci politikaya olan açıklığını göstermiştir.

Gebze’de emekçi semtlerinde açtığımız 2 seçim bürosu kampanyamız boyunca gençlerin ve işçilerin ilgisini çekti. Güzeltepe’de açtığımız büroda çalışan bir yoldaşın anlatımları şöyle:

“Büronun önünde ve yakınında bekleyerek gelip geçen insanlara seçimlere katıldığımızı, büromuzun seçim boyunca açık kalacağını anlattık. Bir çoğunu büroya daha ayrıntılı sohbetlere çekmeyi başardık. Seçim faaliyeti boyunca mahallenin 6-7 genci büromuzu hiç boş bırakmadılar. Bizim önceden temin etmediğimiz bir çok şeyi (kasetçalar, çaydanlık, soba-soba borusu vb.) büroya hergün bir başkası getirdi. Daha sonraki günlerde bu gençlerden bazıları bizimle birlikte mahalle dağıtımına da çıktılar. Düzenli olarak açılan büromuza hergün 10 kadar genç, bir o kadar da emekçi ve işçi uğradı. Hemen hepsi platformumuzu daha önceden tanıyordu”

Her ne kadar bu çalışmalar kitlelere yönelik sözlü ajitasyon-propaganda yetenek ve reflekslerimizi geliştirici bir rol oynadıysa da, yaratılan etkiyi maddi bir güce dönüştürmek ısrarlı-sürekli bir faaliyetin yürütüldüğü bir süreç sorunu olarak önümüzde duruyor.

Yine seçim çalışmalarımız sırasında, öngörülerimizi doğrulayan bir gözlem de; işçi-emekçi sınıfların kendiliğinden bilincinde reformist politikaların oluşturduğu tahribat. Devrimci önderlik boşluğu koşullarında bu reformist politikalar, sınıf mücadelesinin önünde en önemli engellerden biri olacaktır. Bu noktada bir kez daha ihtilalci sınıf partisinin yakıcı ihtiyacı bu seçim çalışmasında somutlanmıştır.

Seçim kampanyasının bize gösterdiği diğer bir gözlem ulaştığımız alanlarda komünist platformumuzun ne denli tanındığı ve ilgiyle izlendiği oldu. Önümüzdeki dönem bu etkinin maddi bağlar halinde örüleceği, kurulan bağların örgütleneceği bir süreç olarak yaşanması tümüyle komünistlerin göstereceği çaba ve performansa bağlıdır.

**Her şey işçi sınıfının bağımsız ihtilalci partisinden yaratılması için!
Her şey devrim ve sosyalizm için!**

Seçim çalışmalarından... Seçim çalışmalarından... Seçim çalışmalarından... Seç

Fabrika önü servislerde özel sayı dağıtımından...

... fabrikası önünde yine çıkış saatinde “bitivermiştik”. Bu fabrikadaki işçilerin büyük bir kısmı hiç bir iş güvencesi olmadan ve oldukça düşük ücretle çalıştırılmaktadırlar. Öte yandan belli bir sayıda taşeron işçi de çalıştırılmaktadır.

Seçimlerin ardından sermaye düzeninin politik-ekonomik panoramasını veren ve mücadeleye çağırان genel bir özel sayıyı dağıtmak üzere fabrikaya geldik. Çalışmalar yoğunlaştıktan az sayıda yoldaşla faaliyeti yürütmek durumundaydık. Fabrikada bir kısım faşist eğilimli -hatta faşist- işçi çalıştırıldığından temkinli olmak gerekiyordu. Zira işçiler ve bazı servis şoförleri karşısında kararlı ısrarcı durulmadığında; tok bir söylem tutturulmadığında “hoş olmayan” deneyimler yaşayabilirdik.

Yoldaşla birlikte artık yavaş yavaş dolan ve ard arda dizilen servislerle girip çıkmaya, özel sayıyı dağıtmaya başladık. Merhabalaştıktan sonra Kızıl Bayrak’tan geldiğimizi ve yeni bir özel sayı getirdiğimizi, söyledik. Konuşmaların özünde daha çok, civardaki fabrikaların birinde 170 işçinin işine son verildiği, bir başka iş yerinde de sendikali işçilerin haksız bir şekilde işten atıldıklarını işledik. Bu, işçilerde belirli bir ilgi ve merak uyandırdı. Yoldaş, ben serviste propaganda yaparken, servislerin dışında bekleyen dört genç işçiye üç tane özel sayı vermiş ve işçiler yoldaştan bir tane daha özel sayı istemişler. Genç işçilerden biri “Ben sizi düzenli olarak takip ediyorum” deyince yoldaş oldukça keyiflenmiş. Bir başka sözsüz etkileşim de şu oldu: En arkada oturan 4-5 işçiye propagandayla birlikte özel sayı uzatıyorduk ki, 45-50 yaşlarında, şişman, güleç yüzlü bir işçi

uzattığımız özel sayıyı yanındaki işçiye ilette. Yorgun fakat güleç yüzlü ifadesinden okuma bilmediği, ama aynı zamanda devrimci faaliyetimizden memnun olduğu anlaşılıyordu. Başka bir serviste de bulmaca çözen bir kaç genç işçi servise binişimizle “Bizimkiler geldi! Kızıl Bayrak.” diye fısıldaşarak, uzattığımız özel sayıları alıp okumaya başladılar. Bu bize bir itilim sağladı. Hemen bir başka servise, sonuncusuna, bindiğimizde de Kürt kökenli olduğu anlaşılan, bizden en az 20 yaş büyük servis şoförü hemen söze başladı: “Abi, bunları dağıtıyorsunuz ama hiçbir şey değişmiyor. Ne olacak bizim halimiz?” “Biz” derken, kendisiyle birlikte işçileri kastediyordu.. Kendisini onlardan biri gibi görüyordu. Hemen ajitasyona başladık: “Evet, biz sürekli geliyor, sizi aydınlatmaya çalışıyoruz. Fakat işçiler birbirlerine güvenip mücadele etmedikçe durumunuz daha beter olacaktır. Hiçbirinizin iş güvencesi yok. Kimse kimseye durduk yere bir şey vermez! Sizin patron da diğer kapitalistler gibi kendi tatlı kârını her zaman üstün tutacaktır. İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!” Servisteki işçiler ve şoför de dahil olmak üzere herkes bizi onayladı. İyi akşamlar diyerek bizi herkeşle bizi onayladı. Yoldaş “haydi yoldaş, gidelim!” derken genç işçilerin bizi dikkatle izledikleri gözümüzden kaçmamıştı. Geri dönüş yolunda bekçinin ihbarı üzerine hızla sevk olunan ekipleri gördük. Ne yazık ki, pek bir şey elde edemeyeceklerdi!..

Seçimlere yönelik afiş çalışmasından...

Seçim öncesi pratik-siyasal faaliyetimizden biri de afiş çalışmasıydı. Daha çok emekçi

mahalleleri, fabrika çevreleri ve güzergahları üzerinde çalışıldı. Bu çalışmaların birinde oldukça iyi bir deneyim yaşadık:(...) Yoldaşla afiş yapacağımız yere yöneldik. Uygun olduğunu görünce çalışmaya başladık. “Emperyalist Köleliğe, Kapitalist Sömürüye, Faşist Zorbalığa Karşı DEVRİM ve SOSYALİZM SAFLARINA!” yazılı afişlerimiz duvarları süslemeye başladı. Afiş bölgesi fabrikalara yakın ana bir cadde üzeriydi. Civarda araç bekleyenlerin çoğunluğu: genç bayanlardan oluşuyordu. Dikkatle bizi izliyorlardı.

Hızlı ve temiz çalışıyorduk. Az sayıda afiş yapmıştık fakat bu bile biz ve çevredekiler arasında sözlü diyalogun başlamasına yetti. Yardım işçilerden biri heyecanlı “Kolay gelsin! Yardım edelim” diyerek yaklaştı. “Gazeteniz yeni çıktı galiba. Daha önce duymamıştık.” diye devam etti. “Yoo, hayır. Bir yıldır çıkıyor gazetemiz.” dedik. “Öyle mi? Kusura bakma!” diyerek biraz sıkıldı. “Sizler işçisiniz galiba? Nerede çalışıyorsunuz?” diyerek, tarif ederlerse fabrikalarına gazete satmaya gelebileceğimizi söyledik. “... fabrikasında çalışıyoruz. Tekstil fabrikası. Hemen şu arka tarafta.” diyerek elle işaret etti. Bayan işçilerin bir-ikisinin ismini ve oturdukları semtin adını aldıktan sonra, daha gitmemiz gereken yerler olduğunu söyleyerek oradan ayrıldık. İşçiler devrimci faaliyetimizden ve afişlerin içeriğinden oldukça etkilanmışlardı. Daha sonraları bu aynı işçilerle ... semtinde gazete satışında rastlaştık. Bu bizim için ilişkimizi daha da derinleştirme fırsatı demektir.

SY Kızıl Bayrak-İzmir

Sermayenin faşist diktatörlüğü saldırıyor; Döktükleri Kanda Boğulacaklar!

Sermaye devleti kana doymuyor. Buca cezaevinde 3 devrimcinin şehit olmasına neden olan katliam ve Ümraniye tabutluğunda girişilen katliam provasının sona devlet cinayet mangaları yeniden Ümraniye Cezaevi'ne saldırdı. 4 Ocak'ta polis, jandarma, özel tim ve gardiyanlar demir çubuklarla silahlandırılmış bir tarzda harekete geçti. "Öldürün" emriyle ve ellerine verilmiş isim ve resimlerle hedefli bir tarzda devrimci tutsaklara yönelik katiller DHKP/C davası tutsaklarından Rıza Boybaş, Orhan Özen, Abdülmecit Seçkin, Gültekin Beyhan'ı katlettiler. 4 tutsağın şehit olmasına, 40'a yakın tutsağın da ağır yaralanmasına neden olan bu iğrenç saldırı bizzat devletin yetkili kurumu Adalet Bakanlığı ve Cezaevi İdaresi tarafından üstlenildi. Devletin resmi sözcüleri söz konusu katliamın planlı-programlı bir hareket olduğunu itiraf etmekten çekinmediler. Olayı duyup cezaevleri ve hastaneler önüne koşan, içerden haber almaya çalışan tutsak yakınları ile katliamı protesto etmek için eylem düzenleyenlere de aynı çıplak terörle saldıran devlet vahşette sınır tanımıyor.

Cezaevlerindeki devrimci tutsaklara dönük saldırı ve katliamların zemini seçim öncesi dönemde döşenmeye başlandı. Devrimci tutsakların düşman elinde dahi direnişleriyle yaratmaya başadıkları mevzilerden derin bir rahatsızlık duyan faşist sermaye rejimi, bir türlü karşılık bulmayan sindirme ve teslim alma politikasına uygun bir ortam yaratmak üzere harekete geçti. Önce medya'yı cezaevlerini hedef göstermek için devreye soktu. Basın ve TV, devrimci tutsakların cezaevlerini bir terör odağına dönüştürdüğü, terör eylemlerine talimatların cezaevlerinden verildiği, buraların terörist yetiştirilen birer okul olduğu, yol geçen hanına dönüştüğü, denetlenemedikleri doğrultusunda iğrenç bir kampanya sürdürdüler. Düşmanla işbirliği yapacak kadar alçakan itirafçıların düzmece beyanatlarını yayımlayarak yalnızca tutukluları değil onlarla görüşmeye gelen yakınlarını da hedef gösterdiler. Aynı dönemde cezaevinin önünden kaçırılma-kaybettirme olaylarının çoğalması, cezaevine fiili saldırıların hızlanması bir kez daha faşist rejim ile burjuva medyanın kanlı işbirliğini sergilemektedir.

Medya yoluyla saldırılarına meşruluk kazandırmaya çalışan faşist sermaye devleti, özellikle de

Buca katliamından sonra karşı karşıya kaldığı genel direniş ve seçim öncesi dönemin atmosferi nedeniyle "dikkatli" davrandı.

Ne var ki, Buca saldırısından sonra devrimci tutsakların yükselttikleri kararlı direniş karşısında geri adım atmak zorunda kalmak, burjuvaziyi daha bir hırslandırdı. 13 Aralık'ta Ümraniye tabutluğuna dönük düzenlediği katliam provasıyla gerçekte hiç de zindanlara saldırmaktan vazgeçmediğini, ama uygun bir fırsat yakalamak için pusuya yattığını en çıplak tarzda gösterdi. Ve nihayet 4 Ocak'ta Ümraniye zindanını bir kez daha kana boğarak, katliamı gerçekleştirdi.

Sermaye devletin uyguladığı saldırı politikası bir kaç cezaeviyle sınırlı da değildir. Topyekün ve geneldir. Bir bütün olarak devrimci tutsakların kazanımlarını yok etmeye ve devrimci iradeyi kırmaya dönüktür.

Yaşanan son katliamdan sonra Ümraniye'den yükselen direniş ateşinin, başta Buca, Ankara ve Sağmalcılar olmak üzere diğer cezaevlerine sıçrayarak yayılması faşist rejimin devrimci iradeyi bükebileceğine ilişkin derin yanılgısını bir kez daha gözler önüne sermiştir. Ümraniye katliamına karşı protesto ve dayanışma bayrağını yükselten devrimci tutsaklar Buca'da sayım vermeyerek, 3 müdür ve 15 gardiyanı rehin aldılar. Sağmalcılar Cezaevi'nde ise malta işgal edilerek, 1 müdür ve 9 gardiyanı rehin alındı. "Ölmeye de öldürmeye de hazırız" şeklinde dile gelen devrimci kararlılık karşısında devlet bir kez daha yenilgiyle yüzyüze kaldı. Taleplerin kabul edilmesi üzerine cezaevlerindeki direniş kazanımla sonuçlandı.

Ne var ki son saldırıların ve zindanlardaki devrimci direnişin toplumda yarattığı gerilim giderek

tırmanmaktadır. Dışarda yaşanan yaygın ve radikal protesto gösterileri atmosfere tuz biber ekmektedir. Ümraniye cezaevinde katledilen 2 devrim şehidinin cenaze töreninde yaşananlar sermaye devletin korkusunu çıplak bir tarzda ortaya koymaktadır. Alibeyköy'ü abluka altına alan ve cenazeye katılmak üzere gelen 2000'e yakın insanı gözaltına alan kolluk kuvvetleri, kapalı spor salonuna doldurdukları kitle üzerinde yoğun bir terör estirdi. Yaklaşık 2 saat coplar aralıksız kalkıp indi. İlerici-muhafız bir gazeteci olan Metin Göktepe katledildi, bir çok kişinin kol ve bacakları kırıldı, ağır yaralananlar oldu. Faşist devlet Ümraniye şehitlerinin cenazelerinin kitlesel ve devrimci bir tarzda kaldırılmasını engelleyerek zafer kazandığını düşündü. Oysa, Metin Göktepe'nin katledilişinin yol açtığı yoğun protestolar, cenazeye katılan ve çoğu devrimci bir kararlılığa sahip 10 bini aşkın kitle rüzgarın ters yönden estiğinin somut göstergesi oldu.

Dengeleri her an değişebilecek bir tablodur söz konusu olan. Düzenin kaba ve ince taktiklerle uyguladığı sindirme politikası ya hayat bulacak, ya da tersinden yeni Gazi'lerin mimarı olacaktır.

Önümüzdeki günlerdeki gelişmelerin canılcılığı da buradan gelmektedir. Tayin edici halka devletin nasıl bir taktik izlediğinde değil, dışarda özelde zindanlardaki zulme, genelde devlet terörüne karşı kitlesel, birleşik ve militan bir protesto ve destek hareketinin örgütlenmesindedir. Böylesi bir dönemde devrimci eylem birlikteliğini sağlamak, grup çıkarlarının ötesini görmek ve kitleleri harekete geçirmek özel bir önem taşımaktadır.

İsyan Ateşi Cezaevlerin Sardı

Kurulduğundan bu yana toplumsal muhalefetin üzerine kör bir şiddetle giden sermaye devleti, içinde bulunduğu sıkışmışlığı yine aynı yöntemle aşmak istiyor. Kitlelerde biriken öfke ve hoşnutsuzluk onu korkutuyor. Öfkenin yolunu bulmasının önüne şimdiden geçmek istiyor. Dizginsiz terörünü işçi-emekçilere ve özellikle devrimci ve komünistlere yöneltmesinin altında bu yatıyor. İki temel amacı var: Birincisi işçi ve emekçilerin devrimci hareket ile buluşmasının önünü kesmek. İkincisi; birincisine de bağlı olarak yoğun bir baskı ve terörle kitleleri sindirerek sessiz birer köle haline getirmek.

Devletin bu politikasının çeşitli uygulamalarını yıllardır yaşıyoruz. Devrimcilere yönelik yargılı-yargısız infazlar, gözaltında kayıplar, faili meçhul cinayetler, işkenceli sorgular, gözaltı ve tutuklamalar vb. vb... Zindanlarda devrimci tutsaklara yönelik saldırılar da bu politikanın bir uzantısı. Daha önce Buca Cezaevi'nde giriştiği katliamla 3 DHKP-C savaşçısını şehit eden devlet, seçimlerin hemen ardından Ümraniye Cezaevi'nde devrimcilere saldırdı. Saldırı sonucu dört DHKP-C'li barikat savaşçısı şehit oldu.

Tutsak ettiği devrimcileri baskı ve terör uygulamalarıyla rehabilite edip, düzene eklemlenmek; başarmadığı noktada ortadan kaldırmak. İşte sermaye devletin cezaevi politikası. Devrimci tutsaklar bu politikaya karşı genel direniş bayrağını onurla taşıdılar. Ölüm oruçlarıyla, süresiz açlık grevleriyle, barikat savaşlarıyla saldırıları boşa çıkardılar. Bu son saldırılarda da, tüm ülkede cezaevlerinde devrimci tutsaklar ortak direniş hattını ördüler. Faşist devletin saldırılarına karşı saldırıyı örgütlediler.

Buca Cezaevi'nde; Ümraniye'ye yapılan saldırının hemen ardından; EKİM, DHKP-C, TKP-ML, TKP-(ML), MLKP (tarafatları), TDKP tutsakları, saldırının son bulması ve gelişmelerden düzenli ve sürekli haberdar edilmeleri talepleriyle 3 müdür ve 15 gardiyanı rehin aldılar. Tutsaklar tüm cezaevlerinde talepler kabul edilene kadar eylemlerini sürdürdüler.

Bayrampaşa Cezaevi'nde PKK'li tutsaklar hariç tüm devrimci tutsaklar Cezaevi 1. Müdürünü ve 9 gardiyanı rehin alarak direnişe geçtiler. Rehiner, talepler kabul edildikten sonra bırakıldı.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde koşullara barikatlar kuruldu. 1 Müdür ve 10 gardiyan rehin alındı. Alınan rehiner 5 Ocak günü, avukatlarla yapılan görüşmeler sonucu serbest bırakıldı. Ancak barikatlar talepler kabul edilinceye dek kalkmadı.

Bartın Cezaevi'nde DHKP-C tutsakları, 2 müdür, başgardiyan ve yedi gardiyanı rehin alarak direnişe geçti. Taleplerin tümü kabul edilince rehinerleri bıraktılar.

Bursa Cezaevi'nde tutsaklar sayım vermeme eylemi gerçekleştirdiler. EKİM, DHP, PKK, PRK/ Rızgari, TDP, THKP-C/HDÖ, TKEP/L davası tutsakları ile DHKP-C, MLKP, MLSPB, TDKP, TİKB, TKEP, TKP/ML, TKP/(ML) tarafatları yaptıkları basın açıklamalarıyla saldırıyı protesto ettiler

İskenderun, Kayseri Cezaevlerinde tutsaklar açlık grevine gittiler.

Ceyhan Cezaevi'nde EKİM, TDKP, TKP/(ML) davası tutsakları saldırıdan hemen sonra süresiz açlık grevine girdiler. Daha sonra PKK'li tutsaklar da eyleme destek verdi.

Çanakkale Cezaevi'nde MLKP davası tutsakları maltayı işgal ederek saldırıyı protesto ettiler

Malatya Cezaevi'nde TKP/(ML) davası tutsakları yaptıkları açıklamayla saldırıyı protesto ettiler.

● Ümraniye katliamı sonrası direnişe geçen devrimci tutsakların açıklamalarından bazılarını özüne dokunmadan kısaltarak yayınlıyoruz.

“Ölmeye, Öldürmeye Hazırdık..”

Basına ve Kamuoyuna!

4 Ocak 1996, kahpece yapılan bir katliamın ve soylu bir direnişin yaşandığı gündür. O gün bir yanda zulmün, sömürünün olmadığı güzel yarınlar adına baskılara, işkencelere, ölümlere boyun eğmeyen devrimciler; öte yanda bu kokuşmuş düzenin, kepazeleşen devletin kan içici asalak katilleri vardı Ümraniye Cezaevi'nde. Katillerin amacı belliydi; saldırmak, yok etmek. Devrimcilerin ne yapacağı da netti; insanlık adına, özgür yarınlar adına direnmek, savaşmak ve ölüm pahasına da olsa kazanmak.

Abdülmecit SEÇKİN, Rıza BOYBAŞ, Orhan ÖZEN; 40 devrimci tutsağın ağır yaralandığı bu sotsuz saldırıda insanlık adına direnmenin sembolleri olarak şehit düştüler. Devrimci tutsaklar şimdi dökülen şehit kanlarıyla daha bir kararlı, daha güçlü ve daha özgürler. Direniş bayrağı şimdi daha kızıl ve yükseklerde dalgalanmaktadır.

Abdülmecit, Rıza ve Orhan, her koşulda halka ve sosyalizme bağlılığın, inancın güzellediği, ölümsüzleştirdiği şehitlerimizdir.

Belki düşmana karşı silah olarak kullanacakları tankları, topları, bombaları yoktu ama yüzyıllardır kuşaktan kuşağa aktararak yaşatılan insanlığın en güzel değerleriyle donanmışlardır. Bu değerlerle donanan devrimcilerin diz çöktüğü, teslim olduğu görülmemiştir ve görülmeyecektir.

Abdülmecit, Rıza ve Orhan insanlığın gelecek güzel günleri olan yolculuğunda zincire eklenen yeni üç halka, insanlığın kuşanacağı yeni değerler ve direnme gücüdürler.

“Düşmanın da merdi makbuldür” diye bir söz vardır. Ama namert bir düşmana karşı savaşıyoruz. Binbir türlü yalan, demagoji ve sahtekarlıkla katliamlarına kılıf bulmaya çalışıyorlar. Bunu için “terör

cezaevlerinden yönetiliyor” türünden açıklamalarla bilinçler bulandırılıp, kamuoyu yanıltılıp yönlendirilmek isteniyor. Onların asıl derdi “dışarının içeriden yönetilmesi” değil, devrimcilerin bu düzene karşı her koşulda direnmeleri, tutsak da olsalar halkların kurtuluşu için duyarsız kalmayıp; ezilen, sömürülen,

katledilen halklarımız için birşeyler yapıp, çeşitli biçimlerde destek sunmalarıdır.

Erzurum'da, Malatya'da, diğer cezaevlerinde bunun için saldırdılar. Buca'da bunun için katliam yaptılar ve bu nedenle Ümraniye'ye saldırdılar.

(...)
Ümraniye Cezaevi'ne yapılan saldırının duyulması ile birlikte analar, babalar, her yaştan insanımız cezaevlerinin önüne koşarken, tepkiler ve sahiplenme her düzeyde yaşandı. Son olarak, katledilen devrimci tutsakların cenazesine halkın katılımını engellemek için ayrım yapmaksızın herkese vahşice saldıran, önüne geleni gözaltına alan polis, Evrensel Gazetesi Muhabiri Metin Göktepe'yi katletmiştir.

Bizler Buca Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar olarak halkımıza ve diğer cezaevlerine yönelik saldırıları kendimize yapılmış kabul edip, direnme ve hesap sorma hakkımızı kullandık ve kullanacağız. 4 Ocak'ta Ümraniye Cezaevi'ne yapılan katliam saldırısını duyduğumuzda da bu bilinçle hareket ettik. DHKP-C, TKP (ML)-TİKKO, MLKP, TKP/ML, EKİM, TDKP VE TİKB davalarından tutsaklar olarak katliamı duyduğumuzda siyasi tutsakların kaldığı Yeni Bölüm'ün tamamını işgal ederek, personelden 3 müdür ve 15 gardiyani gözaltına aldık. PKK ve PRK-Rızgari, YRNK davalarından tutsaklar ise saldırı durumunda koğuşlarına barikat kurma kararı aldılar. 5 gün boyunca yüreklerimiz Ümraniye için çarptı ve sonunda kazanan bizler olduk. Bizler bundan sonra da benzer saldırılar karşısında aynı bilinçle hareket edeceğimizi belirtirken, kendisine demokratim, yurtseverim, devrimciyim ve dahaötesi insanım diyen herkesi, sıranın kendisine gelmesini beklemeyen, bu insanlık dışı saldırılara karşı örgütlü tavır almaya çağırıyoruz.

Buca Cezaevindeki DHKP/C, TDKP, MLKP (tarafkarları), TKP(ML)-TİKKO, TKP/ML, TİKB, EKİM Dava Tutsakları Adına; Bernar SATAR, Esat TEKELİ, R. Ali BİLGİN, Murat KAHRAMAN, Osman KAN, Hüsnü DAVRAN, Feyzi DOĞAN

Basına ve Kamuoyuna!

Katliamcı devlet yine işbaşında. Emekçi halka ve devrimci tutsaklara gözdağı vermek, “Teslimiyeti seçmezseniz katlederim” mesajını halka ulaştırmak için, kontr-gerilla Ümraniye cezaevine silah, kurşun, bomba, cop ve panzerleriyle saldırdı. 04.01.1996 günü jandarma-polis-gardiyanlar tarafından gerçekleştirilen saldırı sonucu üç devrimci tutsak hunharca katledildi, onlarca tutsak ağır yaralandı.

(...)
Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Terörle Mücadele şube müdürleri, jandarma komutanlıkları, cezaevi ve Cuihriyet Savcılıkları bu katliamın, hala sürmekte olan kuşatmanın, aileleri ve devrimci-demokrat-ilerici insanları tutuklayıp saldıranın birinci derecede sorumlusudur.

(...)
Devlet Ümraniye'ye yönelen katliam saldırısına karşı yaratılan direniş destanını gördü. Şimdi devrimci tutsakların bulunduğu tüm cezaevlerini “Madem teslim olmuyorsunuz, o halde katlederim.” tehdidiyle kuşatmıştır. Direneceğiz, teslim olmayacağız!

Bizler, Buca Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar olarak, Ümraniye katliamının hesabını sormak için 4 Ocak gününden beri yeni bölümün tamamını işgal etmiş bulunmaktayız. Şu anda devrimci tutsakların elinde rehin olarak bulunan 2 Cezaevi Müdürü 1 Başgardiyan ve 14 gardiyan devrimci tutsakların güvencesi altındadır. Yemek, uyku, sağlık ve insani ihtiyaçları tutuklularca giderilmekte, aileleriyle telefon görüşmesi yapabilmekte, avukat ve cezaevi idaresi ile görüşmeleri sağlanmaktadır. Bu cezaevi görevlilerinin can güvenliğine yönelik olabilecek her türlü olaydan devlet sorumlu olacaktır. 1 cezaevi müdürü ise devrimci tutsaklarca serbest bırakılmıştır (sağlık nedeniyle).

4 Ocak'tan beri süren direnişimizin sona ermesi aşağıdaki taleplerimizin kabul edilmesine bağlıdır:

1-Ümraniye Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların tüm taleplerinin kabul edilmesi,
2-Ümraniye Cezaevi'ndeki katliamın tüm sorumlularının görevden alınması ve yargılanması,

3-Katliamdan yaralı olarak kurtulananların tedavilerinin yapılması, hücrelere atılanların çıkarılması, hastanelerdeki ve cezaevindeki tutsakların avukatları ve aileleri ile görüştürülmesi,

4-Sürgün ve sevklerin yapılmaması,

5-Ümraniye Cezaevi ve tüm cezaevlerindeki devrimci tutsaklar üzerindeki JITEM, polis ve cezaevi idareleri işbirliği ile gerçekleştirilen saldırılara, işkence, katliam ve baskılara, hak gasplarına son verilmesi,

6-Ümraniye Cezaevi'ndeki, katliama karşı tepkiler nedeniyle gözaltına alınan 126 kişinin serbest bırakılması ve başka gözaltıların gündeme gelmemesi.

Bu taleplerimiz yerine getirilene kadar direnişimiz sürecektir. Kendisine insanım diyen herkesi katliamın hesabını sormaya ve yeni katliamları önlemeye çağırıyoruz.

KATLİAMLARIN HESABINI SORACAĞIZ! YAŞASIN ÜMRANIYE DİRENİŞİMİZ! YAŞASIN DEVRİMCI DAYANIŞMA!

Buca Cezaevi'ndeki DHKP-C, TKP(ML), TDKP, TKP/ML, MLKP, EKİM, PKK, PRK Rızgari, TİKB, YRNK Dava Tutsakları Adına: Bernar SATAR, Murat KAHRAMAN, Esat TEKELİ, Osman KAN, Bayram Ali Bilgin, Feyzi DOĞAN, Fadıl IŞIK, Ahmet GÜVEN, Hüsnü DAVRAN

Halklarımıza

Ümraniye Cezaevi'nde Katliam Yapanlardan Hesap Sorduk, Soracağız...

Halklarımızın gözleri önünde 4 Ocak 1996 günü bir katliam yaşandı.

Katledilenler, halklar özgür olsun, onuruyla yaşasın, sömürü, zulüm düzeni yıkılsın diye savaştan ve bu savaşlardan dolayı tutsak edilen devrimcilerdi.

Tutsaklık koşullarında da susmamış, siyasi kimliklerini, insanlık onurlarını yok etmek isteyenlere karşı direnmişler, teslim olmamışlardır.

Faşizmin direnen, susmayan devrimci tutsaklara tahammülü yoktur. İşkenceyle, baskıyla teslim alamadığını gördükçe, özellikle son dönemde katliamlara başvuruyor.

Buca Cezaevi'nde katliam yaptılar.

Ümraniye Cezaevi'nde katliam yaptılar.

Bizler cezaevlerindeki devrimci tutsaklar olarak, bu katliamlara karşı sessiz kalamazdık.

Susmayacağımızı, Teslim olmayacağımızı, Yok edilemeyeceğimizi, bir kez daha haykırdık. Barikatlarımızı kurduk, Rehlinler aldık. Ölmeye, öldürmeye hazırдық.

Teslim olmayacak, katliam yapanlardan hesap soracaktık.

Direnişimiz hızla yayıldı, nalklarımız tarafından sahiplenildi.

Büyük bir güçtük. Halktık...

Kazanaağımıza olan inancımız tamdı...

Ve 9 Ocak 1996 sabahı yetkililerle yapılan görüşmelerde şu taleplerimizin kabul edilmesiyle direnişlerimiz zaferimizle son verdik.

1) Ümraniye Cezaevi'nde 4 Ocak 1996 günü yapılan katliamın birinci derecede sorumlularından olan Cezaevi Savcısı Cemal ÜNSAL ve Cezaevi 1. Müdürü Hüseyin ATAKAN görevden alınmıştır.

2) Ümraniye Cezaevi'nde direnen devrimci tutsakların talepleri kabul edilmiştir.

3) Cezaevlerinde direnişler içinde yer alan devrimci tutsaklara sevkler, sürgünler yapılmayacak, dava, disiplin soruşturması açılmayacak.

4) Ümraniye Cezaevi katliamı sırasında yaralanan ve şu an hastanede bulunan devrimci tutsakların tedavileri engellenmeyecek, avukatları ile görüşmeleri sağlanacak.

Zaferi devrimci tutsakların direnişini sahiplenen halklarımızla birlikte kazandık.

Halklarımız rahat olsun. Susmayacağız.

Teslim olmayacağız...

Mecit Seçkin-Rıza

Boybaş-Orhan Özen

Ölümsüzdür!

Ümraniye Şehitlerimizi

Mücadelemizde

Yaşatacağız!

Ümraniye Katliamının

Hesabını Sorduk, Soracağız!

Yaşasın Birlikte

Mücadelemizin Zaferi!

9 Ocak 1996

Sağmalcılar Cezaevi DHKP-C, TKP(ML), TKP-ML, TİKB, MLKP, TDKP, THKP-C/HDÖ, TKEP, Devrimci Yol, TDP, Direniş Hareketi, TKEP-Leninist, HKG, EKİM tutsakları.

Direnen Tutsaklar Anlatıyor

- **Barikatlarımızı kurduk. Birinci müdürle gardiyanları rehin aldık. Taleplerimiz kabul edilmeden direniş bitmeyecekti. Düşmana "Ölmeye de, öldürmeye de hazırız!" dedik. Sokakta, alanlarda ve onlarca cezaevinde tek bir yumruk, tek bir yürek olduk.**
- **Düşmana karşı kurduğumuz barikat, onun silahına, topuna, bombasına karşı dayanıksız gibi görünüyor. Fakat yüreklerimiz barikatlarda çelikleşmiş, düşmana meydan okuyor. Ve onun azgınlaşmış itlerine geçit vermiyor.**

Dün Buca'da, bugün de Ümraniye'de kan döken, katliam yapan sermaye devleti, devrimci tutsakları imha ve kıyım politikasıyla teslim almak istiyor. Kısa bir süre önce zaferle sonuçlandırdığımız genel direnişimize ilişkin yapmış olduğumuz açıklamada; düşmanın saldırı politikasının kapsam ve yönelimine dikkat çekmiş, her türlü saldırı ve tertibe anında karşı tavır koyacağımızı açıkça ifade etmiştik. Bu açıklamamızın henüz mürekkebi kurumadan, devlet Ümraniye'ye saldırdı. Bir katliam girişimi olan bu saldırıyı devrimci tutsaklar barikat direnişiyle püskürttüler. Geri adım atan düşman, yeni bir saldırı için fırsat kollamaya başladı. Ve 4 Ocak günü, JİTEM'in kontra çeteleri kudurmuş köpekler gibi ve kalleşçe bir saldırıya geçerek vahşi bir katliam gerçekleştirdiler. Buca şehitlerinin kanı kurumadan, Ümraniye'nin baş eğmez savaşıları da şehitler vererek zindan direnişlerinde onurlu yerlerini aldılar.

Bu saldırılar sermaye devletinin dönemsel bir uygulaması değildir. Tam tersine bu, rejimin temel politikalarından biridir. Daha açık bir ifadeyle; sermaye devleti devrimci hareketi ezmeden ya da etkisizleştirmeden rahat bir nefes alamayacağını bilincindedir. Dolayısıyla devrimci hareketin bir parçası ve esir alınmış bir güç olarak devrimci tutsaklar bu saldırı politikasının değişmez hedefi olmuşlardır. Devrimci tutsaklara saldıran rejim, onların şahsında işçi-emekçi yığınları gözdağı vererek sindirmeyi amaçlıyor. Bu demektir ki, sermaye devleti komünist ve devrimci hareketi ezmeden ve onu işçi-emekçi sınıflardan tecrit etmeden, işçi sınıfının mücadelesini bastıramayacağını, dolayısıyla geniş emekçi yığınların öfkesini düzen içine kanaliz edemeyeceğinin bilinci içindedir. Tümüyü öncüsüzleştirme politikası doğrultusunda ve onun bir parçası olarak gerçekleştirilen saldırılar zindanlara da dayatılmaktadır. Son bir kaç ay içinde iki katliam, bir de katliam girişiminde bulunan sermaye devletinin bu dizginsiz saldırılarının gerisinde hiç kuşkusuz devrim korkusu vardır. Bunalımı derinleştikçe korkusu daha da büyüyor, korkusu büyüdükçe de daha çok kan döküyor. Devrimci tutsaklar olarak bizler, işçi-emekçi kitlelerinin mücadelesinin yükseldiği

ve düzen bunalımının derinleştiği bugünkü koşullarda katliam saldırılarıyla karşı karşıya kalacağımızın bilincindeydik. Herkesi bu saldırılara karşı mücadele etmeye çağırıyorduk. Çağrımızda saldırılara karşı tavrımızı açıkça ortaya koymuştuk: *"Hiçbir güç tutsakları teslim alamaz!"* diyorduk. Bu tavrımızda da oldukça kararlıydık. Bu kararlılığımızı zaferle taçlandırdığımız genel direnişimizin sonuçlandırılmasına ilişkin yaptığımız açıklamada ifade etmiş, şunu demiştik: *"Kazanımlarımızı devrim ve sosyalizm kavgasının bir mevzisi olduğu bilinciyle ve kararlılığıyla koruyacağız. Düşmanın yelteneceği her türlü saldırı ve tertibe anında karşı tavır koyacağımızı, komünist ve devrimci tutsakların asla teslim alınamayacağını, bedeli ne olursa olsun, üzerimizde oynanacak her türlü oyun ve hesabı bozacağımızı dost düşman herkese bir kez daha ilan ediyoruz."* Bu cevabımızı düşman da çok iyi biliyordu ve bir kez daha öğrenecekti direnişin yorulmaz gücünü. Ümraniye'ye yönelik Aralık saldırısında barikat duvarlarına çarparak gerileyen düşman, oyalama taktikleriyle saldırı için fırsat kollamaya yöneldi. Kalleşçe bir saldırıyla katliama girişerek dört devrimci tutsağı katletmesine,

onlarcasını vahşice yaralamasına rağmen kontra çeteleri bir kez daha devrimci iradenin sarsılmaz kararlığına çarpmış olmanın bozgununu yaşıyorlardı. Ve daha yaşayacaklar.

Ümraniye'de barikatın baş eğmez savaşıları alçakça tertiplenmiş saldırıya karşı can bedeli direnirken, yalnız olmadıklarını biliyorlardı. Devrimci tutsaklar, başta Buca, Ankara, Sağmalcılar, Bursa, Bartın olmak üzere bir çok cezaevinde ve barikat başlarında haykırıyorlardı: *"Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!"*, *"Baskılar, Katliamlar Bizleri Yıldırılmaz!"* Ümraniye'deki dostlarıyla, yoldaşlarıyla kenetlenerek, tek bir yumruk, tek bir yürek olan biz devrimci tutsaklar, Ümraniye'nin hesabını sormakta ve katliamlara boyun eğmemekte kararlıydık. Dün sloganlarla Ümraniye'ye uğurladığımız kavga dostlarımızın vahşi bir katliama maruz kaldığını öğrendiğimizde anında tavır koyduk. Barikatlarımızı kurduk. Birinci müdürle gardiyanları rehin aldık. Taleplerimiz kabul edilmeden direniş bitmeyecekti. Düşmana *"Ölmeye de, öldürmeye de hazırız!"* dedik. Sokakta, alanlarda ve onlarca cezaevinde tek bir yumruk, tek bir yürek olduk. Direnişimizi kıramayacağını, dahası yayılıp

alevleneceğini anlayan devlet, gönderdiği heyetler aracılığıyla "diyalog"dan. "barışçı çözüm"den dem vurmaya başladı. Bizler taleplerimizde ısrarlıydık. Düşman bir kez daha geriletilenecekti. Ve öyle de oldu. Direnişin dördüncü gününde taleplerimiz kabul edildi. Direnişimizi ileri mevzide sonuçlandırarak zindan mücadelesinde topyekün karşı koyuş ile devrimci dayanışma geleneğini pekiştirdik. Devrimci irade ve dayanışmanın zaferi olan bu fiili direnişlerimizle, dost-düşman herkese devrimci tutsakların teslim alınamayacağını bir kez daha gösterdik.

Bundan sonra da düşmanın yelteneceği her türlü saldırı ve tertibe anında karşı tavır koyacağız. Komünist ve devrimci tutsakların asla teslim alınamayacağını, bedeli ne olursa olsun üzerimizde oynanacak her türlü oyun ve hesabı bozacağımızın bilinmesini istiyoruz.

**Yaşasın Birlikte
Mücadelemizin Zaferi!
Ümraniye'nin Hesabını
Sorduk, Soracağız!
Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!**

*Bayrampaşa Cezaevi'nden
EKİM'ci tutsaklar*

Zindan barikatlarından... Zindan barikatlarından... Zindan barikatlarından... Zindan

Gece saat 4.00 gibi uyanıyorum. Gidip barikatı bekleyen yoldaşlardan barikat nöbetini devralmamız gerekiyor. Gece ve gündüz kavramları birbirine karışmış durumda. Günün büyük bölümünde barikatlardayız. Arada sırada bir kaç saat yoldaşlarla değişerek uyuyoruz.

Çünkü barikatın önü soğuk ve saatlerce beklendiği için dinlenilmesi gerekiyor. Ümraniye'de katledilen dostlarımız aklımda.

Yüreğim çırpınıyor. Düşmana karşı tek silahımız olan sopaları alıyor ve koşar adımlarla barikat başına gidiyoruz. Yüreğim hınçla dolu. Ümraniye'deki direniş bayrağı ellerimizde ve ölüm yanıbaşımızda sinmiş silik, aynı zamanda hem korkak, hem de hain. Ölüm ellerimizde düşmana korku salıyor. Cezaevlerinde barikatların arkasında bizler ve sokaklarda binlerce insan tek yürek tek barikatız. Ümraniye

katliamı ardından zafer çılgınlıkları atan düşman, barikatarla bütünleşen direnişimizle serseme dönmüş bulunuyor. Binlerce

insanı tutukluyor, yerlerde sürüklüyor, tekmeliyor, ama gittikçe eriyor ve barikatların önünde diz çöküp aman diliyor.

(...) Cezaevinde kaldığım süre içerisinde açlık grevi ve barikat direnişlerini yaşadım. Bu direnişlerde kendimi dışarıda, pratik içerisinde hissettim. Bu anlamda sermaye devleti tutsakların bedenlerini bile esir alamıyor. Açlık grevinde, barikat başında yoldaşlarımla ölüme meydan okurcasına direnmeyi yaşadım. Ölüme meydan okumak, dünyada ekmek yiyip su içmek kadar basitti. Geceyarısında kalkıp barikat başına gitmek apayrı bir haz veriyordu bana. Ekimci bir tutsak olarak hiçbir şekilde düşmanın elinde esir olduğumu düşünmüyorum. Düşüncelerimizi esir alamadıkları gibi bedenlerimizi de alamazlar, alamayacaklar. Ümraniye'de şehit olan devrimci dostlar devrim yolumuzda birer fener olacaklardır.

*** Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!
Yaşasın Ümraniye Direnişimiz!
Yaşasın Sağmalcılar Direnişimiz!**

Bayrampaşa'dan EKİM taraftarı bir genç tutsak

taşımak için Ekim saflarına bir an önce katılma isteğim perçinleniyor.

Düşmana karşı kurduğumuz barikat, onun silahına, topuna, bombasına karşı dayanıksız gibi görünüyor. Fakat yüreklerimiz barikatlarda çelikleşmiş, düşmana meydan okuyor. Ve onun azgınlaşmış itlerine geçit vermiyor.

Direniş boyunca devrimci dostlarımızla birlikteydik, kenetlenmiştik. Tüm sıcaklığımızla sohbetler ediyor, şakalaşılıyor. arada yapılan çayları yudumluyorduk. Direniş bayrağını hep beraber tutuyorduk ve onu ölse de bırakmayacaktık.

Grev çadırlarındaki, fabrika önlerindeki işçiler aklıma geliyor. Yüreğim coşuyor. Elimdeki sopayı biraz daha sıkıca kavıyorum. '96 yılında işçi sınıfına sosyalizmi

EKİM taraftarı bir tutsak

Gazi ve Ümraniye Şehitleri Onurumuzdur!

Geçen yıl Mart ayında Gazi Mahallesi ve Ümraniye'de devlet tarafından katledilen 22 devrim şehidinin anısına inşa edilen Gazi Şehitliği 14 Ocak günü açıldı.

Yaklaşık dört bin kişinin katıldığı ve başından sonuna devrimci bir havada geçen açılışa şehit ailelerinin ve yakınlarının yanı sıra devrimci-sosyalist basın, devrimci örgüt ve gruplarla, Gazi'den ve çeşitli semtlerden emekçiler katıldı.

Polis, şehitlik açılışına katılımı engellemek için, önceki günlerde Gazi Mahallesinde yoğun bir terör estirdi. Gözaltılar, ev baskınları vb. yöntemlerle insanları yıldırıma çalıştı. Şehitlikteki bazı mezar taşlarını da tahrip etti. Ancak bunların hiçbirisi işe yaramadı ve binler şehitlerini sahiplendiler.

Saat 11:00'den itibaren Cemevi önünde toplanan kitle saat 13:00'e gelirken, mezarlığa doğru öfkeli sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti. Devleti lanetleyen, katil dilen devrimcileri sahiplenen sloganlar atılıyor, pankartlar taşınıyordu. Eylemde faşist sermaye devletinin kolluk güçleri tarafından katledilen

şehitlerin fotoğraflarının yanında Marks'ın, Lenin'in, Stalin'in resimlerinin de taşınması oldukça anlamlıydı.

Komünistler eyleme "Şehitler Onurumuzdur! KATİL DEVLETEN HESAP SORACAĞIZ!" pankartı ile katıldılar. Eylemin devlet karşıtı niteliğini vurgulayan "Katil Devlet! Katil Polis!" sloganını sık sık atarken, katliamdan sorumlu faşist sermaye diktatörlüğünü özellikle ön plana çıkararak gerçek hedefin altını

çizdiler. Komünistler aynı zamanda kuşlama ve pullama faaliyeti de gerçekleştirdiler.

Şehitlikte çeşitli konuşmaların yanı sıra; Grup Yorum, Kutup Yıldızı ve Yenigün Müzik Grubu'nun türkülerıyla şehitler anıldı. Gazi şehidi Sezgin Engin'in babası yaptığı konuşmada "Onlar, inançları için mücadele verdiler. Bize düşen görev de, ağıt yakmak değil mücadele etmektir" sözleriyle orada bulunanların duygularını ifade etti.

Tören sona erdikten sonra kitle tekrar yürüyüşe geçti. Sloganlar eşliğinde cemevinin önüne gelen kortejler burada dağıldılar.

Bir infazın ardından

Ne devletin kolluk güçleri, ne milyarlarca lira dökerek kurdukları güvenlik sistemleri, ne de o çok güvendikleri servetleri onları korumaya yetmiyor. Korktukları son, onları saklandıkları inde, kafalarını gömdükleri kum tepelerinde buluyor.

Türk tekelci burjuvazisinin önde gelen ailerinden Sabancılar'a, DHKP-C savaşıları tarafından, kendi ilerinde bir saldırı düzenlendi. Saldırı sonucu, Sabancıların en küçük kardeşleri Özdemir Sabancı, ToyotaSa Genel Müdürü Haluk Görgün ve Sabancı Center yönetim katı sekreteri, ANAP'lı milletvekili A. Hasefe'nin yeğeni Nilgün Hasefe öldü.

Sermaye devleti bu eylem karşısında kelimenin tam anlamıyla bir şok yaşadı. Devlet güçleri kendilerine en çok güvendikleri ve saldırılarını en pervasız yürüttükleri bir dönemde bu eylem karşısında afalladılar. Polis ve özel birlikler şaşkınlıkla boş binada saatlerce operasyonlar düzenleyip, boş odalarda bombalar patlattılar. Binada çalışan yüzlerce emekçiye gözaltına alıp sorgudan geçirdiler.

Sermaye medyası acilen Sabancı Center'dan naklen yayına geçti. Her dakika değişen hikayeler uydurarak insanları oyalamaya çalıştılar. Bazı medya zevatı, infazı bahane ederek "güvenlik güçlerinin elini kolunu bağlamayalım" edebiyatıyla, Ümraniye Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların ve cenaze törenini izlemeye gelen gazeteci Metin GÖKTEPE'nin polis tarafından kafaları kırılarak katledilmesini mazur görme cüretini bile gösterdi.

Cezaevi'ndeki devlet katliamında sesini bile çıkartmayan Bakanlar Kurulu, şiddet büyük ağabeylerine yönelince derhal olağanüstü toplandı.

Olayı izleyen günlerde ise düzmece deliller ve senaryolarla üç devrimciyi hedef gösterip insan avına başladılar. Bugün bu bahaneyle emekçi semtlerinde terör estiriyorlar.

Bu eylem sonrasında burjuvazinin yaşadığı korku ve şaşkınlığı anlıyoruz. Henüz iktidar ellerindedir. Zor kullanmak ve bunu geniş bir işçi-emekçi kitlesinin gözünde meşru kılmak bugün devlet için hala mümkündür. Peki ya yarın?

Daha bu bir şey değildir. Daha sırada işçi sınıfının devrimci kalkışmaları var. Toplumsal mücadelelerin nihai noktayı koyacak gücü, işçi sınıfı, illegal ihtilalci partisi öncülüğünde iktidar yürüyüşüne geçtiğinde ve devrimci kitle şiddetini sermaye iktidarına ve tek tek kapitalistlere yönelttiğinde nereye kaçacaklar?

Proletarya; "kendisini mülksüzleştirenleri mülksüzleştirerek" kapitalist sınıfın varlık nedenini ortadan kaldırdığında ne yapacaklar?

İZMİR: "Zindanlar boşalsın! Tutsaklara Özgürlük!"

Faşist sermaye devletinin, Ümraniye Cezaevi'nde 3 devrimciyi katletmesiyle sonuçlanan saldırısına, diğer cezaevlerindeki siyasi tutsaklardan tepkilerin yükselmesi gecikmedi.

İzmir Buca Cezaevi'nde devrimci tutsaklar: "Ümraniye Cezaevi'ndeki gelişmelerin düzenli ve sürekli aktarılması, yeni katliam girişimlerinin önünün alınması" amacıyla eyleme geçtiler. Devrimci

tutsaklar, 3 cezaevi müdürünü ve 15 gardiyanı rehin aldılar.

Devrimci tutsak aileleri de cezaevi önünde çeşitli protesto eylemlilikleri ile tutsakları destekledi. Bir basın açıklaması da yapan devrimci tutsak aileleri 'evlatlarını öldürtmeyeceklerini ve tutsaklara yönelik abluka kaldırılana kadar eylemlerine devam edeceklerini' belirttiler. 100 civarında tutsak yakını ve devrimcinin katıldığı basın

açıklamasında; "Evlatlarımız Onurumuzdur-TİYAD" pankartı ve "Buca ve Ümraniye Şehitleri Ölümsüzdür!", "Cezaevleri Boşaltılsın, Tutsaklara Özgürlük!", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!" dövizleri açıldı. Aynı içerikte sloganların da atıldığı basın açıklamasının ardından eylem bitirildi.

S.Y. Kızıl Bayrak/İZMİR

ADANA: Cezaevlerine Saldırıyı Protesto Eylemine Polis Saldırısı

Devlet güçlerince Ümraniye tabutluğunda devrimci tutsaklara yönelik saldırıda yaşamını yitiren üç devrimci ve yaralanan 30 civarında tutsak için Adana'da 06.01.1996 günü İHD önünde bir basın açıklaması yapılarak olay protesto edildi. Adana İHD'de gerçekleştirilen basın açıklamasına demokratik kitle temsilcileri ile çok sayıda insan katıldı. Yapılan basın açıklamasından hemen sonra postaneye kadar yürüyen yaklaşık 70 kişi, yol boyunca "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Faşizme Karşı Omuz Omuza!" ve "Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!" gibi sloganlar attı. Hiçbir müdahalenin olmaması bir an için şaşkınlık yarattı. Ancak bunun, önceden haber verilen çevik kuvvetin olay mahalline geç ulaşmasından kaynaklandığı öğrenildi. Postane önünde barikat kuran siyasi polislin burada aldığı yoğun önlem

sonucu, kısa süren bir sürtüşmeden sonra ancak telgraf çekilebildi. Eylemin bitiminin hemen ardından ise polislin saldırısıyla başlayan gözaltılar oldu. Gözaltına alınanlar arasında; İHD yönetim kurulu üyelerinden 2, Kızıl Bayrak'tan 3, Atılım'dan 2, Kurtuluş'tan 2, Alinteri'nden 2, Ronahi'den 1 ve İHD'den 13 kişi vardı. 14 kişi 5 saat sonra serbest bırakıldı. Geri kalan 9 kişinin büyük çoğunluğunun sosyalist basın temsilcileri ve muhabirleri olması dikkat çekiciydi. Brakılmayanlar arasında İHD yönetim kurulu üyesi ve eski şube başkanı da bulunuyordu. Bu 9 kişi, karakolda tutuldukları 24 saatın ardından, toplu bir şekilde mahkemeye sevk edilerek, bir kişi haricinde tümüyle serbest bırakıldı.

S.Y. Kızıl Bayrak/Adana

ANKARA: Yüksel Caddesi'nde 6 bin kişilik protesto

Ankara'da, Evrensel Gazetesi muhabiri Metin GÖKTEPE'nin polis tarafından katledilmesini protesto etmek amacıyla yaklaşık 6 bin kişinin katıldığı bir eylem düzenlendi. Saat 12:00'ye doğru Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde toplanmaya başlayan kitle saat 12:30'u bulduğunda 6 bin kişiye ulaşmıştı. Burada yapılan konuşmalarda katliam lanetlenirken, konuşmalar sık sık "Metin'in Katili Faşist Diktatörlük!",

"Katil Devlet, Katil Polis!", "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet!", "Özgür Basın Susturulamaz!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Devlet Terörüne Son!" vb. sloganlarla kesiliyordu. Konuşmalar bittikten sonra Yüksel Caddesi'nden Kızılay Meydanı'na, oradan da Karanfil Sokak'taki Evrensel Gazetesi Ankara Bürosu'na doğru yürüyüşe geçildi.

Eylemin olduğu bölgeye olağanüstü bir güç yağın sermayenin eli kanlı köpekleri ilk anda yürüyüşü engellemek istediysede de kitledeki öfke ve kararlılık sonucu geri adım atarak barikatı açmak zorunda kaldı. Böylece Evrensel Gazetesi önüne kadar sloganlarla yürüyen kitle, burada yapılan ve katliamı bir kez daha lanetleyen konuşmalardan sonra dağıldı.

S.Y. Kızıl Bayrak/ANKARA

Devlet terörü ve sınıf tavrı

Terör; örgütlü bir gücün, kitleleri korkutup yıldırmaya yönelik silahlı saldırıdır.

Devlet; egemen sınıfın ezilen sınıfı (sınıfları) baskı ve tahakküm altında tutma aracı, onlar üzerindeki diktatörlüğüdür.

Bu her iki sözcüğün, devletin ve terörün, karşılıklarının bu denli yakın olması rastlantı değildir. Tıpkı bugün, dünyada ve Türkiye’de, en büyük terör örgütlerinin kapitalist devletler olmasının rastlantı olmaması gibi.

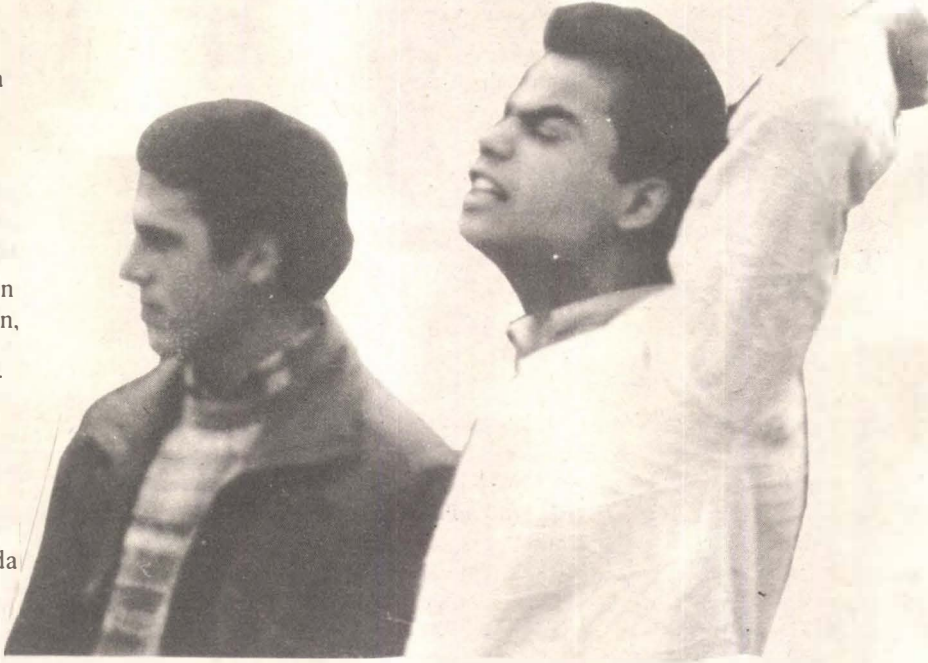
Evet, birilerinin, neredeyse toplumun tümünü kapsayacak kadar geniş kitlelerin korku içinde bırakılmasından, gözünün yılmasından, devletin gücü karşısında titremesinden çıkarı var. Bu açık. Zaten, tekelleşmenin bu aşamasında, sermayeleri arttıkça sayıları azalmış bir avuç asalak burjuva dışta tutulursa, toplumun neredeyse tamamı, işçi-emekçi sınıflardan oluştuğuna göre, yukarıdaki cümle şöyle kurulmalıdır: Birilerinin, en geniş işçi-emekçi kitlelerin, devletin karşısında korkuyla titreyen uysal köleler haline gelmesinden çıkarı var. O birilerini, işçi sınıfı yakından tanıyor. Her grevde, her direnişte, karşılıklarına devletin güvenlik güçlerini diken patronlardır onlar. Yani Koçlar, Sabancılar ve diğer kapitalistlerdir.

Bugün kapitalist sınıfın toplumsal üretimdeki tek yeri ve rolü, üretim araçlarına sahip olmaktır. İşte tam da bu roldür onları asalaklaştıran. Üretici güçlerin, giderek tüm toplumun hatta doğanın düşmanı haline getiren. Çünkü kapitalist üretimin gelişmesi sermayenin büyümesine, o da, emek-gücü sömürüsüne bağlıdır. Öyleyse işçi sınıfı ve emekçiler, bu sömürüye, bir şekilde “razı” edilmelidirler. Bu şekil “zor”dur. Sınıf egemenliğinin zor aygıtı ise devlet örgütüdür.

Sınıflar ve sömürü üzerine bu kısa hatırlatma bile, son derece eksikli olmasına rağmen, zamanın en büyük terör örgütlerinin neden kapitalist devletler olduğunu açıklamaya yeterlidir. En geniş kitlelerin korkutulup yıldırılmasından çıkarı olan tek grup, devlet şeklinde örgütlenmiş sermaye sahipleridir. Onların azami kâra ulaşmak için, azami sömürüye ihtiyaçları vardır. Milyonlarla hesaplanan işsizler ordusu, açlık ve sefalet içindeki işçiler, evsiz-barksızlar, sokakta sürünüp, sokakta ölen çocuklar ve yaşlılar pahasına. Nefes alınmaz hale getirdikleri hava, kullanılmaz hale getirdikleri su, ekilip-biçilmez hale getirdikleri toprak pahasına bu azgın sömürüyü sürdürmek zorundadırlar. Bunun için de, her türlü karşı çıkışı bastırmak, sömürülerini garantiye almak isterler.

Her türlü karşı çıkış...

Yaşamını sürdürebilmek için,

ücretlerin düşürülmesine karşı çıkmak. Ücretlerin düşürülmesini önlemek için işsizliğe karşı çıkmak. İşsiz kalmamak için özelleştirmeye, tensikata karşı çıkmak... Bu saydıklarımız ve daha onlarcası, özellikle son yıllarda, devlet terörüne maruz kalmak için fazlasıyla yetmektedir. Bunun için, karşı çıkışın sert olması da gerekmiyor. İşten atılan işçilerin, fabrika önünde öylesine toplanması bile, coplanmaları-dipçiklenmeleri için

yeterlidir.

Ama bu kadarı, en geniş kitlelerin gözünü yıldırma, korkutma, sindirme için yeterli değildir. Toplumun tümü tarafından açıkça izlenecek daha azgın, daha çıplak bir terör de estirmek gereklidir. Sermaye devletinin silahlı güçleri, alenen insan kaçırmak, öldürmek, işkence eder. Emekçi semtlerde, özellikle gecenin geç saatlerinde, ev basar, insan sürükler hatta orada infaz eder. Elindeki tutsakları döve döve öldürür. Köyleri,

ormanları yakar. Köylüleri kurşunlar. Bunları alenen yapar ki, insanlar devletin “ne kadar güçlü ve acımasız” olduğunu düşünsün. Ona karşı çıkılamayacağı imajı yayılsın.

İşçi sınıfının, kanla beslenen bu asalak sınıfı yakından tanıdığını söyledik. Ama onlar, farkedildikleri yerde toplumun başından koparılabilecek birer kene değildir. Kapitalist topluma dıştan yapışmamış, tersine, onu kendileri örgütlemişlerdir. Yani asalak yaşamlarının garantisi, kapitalist üretim ve toplumsal örgütlenmenin bizzat kendisidir. Kapitalizm denen bu sömürü çarkının iki ana elemanından birisi, onun örgütleyicisi, sahibi ve koruyucusu olan kapitalist sınıfsa, diğeri de, günü-birlik çarkın dişlileri arasında ezilen işçi sınıfıdır. Bu öyle bir çarktır ki; suyu da, buğdayı da, değirmencisi de işçilerdir. Kapitalistler değirmenin sahibi olarak, sadece unu kapıp giderler. Onları yakından tanımasının nedeni budur. Tanıdığı sadece kapitalistler değil, çarkın kendisidir de. Üstelik işçi sınıfı, bu sömürüye tek tek bireyler olarak değil, gruplar halinde maruz kaldığından, tanıma, bireysel tanımadan ziyade grupsal tanımadır. İşçi sınıfını, çağın, sonuna kadar devrimci tek sınıfı haline getiren işte bu özellikleridir.

İşçi sınıfı, bir kez, öğütüldüğü bu çarkı tanımaya, suyun kaynağını sormaya başladıktan sonra, değirmen sahipleri, yanlarında ne kadar haydut, eşkiya, hırsız, uğursuz, yalancı, dolandırıcı beslerse beslesin, hızla sonlarına yaklaşmaktan kaçınmazlar. Kaçınamayacaklarını görmeleri ve daha da saldırganlaşmaları da işe yaramayacak. Çünkü işçi sınıfı, düşmanını sadece fabrika üzerinden ve sadece tek tek kapitalistler olarak değil, devlet halinde örgütlenmiş bir sınıf olarak tanıdıktan, kendi mücadelesini de daha bilinçli olarak örecektir. Düşman sınıfın karşısına sınıf olarak çıkabilmek, devlet terörünü devrimci şiddetiyle püskürtebilmek için ihtiyacı olan gücü, partiyi örgütleyerek bir üst boyuta sıçratacağı mücadelesini. Bu nedenlerle, devlet terörüne karşı mücadelenin merkezini, onu vareden koşullarla birlikte ve sonsuza kadar ortadan kaldıracak olan proletaryanın örgütlenmesi ve devrimci mücadeleye çekilmesi oluşturmalıdır. Bu merkeze oturtulmayan diğer bir mücadele, kendi içinde ne kadar güçlü görünürse görünsün, geçici-aldatıcı kazanımlarla yetinmeye mahkum olacaktır. Türkiye devrim tarihi bunun binlerce örneğiyle doludur. Eğer “çağın en büyük terör örgütleri kapitalist devletlerdir” sözü bir anlam ifade ediyorsa, yapılması gereken de budur.

**Kahrolsun Kapitalist
Barbarlık Düzeni!
Yaşasın Sosyalizm!**

Tuzla Deri İşçileri:

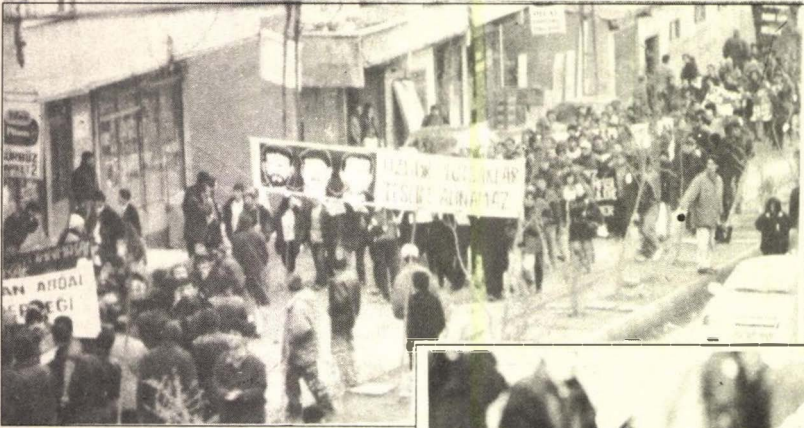
“Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!”

Son günlerde devlet terörüne karşı yükselen anlamlı tepkilerden biri de Tuzla Aydınlıkköy’de çalışan deri işçilerinden geldi. Yaklaşık dört bin deri işçisi; işten çıkarmaları, toplu iş sözleşmelerinin uygulanmaması ve tırmanan devlet terörünü protesto etmek için servis araçlarına binmeyip işyerlerine yürüyerek gittiler. Evrensel gazetesi çalışanı Metin Göktepe’nin cenaze töreninin yapıldığı gün gerçekleştirilen yürüyüşte; “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!”, “Devrim Şehitleri Onurumuzdur!”, “Metinler Ölmez!”, “Kahrolsun Faşist Diktatörlük!”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği!” sloganları sıkça atıldı. Yaklaşık altı km. yürüyen işçiler bir süredir direnişte olan Seçer Deri

işçilerini ziyaret ettiler. Seçer Deri’de çalışan 33 işçi, dört arkadaşlarının işten atılması üzerine direnişe geçmişlerdi. Deri işçileri buradan yine bir başka fabrikada direnişte olan sınıf kardeşlerini ziyarete gittiler. Arıkan Deri’de işten atıldıkları için direnişe geçen 28 işçiyi ziyaret eden deri işçileri mücadeleciler ve kararlı olduklarını bir kez daha göstermiş oldular. Mücadeleleri içerisinde devlet terörüne sıkça maruz kalan Tuzla deri işçilerinin eylemlerinde, devrimci tutsaklara yönelik saldırıları ve Evrensel gazetesi çalışanı Metin Göktepe’nin katledilmesini protesto etmeleri ve devrim şehitlerini sahiplenmeleri sınıf kardeşlerine örnek olmalıdır.

Devrim, Şehitlerimizle Yükselecek!

Diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir

8 Ocak

İki devrim şehidi bugün toprağa verilecek. İki yiğit cezaevi direnişçisi, iki kızıl karanfil. Sermayenin faşist diktatörlüğünün Ümraniye cezaevine yönelttiği saldırıda şehit düşen 3 barikat savaşçısından ikisi: Rıza Boybaş ve Orhan Özen.

Cenazeler Alibeyköy Cemevi'nden kaldırılacak. 100'lerce insan; işçiler-emekçiler, devrimciler ve yurtseverler İstanbul'un dört bir yanından Alibeyköy'e akıyor. Düşman cemevine gelen yolları yüzlerce polis tarafından kesmiş. Otobüsler, minibüsler, tüm araçlar durduruluyor. İnsanlar gerekçesiz olarak gözaltına alınıyor. Devlet korkusunu, terörüyle somutluyor. Devrimci bir gösteriyi, insanların tamamını gözaltına alarak engellemeye çalışıyor.

Ve bir ihanet haberi. Törenin yapılacağı cemevi yöneticileri cenazeleri kabul etmiyor. Kapılarını devrimcilere kapatıyor. Gerekçeleri ise polisin gerekçesi ile aynı: "Siyasi bir cenazedir, olay çıkabilir, provokasyon olabilir". Örnek olarak DHKP-C savaşçısı Sibel Yalçın'ın cenaze törenini gösteriyorlar. Yani devrimcilere, devrimci değerlere ve devrimci eyleme saldırıyor, dil uzatıyorlar. Onlara söylenecek tek bir sözümüz var: "Hesabını vereceksiniz!"

Düşman iyice pervasızlaşıyor. Cemevinin tavrından da güç alarak şehit ailelerini zorlamaya başlıyor. Amaçları cenazeleri sessizce gömmek. Aileler karşı çıkıyor. Evlatlarının devrimcilere yarışı bir törenle, devrimciler tarafından uğurlanmasını istiyorlar. Ancak saldırı sürüyor. Aileler gözaltına alınıyor. Cenazeler kaçırılıyor. Ailelerin isteği ve rızası dışında toprağa veriliyor.

Binlerce insan gözaltında. Eyüp Spor Salonu'nda 1000'e yakın insan tutuluyor. Çevre karakollarının tamamı gözaltılarla dolu. Tahmini bir rakamla 2000 kişi var gözaltında. Katiller üstünlüklerini pekiştirmek istiyorlar. Kıyasıya bir işkence başlıyor. Gözaltındakiler coplarla, kalaslarla, tekmelerle dövülüyor. Yüzlerce yaralı var.

Ve bir şehit daha. "Çok konuştuğu" gerekçesiyle onlarca kişi önünde gözaltına alınan Evrensel gazetesi çalışanı Metin Göktepe dövülerek katlediliyor.

Katili Faşist Devlettir!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!", "Hepimiz Birer Metin'iz!", "Kahr olsun Faşist Diktatörlük!", "Metinler Ölmez, Evrensel Susmaz!"

Cemiyetin önünden yürüyüşe geçiliyor. Sloganlar ve alkışlar eşliğinde Sultanahmet Adliyesi'ne geliniyor. Suç duyurusunda bulunulacak. Metin'in katillerinin bulunması ve yargılanması için; otopsi raporu ve onlarca tanığın ifadesi savcılığa veriliyor.

11 Ocak

Metin Göktepe bugün toprağa verilecek. Binlerce devrimci, yurtsever ve demokrat şehitlerine sahip çıkmak, onu kavgalarında yaşatmak için bir araya geliyor. Önce Metin'in çalıştığı Evrensel gazetesi önünde toplanıyor. İnsanlar öfkeli.

Konuşmalar yapılıyor. Metin'in babası, çalışma arkadaşları, cenazeye katılmak için gelmiş yabancı basın mensupları, sendikacılar, DKÖ temsilcileri devlet terörünü kınayan ve katillerden hesap sorulmasını isteyen konuşmalar yapıyor.

Söylenenler genellikle aynı

çerçeve: "Metin düzene muhalif bir gazeteci idi. Onu polis katletti. Sorumları bulunmalı ve yargılanmalıdır. " Bu çizgiyi aşan, hatta yargılayan, sorunu belli bir bütünlük içerisinde ele alan tek bir konuşmacı vardı; Atılai Ayçin. Ayçin konuşmasında: "İstanbul Emniyet Müdürü Taşanlar isticare etse bile sorun bitmeyecek, hatta başbakanlar değişse bile farketmez. Biri gider biri gelir. Bunlar sermayenin politikalarının uygulayıcılarıdır. Hesap sermayeden ve onun devletinden sorulmalı." vurgusunu yaptı.

Konuşmalardan sonra kitle yürüyüşe geçti. Onbini aşkın kalabalık düzenli kortejler halinde Metin'in toprağa verileceği Esenler'e doğru yürümeye başladı. Bir çok devrimci sosyalist dergi ve gazete, çeşitli DKÖ'ler, devrimci gruplar pankart ve kortejleriyle yürüyüşe katıldılar. Komünistler de "Şehitler onurumuzdur! Katil devletten hesap soracağız!" yazılı ve Kızıl Bayrak imzalı bir pankartla yürüyüşe katıldılar. 7 saat süren yürüyüşte sloganlar hiç susmadı. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Şehit Namırın!", "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Katil Polis, Katil Devlet!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" ortak atılan sloganlar oldu. Ancak; özellikle yürüyüşün belli bir aşamasından sonra ortak sloganlar yerine her grup kendi sloganlarını atmaya başladı.

Komünistlerin ortak slogan atmak ve devrimci dayanışmanın yükseltilmesine yönelik çabaları yanıtsız kalınca bu durum mezarlığa dek sürdü.

Düşmanın uzaktan izlediği ve müdahale etmeye cesaret bulamadığı yürüyüş mezarlıkta son buldu. Yapılan saygı duruşu sonrasında Metin toprağa verildi.

9 Ocak.

Devlet Metin Göktepe'nin bir çay bahçesinde sandalyeden düşerek öldüğünü açıkladı. Metin'in gözaltında olduğuna ve işkence gördüğüne dair onlarca tanığa rağmen pervasızca, akla ve mantığa sığmayacak bir açıklama.

İlk örgütlü tepki basın emekçilerinden geliyor. Başta Metin'in çalışma arkadaşları olmak üzere bir çok gazeteci ve yazar otopsinin yapılacağı Adli Tıp'ın önünde toplanıyor. Aralarında burjuva medya mensupları da var. Buradan Gazeteciler Cemiyeti'nin önüne geliniyor. 70-80 kadar basın emekçisi ellerinde Metin'in fotoğrafları öfkelerini haykırıyor. İçlerinde devrimci ve sosyalist basın çalışanları da var. Valiliğe doğru yürüyüşe geçiliyor. Sloganlar patlıyor. "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!", "Katil Polis, Katil Devlet!", "Metin'in Katili Faşist Devlettir!", "Özgür Basın Susturulamaz!"

Valiliğe silah çelenk bırakılıyor. Basın emekçileri öfke dolu. Hesap sormak istiyorlar. Burjuva medya mensupları bile olaydan polisi suçluyor. Yeni Yüzyıl muhabiri Ahmet Şık valiliğin önünde bekleyen yüzlerce polisi parmağıyla göstererek bağırıyor: "Faşist katiller. Metin'i siz öldürdünüz. Beni de öldürün!"

10 Ocak

Saat 10.30. Evrensel gazetesi, devrimci sosyalist basın ve çeşitli DKÖ'lerin çağrısıyla 100'lerce insan Gazeteciler Cemiyeti önünde toplandı. Burada; Evrensel gazetesi, devrimci sosyalist basın platformu, Gazeteciler Cemiyeti, İHD adına birer basın açıklaması okundu. İkibine yakın bir katılım var. Sloganlar hiç kesilmiyor. "Katil Polis, Katil Devlet!", "Metin'in

Alibeyköy'ün girişinde kontrol noktasından yanımdaki yoldaşla beraber polis tarafından durdurulduk. Bizi beklettikleri yerde diğer yoldaşlarla karşılaştık.

(...)

İETT otobüsüne bindirdiklerinde kitlede devrim şehitlerinin cenazesine katılamamanın verdiği üzüntünün, genel bir suskunluğa ve moral açısından bir çöküntüye yol açtığı gözlemlenebiliyordu. Bu sırada biz üzerimizde bulunan bol miktardaki Kızıl Bayrak kuşlamalarını otobüsün camlarından dışarıya attık. Polis kontrolünde bulunan otobüsten Kızıl Bayrak kuşlarının uçuşması, sokaklara saçılması kitledeki suskunluk ve üzüntüyü, coşkuya ve direnişe dönüştürdü. "Eyleme burada devam ediyoruz!" seslerini duyarak coşuyorduk. Ümraniye'de çıkan kıvılcım; Buca ve Bayrampaşa Cezaevleri'ne yayılan ateş, otobüsü sarmaya başladı. Çav Bella marşını hep beraber söylemeye başladık. Sigaralarımızı paylaşıyor, birbirimize gülümsüyor, devrimci dayanışmanın coşkusunu yaşıyorduk.

(...)

Eyüp Stadi'na geldiğimizde hep birden sloganlar haykırmaya başladık: "Devlet Terörüne Son!", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!". Polisler çılgına dönmüşlerdi. Onlar susmamız için bağdırdı, bizler sloganlarımıza devam ediyorduk. Otobüsün bir kapısını açarak bizleri teker teker indirimeye başladılar. Kadınlarla erkekleri ayırıyorlardı. Bunun ardından, dayak ve küfürlerle, oluşturdukları polis koridorundan geçirdiler. Otobüsteki coşkuımızın yarattığı acizliklerinin hırsını çıkarmaya çalışıyorlardı. Sürekli "Otobüsün içinde şarkı söyleyen bunlar mıydı?" diyerek rahatsızlıklarını dile getirdiler. Bu sırada, devrimci coşku ve direnme hırslarının sınıf kinimle bütünleştiğini hissediyordum. Kafalarımızı kaldırmamamızı söylüyor, tersini yaptığımızda tekme/tokat yerlere yatırdıkları insanların üstüne atıyorlardı. Üst üste yığıldıkları bu insanların üzerinde hem kendileri tepiniyor, hem de yeni gelenleri, onları çiğnemeye zorluyorlardı.

(...)

Yaralandığımı fark etmiş olmalı ki, sürekli yarama basmaya başladılar. Bağırmanın, çığlık atmamı bekliyorlardı. Ama duyamadılar.

(...)

Kitleyi psikolojik baskı altına almak için yoğun şiddet ve baskı uyguluyorlardı. Uzun süren bağırışmalar ve polis küfürleri bir yandan devam ederken Çav Bella marşı başlamıştı salonda. Bu, polisleri rahatsız etmiş olmalı ki, küfür ederek bağırma başladı. Kitlesele bir katılım olmasa da, bu direnenler üzerinde büyük etki yaratmış, psikolojik baskıyı kırmıştı.

(...)

Gece hepimizi bırakmaya başladılar. Ben artık sosyalizm kavgasını yaymak, yeni kavgalara atılmak için, sınıf kınıyla dolmuş olarak çelikleşmiş bir halde sokakta yürüyordum. Artık herkes şu gerçeğin bilincine varmalıdır: **Diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir ve zulmün, baskının olduğu yerde direniş meşrudur.**

Genç Bir Kızıl Bayrak Okuru

Devrimci Proletarya'ya Yanıt-3

Partileşme Sürecinin

Partileşme sürecinin kavranacak halkası olarak teorik gelişmeyi almayanlar, ya “kavranacak halka” belirlemesine ilke olarak karşı çıkıyorlardır, ya da kendileri “pratik” gelişmeyi esas halka olarak kavıyorlardır. Bunların ikisi de partileşme sürecinde kendiliğindenciliğe, sonu bir türlü gelmeyen ve ne zaman geleceği belli olmayan bir sözde “parti inşa süreci” içinde sürünmeye yol açar. Böyleleri bir gün cesaret edip kendilerine “parti” demek gücü gösterdiklerinde ise, ortaya çıkan şey, ne teorik ne de pratik yönden, devrimci sınıf önderliğiyle ciddiye alınır bir ilgisi bulunmayan eski mezhepsel yapının doğrudan bir devamı olmaktan öteye geçemez. Böylelerinin o çok yücelttikleri “pratik” de devrimci sınıf pratiğiyle ilgisi olmayan bir dar grup pratiği olabilir ancak. Türkiye’de yaşayıp da, Türkiye’nin son 30 yıllık devrimci siyasal yaşamını bilip de bunu anlamak o kadar güç mü gerçekten?

konumdadır, özünde aynı bakış açısıyla hareket etmektedir. Ve EKİM’in görüşlerini çarpık algılamasının ve yansıtmasının gerisinde, tahrifatın ötesinde, gerçekte bu vardır.

I-Partileşme süreci ve teorik gelişme

Önce, ekte tamamı verilen parçada EKİM hedef alınarak ileri sürülen iddiayı burada tekrarlayalım: “(EKİM) Yıllarca ‘teorik inşa’ yı esas almış, gözü başka alan görmediği halde işçi sınıfına dönük pratik-siyasal, taktik ve örgütsel müdahalede bu yüzden sınıfta kalmıştır.” (sayı:36, s.41)

Bu sözlerin son bölümündeki yargının değeri üzerinde duracak değiliz. Şu kadarını söyleyebiliriz; yukarıdaki yargı, *Devrimci Proletarya*’nın, bu Yanıt’ın 1. Bölümünde (*Sınıf Hareketi Değerlendirmeleri*) ele alınan iddialarının hemen devamını oluşturuyor. Oradaki iddiaların değeri neydiyse, bu yargının değeri de ancak o kadardır.

Bizi burada sözlerin ilk bölümü ilgilendirmektedir. İddiaya göre, EKİM yıllarca teorik inşayı esas aldığı için “gözü başka bir alan görme”miştir! Ama her nasıl olmuşsa olmuş, bu teori dünyasındaki EKİM, buna rağmen pratikte varolmuş, bir örgüt olmuş, bir siyasal güç olmuş, yeniliğine ve ortaya çıktığı dönemin tüm dezavantajlarına rağmen pratik siyasal faaliyet kapasitesi bakımından 20 yıllık örgütlerden (bu arada TİKB’den) fazla değilse bile kesinlikle az da olmayan bir gelişme düzeyine ulaşmıştır. Ve küçük bir ek ayrıntı daha; EKİM, yeni dönemde ortaya çıkıp da bunu başarabilen tek devrimci siyasal hareket olmuştur.

Peki bütün bunlar nasıl mümkün olabilmiştir? Soruyu yanıtlamayı yukarıdaki iddianın sahiplerine bırakıyoruz. Biz ise, demek ki siyasal yaşamda böyle olmayacak şeyler de olabiliyormuş demekle yetiniyor, *Devrimci Proletarya*’nın herhangi bir yenilik taşımayan, yıllar öncesinde dile getirilen ve yıllarca tekrarlanagelen iddiasına dönüyor.

Orak-Çekiç’te bir yazı: “Partiyi ve Devrimi Birlikte Örgütlemek”

TİKB Merkez Yayın Organı *Orak-Çekiç* Eylül 1991 tarihli 79. sayısında *Partiyi ve Devrimi Birlikte Örgütlemek* başlıklı bir yazı yayınladı. Bu yazı, yukarıdaki ciddiyetsiz iddianın belli bir masumiyetle, demek oluyor ki o gün için samimi bir ciddiyetle dile getirildiği ilk metindir. İddianın mantığını ve sözde dayanaklarını görebilmek için yazının ilgili bölümünü özetleyerek başlayalım konuya.

“*Parti inşasının çeşitli yönleri. Yaklaşım ne olmalıdır?*” başlıklı ara bölüm, söze parti inşa sürecine ilişkin bazı genel doğrularla başlamaktadır. Bunlardan ilki şöyledir: “*Parti inşasının tüm ana yönleri, birbirleriyle ilişkili, etkileme gücüne sahip organik bir bütündür. Bunların birinin ya da diğerinin ihmali, aşamalı ele alış, diğerlerini de bozulmaya uğratar. Sıkça rastlandığı gibi örgütsel inşayı ideolojik-siyasal gelişmenin kendiliğinden devamı ya da bir sonraki aşamanın bir sorunu olarak ele almak -ya da tersi diğerini zaafa uğratar ve oportünizme özgüdür.*”

Bunu, bir “ikinci temel nokta” olarak, “parti inşasının sınıf mücadelesi pratiğiyle sıkı sıkıya bağlı olarak” gerçekleştirilmesi gerektiği düşüncesi izliyor. Bunu ise, “parti inşasının güncelle bağını salt bir alandan, teori alanındaki sorunlardan kuran

siyasal alandaki diğer örgütsel ve pratik görevleri yadsıma derecesinde buna bağımlı kılan anlayışlar”ın mahkum edilmesi izliyor. Bu kadarı, yapılan açıklamaların bu çerçevedeki amacı ve hedefleri konusunda yeterli bir açıklık sunuyor. Teorik gelişme adı altında örgütsel oluşumu ve devrimci siyasal mücadeleyi geri plana iten ya da bunlara basbayağı sırtını dönen oportünist anlayışlara haklı ve yerinde bir saldırıdır söz konusu olan. Buraya kadar söylenenlerden çıkan en doğal sonuç bu oluyor. Ama yazının sıkıntılı akışından asıl hedefin bu olmadığı da çok geçmeden anlaşılıyor.

Orak-Çekiç, yazısının sonraki kısımlarında, bu kez teorik gelişmenin ve ideolojik açıklığın devrimci siyasal mücadele için taşıdığı kritik öneme geçiyor: “*Kaynağını ideolojiden alan, güncel olaylarda tutum farkı olarak beliren gelişmeler karşısında gerçekten yanlışsız olabilmek, tutarlı taktikler geliştirmek, siyasetin arka planında ancak çok güçlü bir teori varsa olanaklı olabilir.*”

‘89 çöküşünü izleyen dönemde Marksizm-Leninizmin temellerine yönelen “burjuva, revizyonist, troçkist” saldırıların “teorik alandaki görevlerin önemini artıran bir diğer gelişme” olduğunu vurgulayan yazı, ardından, Lenin’in, Rus devrim tarihinin değişik dönemlerinde teorik çalışmaya yaklaşımına ilişkin olarak bazı açıklamalara ve aktarmalara yer veriyor. Lenin’den yapılan aktarmalar ve bunları tamamlayan açıklamalardan ne sonuç çıkarılmak istendiği konusunda herhangi bir açık tutum ortaya koymayan yazı, nihayet gelip şu aşağıdaki bölüme bağlanıyor:

“*Çeşitli devrimci örgütler bir ölçüde gerçeği içerisinde taşımakla birlikte, devrimci bir özlemin ifadesi olmanın yanında nesnel durumun bir ölçüde abartılmasını da yansıtan Türkiye’nin ‘devrim ülkesi’ olduğu değerlendirmesini yapmaktadırlar. Siyasal, örgütsel, pratik alandaki görevlere ise bu iddialı değerlendirmeye denk, hatta yaklaşan bir sarılış ise görmek mümkün değildir. Sınıf mücadelesinin nispeten yavaş bir gelişme seyri izlediği dönemlerden farkı olarak devrimci bir yükseliş içerisinde girilen bir dönemde, programatik alanda bir gelişme sağladığı, örgütsel bir temel yarattığını ileri süren komünist olma iddiasındaki bir örgütün ‘...teorik atılım, partileşme sürecinin esas halkasıdır’, ‘Konferansımız teorik faaliyeti, teorik sorunlarda gelişme ve yetkinleşmeyi Hareketimizin tüm faaliyetinin en cananlığı halkası olarak değerlendirmektedir.’ (EKİM I. Genel Konferans Bildirisi) demesini nasıl değerlendireceğiz? Bu belirleme, siyasal, örgütsel, pratik alanlardaki görevleri daraltmaktadır. EKİM burada sadece bir örnektir. Üstelik çeşitli mazeret ve biçimler altında devrimci pratik eylemden, örgütsel ve siyasal görevler bütünlüğünden kaçışın günümüzdeki tek örneği değildir.*”

Böylece parti inşasının çeşitli yönlerine yaklaşım üzerine oturan uzun ara bölümün asıl amacı da açığa çıkmış oluyor. Tüm bu sıkıntılı açıklamalar, partileşme sürecinin sorunlarına ilişkin olarak EKİM I. Genel Konferansı Belgeleri’nde ortaya konulan perspektiften duyulan rahatsızlığı dile getirmek içindir. “EKİM burada sadece bir örnektir” kaydının gerçekte bir anlamı ve inandırıcılığı yoktur. Zira eğer *Orak-Çekiç* ne dediğini iyi biliyorsa, Türkiye’nin devrimci olanaklarından sözeden “çeşitli devrimci örgütler” içinde, o dönem (ve o dönemden bugüne)

Bundan önceki bölümlerde olduğu gibi bu bölümde de *Devrimci Proletarya*’nın eleştirisinin yanıtlamıza konu ettiğimiz bölümünü ekte olduğu gibi yayınlıyoruz. Bu sayıda yayınlanan bölüme bakıldığında, *Devrimci Proletarya*’nın, partileşme sürecinin sorunları alanında EKİM’i üç temel konuda itham ettiği görülecektir. Bunlardan ilki, EKİM’in yıllarca “teorik inşa”yı esas aldığı ve gözünün “başka bir alan görmediği”dir. İkincisi, EKİM’in sınıf yönelimi perspektifinin “halkçılığın tersyüz edilmiş biçimi olan işçilikten başka bir şey” olmadığıdır. Ve üçüncüsü, EKİM’in “kaba işçici bir tarzda” “öncü işçilerden parti yaratma” anlayışıyla hareket ettiğidir.

Bu üç iddiayı ele alırken kendimizi hiç de EKİM’in gerçek perspektifinin ne olduğunu göstermekle sınırlamayacağız. Bizim için bu eleştiri boyunca çok daha önemli olan, tam da bu aynı konularda *Devrimci Proletarya*’nın kavrayışını açığa çıkarmaktır. Bu yapıldığında görülecektir ki, *Devrimci Proletarya*’nın temsil ettiği çizgi, partileşme sürecinin sorunları konusunda yalnızca bir belirsizlik ve karmaşa içinde değil, fakat aynı zamanda, en kritik noktalarda geleneksel halkçı hareketle aynı

n Sorunları

teorik gelişmenin önemini vurgulayan tek örgüt EKİM olmuştur. *Orak-Çekiç* buna bir başka örnek veremez. “Çeşitli mazeret ve biçimler altında devrimci pratik eylemler, örgütsel ve siyasal görevler bütünlüğünden kaçan”lara gelince, böylelerinin “devrimci örgütler” sınıflamasına girmek bir yana, örgüt bile olmadıklarını, devrimciliklerini ise daha 12 Eylül döneminde gömdüklerini özellikle *Orak-Çekiç*’in bilmesi gerekirdi.

Geriye tek örnek olarak EKİM kaldığına göre, sormak istiyoruz, TİKB Merkez Yayın Organı *Orak-Çekiç*’in EKİM’in partileşme sürecinin sorunlarına yaklaşımından böylesine garip sonuçlar çıkarması için ne gibi haklı nedenleri olabilirdi? Herhangi bir pratik nedeni olabileceğini sanmıyoruz. Zira her şey bir yana, aktarma yaptığı belge bir örgüt konferansı bildirisi ve bu bildirinin başlangıç sözleri aynen şöyledir:

“Mevcut tüm örgütlerimizin seçilmiş delegeler temelinde tam ve geniş bir temsiline dayanan EKİM 1. Genel Konferansı yapıldı. Hareketimiz bu aşamaya dört yıla yaklaşan zorlu bir gelişme süreci içinde ulaştı. Dört yıl önce sınırlı sayıda komünistlerin Türkiye devrimci hareketinin geleneksel ideolojik-politik platformundan köklü bir kopuşuyla başlayan süreç, ideolojik, politik ve örgütsel bir gelişme bütünlüğü içinde ilerleyerek, EKİM’e gerçek manada bir siyasal hareket kimliği kazandıran bir aşamaya vardı. Konferansımız bu süreci bir ilk oluşum dönemi olarak değerlendirmekte, yeni doğan bir siyasal hareket için yeni olmanın güçlükleriyle dolu bu dönemin asgari bir başarıyla geride bırakıldığını, EKİM’in onu partiye yakınlaştıracak yeni bir gelişme dönemine girdiğini tespit etmektedir.” (Değerlendirme ve Kararlar, s.31)

Başından itibaren teorik gelişmenin özel önemini vurgulayan EKİM, tüm dezavantajlarına rağmen ve 12 Eylül yenilgisinin ‘89 çöküşüyle birleştiği tasfiyecilik dağılma döneminde bir örgüt olmayı başarabilmişse eğer; bunu tam da bir örgüt konferansı ile taçlandırdığı bir dönemin hemen ardından, *Orak-Çekiç*’in, EKİM örneği üzerinden konuşarak “örgütsel ve siyasal görevler bütünlüğünden kaçış”tan söz etmesi, aşırı hafifliğe dayalı bir ciddiyetsizlik örneği idi.

Fakat biz zamanında, EKİM hedef alınarak sorulan sorunun formüle edilmiş tarzından ve soruluşundaki masumiyetinden hareketle, taşınan kaygıların, pratik verileri değil fakat kavrayışı esas aldığını, bu kavrayışın yaratabileceği muhtemel zaafırlara işaret edilmek istendiğini varsaymış, böyle bir varsayım ile hareket etmiştik. *Orak-Çekiç*’in ilgili bölümünü *Ekimler*’in 1. sayısına olduğu gibi almış, altına EKİM 1. Genel Konferansı’nın sorunu ele alışı ile ilgili bir parça koymuş, herhangi bir yorum yapmaksızın, yalnızca başlığa çıkarılan şu soruyu sormakla yetinmiştik: “*Orak-Çekiç* Neyi Eleştiriyor?” (*Ekimler*, sayı:1, s.262, Mart 1992)

Kuşku yok ki bununla yetinmek, bizim için, muhataplarımızın kavrayış düzeyine ve devrimci iyiniyetine belli bir güveni de ifade ediyordu. Oysa zaman bize fazla iyimser olduğumuz bu bütün açıklığı ile gösterdi. *Devrimci Proletarya*, bizim başlığa çıkarılmış bir soruyla yetinen tutumumuzu, bu devrimci iyiniyeti, bizimle ilişkilerindeki genel eğilimine uygun olarak bir zayıflık göstergesi saydı ve lütfedip bir dipnotta bu kez şunları söyledi: “(*Ekimler*) sınıf mücadelesinin bugünkü gelişiminden kopuk, teorik çalışmayı kavranacak halka olarak belirleyen bir parti inşa görüşü ileri sürüyor. *Ekimler*’de parti inşasının çeşitli

Parti herşeyden önce bir ideolojik kimlik demektir; üzerinde yükselebileceği sağlam bir teorik temel demektir; ancak bu sayede açıklık kazanabilecek sağlam bir program ve taktikler demeti demektir.
Peki ya örgüt, peki ya pratik?
türünden sorular, burada, keyfiliğin ürünü değilse eğer, yalnızca devrimci teorisinin anlamı, işlevi ve ilgi alanı konusunda temelli bir kafa karışıklığını anlatır. Teorisinin sağlıklı oluşumu ve gelişmesi için zorunlu koşullar konusunda gerçek bir kavrayışsızlığı anlatır. Pratik siyasal amaçlara bağlanmamış ve devrimci bir örgütsel oluşumun adım adım yolunu açmamış bir devrimci teori, tanımın kendisiyle bir çelişkidir.
Bütünsel kimlik basit gerçeği etrafında dönüp duranların bu basit ilişkiyi anlamakta bu kadar zorlanmamaları gerekirdi.

yönlerinin ardı ardına sıralandığı ve bunların bir bütün oluşturduğunu belirten bir alıntı konularak *Orak-Çekiç*’in eleştirisine yanıt verilmiş oluyor. Az çok dikkatli bir okurun bunun yöneltilen eleştiriye bir yanıt oluşturmadığını görebilmesi zor değildir.” (*Devrimci Proletarya*, sayı:9, Nisan 1992)

Okur öncelikle bu sözlerin ilk cümlesine dikkat etmelidir. Parti inşasına ilişkin olarak teorik, politik ve örgütsel gelişme sürecinin organik bütünlüğüne özel bir vurgu yapan, ama bu bütünsel gelişme sürecinin içinde çözücü ve yol açıcı bir halka olarak teorik gelişmeye işaret eden bir bakış açısının, “sınıf mücadelesinin bugünkü gelişiminden kopuk...bir parti inşa görüşü” biçimindeki ucube formülasyonla ne ilgisi olabilir? Böyle bir sunuluşu bunu yapanların yalnızca kavrayış düzeyine değil, daha da ötesinde, genel olarak siyasal düzey ve ciddiyetine de bir gösterge saymak gerekir.

Ama dahası var. Yukarıdaki sözlerin havasına bakanlar, eğer daha önceki durumu bilmiyorlarsa, ciddi ciddi *Orak-Çekiç*’in EKİM’e bir eleştiri yönelttiğini sanabilirler. Oysa “eleştiri” adı altında yapılan işin tamamı anlamsız bir sorudan ibarettir. Bir yarım ve bir tam cümle alıp da “bunu nasıl anlamak gerekir” diye sormak “eleştiri” sayılabileseydi eğer, siyasal mücadelenin bu cephesinde işler gerçekten de çok kolay olurdu. EKİM söz konusu olduğunda *Devrimci Proletarya* ve paralelindeki yayınlar şaşırtıcı bir tutum örneği sergileyerek bugüne kadar hep bu kolaycılıkla yetindiler. Kalem darbeleriyle her seferinde işimizi gördüler ve sonra da gönül ferahlığı ile spekülatif

yakıştırmalarını “herkesçe bilinen” gerçeklermiş rahatlığı içinde yineleyip durdular. Oysa kendilerini biraz zora sokabilir, EKİM 1. Genel Konferansı’nın parti sorununa ilişkin temel belgelerini önlerine çekebilir, buradaki kavrayışı pratik süreçlerimizin eleştirel bir değerlendirmesiyle de birleştirip, söyleyebilecekleri neyse öylece söyleyebilirlerdi. Bunu yapmayanlar, buna hiçbir zaman gerek duymayanlar, bir de büyük bir iyi niyetle sorulmuş saht sız neyi eleştiriyorsunuz sorusunu alıp “az çok dikkatli okura” bunu hiç de “yöneltilecek eleştiriye bir yanıt oluşturmadığı” havalarda sunmazlar mı? Ama tüm bu ölçsüzlükler, akıl almaz ölçülerdeki bu garip kolaycılık, gelinek yerde artık bir son bulmalıdır. *Orak-Çekiç* ve *Devrimci Proletarya*’nın, ya birer boş söz kalıbına çevirdikleri bu tür iddiaları bir an önce açık eleştirilerinin konusu haline getirmeleri, ya da spekülatif yakıştırmalar olarak yineleyip durmaktan artık vazgeçmeleri gerekmektedir.

Tekrarlanan soru: *Orak-Çekiç* neyi eleştiriyor?

Yineliyoruz, *Orak-Çekiç*’in ilgili başyazısındaki soru tümüyle anlamsızdır. Zira sorduğu sorunun yanıtı tek cümlelik alıntılar yaptığı belgelerde zaten tüm açıklığı ile vardır. Bu durumda, ya bu belgelerdeki yanıtı ifade ettiği çarpıklığı enine boyuna tahlil eder ve sergilersiniz, ya da yanıtı zaten açıkça verilmiş olan sorulardan kaçınırsınız.

EKİM 1. Genel Konferansı Bildirisi, *Orak-Çekiç*’in yarım cümlelik alıntı yaptığı bölümde, sorunu şöyle ortaya koymaktadır:

“Konferansımız partileşme sürecini, birbirine kopmaz şekilde bağlı, organik olarak iç içe geçmiş bir teorik, politik ve örgütsel gelişme süreci olarak kavramaktadır. Kendi geçmişimizden olduğu kadar, uluslararası komünist hareketin tarihsel geçmişinden birikip bugünün komünistlerine miras kalan sorunların yanı sıra, günümüz dünyasının ve Türkiye’sinin yaşadığı karmaşık sorunların bir ihtiyaç haline getirdiği teorik atılım, partileşme sürecinin esas halkasıdır. Başarılı ve sağlıklı bir örgütsel gelişim ancak bu tür bir atılımla güvence altına alınabilir. Partileşmeye varacak bir politik ve örgütsel gelişimin ise temel alanını işçi sınıfı, esas içeriğini sınıfın öncü kesimiyle birleşmek ve sınıfın kitleleriyle bağları geliştirmek oluşturmaktadır.” (Değerlendirme ve Kararlar, Eksen Yayıncılık, s.44)

Orak-Çekiç’in bir cümlelik alıntı yapma cömertliği gösterdiği bölümde ise söylenenler şunlardır: “EKİM’i 1. Genel Konferansı safhasına getiren Merkez Komitemiz, Konferansımızın toplanmasına ilişkin karar metninde, Türkiye’li komünistlerin içinde bulunduğumuz dönemdeki sorunlarını şöyle özetlemekteydi: ‘Türkiye’li komünistler bugün ciddi teorik, politik ve örgütsel sorunlarla yüzyüzeler. Evrenseli kucaklayan bir teorik gelişme ve yetkinleşme; politik sorunlarda ve görevlerde netlik; işçi sınıfını temel alan ve tüm topluma hitabeden etkin bir siyasal faaliyet; böyle bir faaliyetin güvencesini ve yürütücüsü olarak ihtilalci bir sınıf örgütlenmesi; ve tüm bunların cisimleştiği bir birliği ve ifadesi olarak, Leninist bir sınıf partisi.’

‘Tüm bunlar aynı görevler ve sorunlar zincirinin kopmaz halkalarıdır; bir bütün oluşturmaktadır’, diyerek devam eden değerlendirme, bu ‘sorunların asıl önemli boyutu doğal olarak teorik alandır’, sonucuna varıyordu.

“Konferansımız teorik faaliyeti, teorik sorunlarda gelişme ve yetkinleşmeyi hareketimizin tüm faaliyetinin en can alıcı halkası olarak değerlendirmektedir. Politik ve örgütsel faaliyetin doğru bir çizgide, sağlıklı ve başarıyla geliştirilebilmesinin güvencesi buradan geçer. Nedir ki teorik çalışmaya atfettiğimiz bu önem, devrimci siyasal mücadelenin her zaman için teorik açıklığa duyduğu olağan ihtiyacın ötesindedir. Sorun Türkiye devriminin kendine özgü sorunlarında açıklığa kavuşmanın da ötesindedir. Yalnızca Türkiye’de değil bir bütün

olarak dünya da devrimci komünistlerin, belki de uluslararası komünist hareketin tarihinin hiçbir döneminde karşılaşılmamış ciddi teorik sorunlarla yüzyüze oldukları bir gerçektir. Karşı karşıya bulunulan sorunların manzarası başdöndürücüdür.” (a.g.e., s.51)

Açıklamalar bundan da ibaret değildir. EKİM 1. Genel Konferansı Değerlendirme ve Kararlar içinde yer alan, “Parti: Proletaryanın Devrimci Öncüsü (Esaslar, Görevler, Olanaklar)” başlıklı nispeten uzun metin, Orak-Çekiç’in ilgili sayısından aylar önce yayınlandı. (Haziran 1991, Ekim, sayı:45) Bu açıklamaları buraya aktarmaya kalkmak bu yazıyı tümden hantallaştırmak demektir. Bu nedenle biz konuya ilişkin bazı bölümlerini ekte yayınladığımız yazının, herkesin her an ulaşabilecekleri bir yakınlıkta olduğunu hatırlatmakla yetiniyoruz.

Komünistlerin parti inşa sürecine yaklaşımları üzerine konuşmak, bunu eleştiriye tabi tutmak isteyen herkes, bu konferans metnini mutlaka gözönünde bulundurmak durumundadır.

Komünistler siyasal mücadele sahnesine 1987 yılı içinde çıktılar. Çıkış bir ideolojik kopma olarak gerçekleşiyordu, ama daha en başından örgütlü bir siyasal akım olmak için ne gerekiyorsa onu yapma yolunu tuttular. 1987 yılı Mayıs’ı sonunda ilk ideolojik değerlendirmelerini yayınlayanların 1987 yılı Ekim’inde politik bir yayınla siyasal yaşama başlamaları, bunun ilk adımı ve temel bir göstergesiydi. Legal yayın furyasının moda olduğu bir evrede söz konusu olanın illegal bir politik yayın organı olması olgusu dikkate değerdir. Bu, ihtilalci bir siyasal örgüt olmak perspektifi ve iradesinin, bu konudaki açıklık ve tercihin somut bir göstergesidir. Çıkış sayısının başyazısında bu açıkça dile de getirilmiştir.

Bu sürecin üç yılı biraz aşan nispeten kısa bir süre içinde ortaya siyasal faaliyet kapasitesi sürekli büyüyen bir örgütsel omurga çıkarması ve bunun bir örgüt konferansı ile taçlanması, örgüt ve politik mücadele konusundaki sağlam perspektif ve irade ile bu perspektif ve irade sayesinde katedilen pratik mesafe konusunda, herkesin anlayabileceği açıklıkta bir fikir vermektedir.

Fakat bu açık tutuma ve pratik olgulara rağmen, 1. Genel Konferans’a kadar geçen süre içinde olduğu gibi 1.Genel Konferans’tan itibaren de, komünistler, partileşme sürecinin, ideolojik, politik ve örgütsel bütünlüğe sahip olduğu şeklindeki devrimci açıdan son derece basit gerçeği belirtmekle kalmadılar; fakat bunu, tam da, TİKB’nin o gün de bugün de hala bir türlü kavrayamadığı bir başka vurgu ile birleştirdiler: “Teorik gelişme, partileşme sürecinin esâs ve tayin edici halkasıdır.”

Neden? Nedeni cümlelerin devamında tüm açıklığı ile ortaya konulmaktadır: “Zira parti, herşeyden önce sağlam bir marksist-leninist teorik temel ve bu temel üzerinde beliren net bir ideolojik kimlik demektir. Parti programı, bu çabanın özlü, süzülmüş ve yetkin bir ifadesinden başka bir şey olmayacak, aynı şekilde, partinin taktik ilkeleri de bu çabanın bir ürünü olarak netleşecektir. Devrimci teorinin anlamını ve işlevini doğru kavrayan ve teorik gelişme kavramını da bu kavrayış içinde ele alan her marksist-leninist için, partileşme süreci içinde teorik gelişmenin taşıdığı tayin edici önemi anlamakta bir güçlük yoktur. Teorik gelişme, eşlik ettiği ve yolunu açtığı politik ve örgütsel gelişme süreçlerinin sağlıklı ve başarılı olabilmesinin güvencesidir. Aynı şekilde teorik gelişme, tüm marksist potansiyeli tek bir parti çatısı altında birleştirebilmenin etkili bir yolu ve zorunlu bir önkoşuludur.” (EKİM 1. Genel Konferansı/Değerlendirme ve Kararlar, s.123-124)

TİKB bunu bir türlü kavrayamıyor. Buna çok da şaşırılmak gerek; zira o, ne kadar aksini iddia ederse etsin, temelde geleneksel devrimci hareketin düşünüş ve davranış kalıpları içinde bir harekettir. Yukarıya aktarılan sözlerde bilimsel bir marksist kavrayış var. Bu kavrayışla düşünenler için “parti herşeyden önce bir

Türkiye’nin yakın geçmişinde teorinin önemi ve teorik çalışma adı altında gerçekten örgütten ve mücadeleden kaçılmıştır. Fakat tam da bunun kendisi, temel özelliklerinden biri kendiliğindencilik olan geleneksel devrimci gruplarda, akademizm olarak yozlaştırılan teorik çalışma ve mücadele karşısında teoriye ilgisizliğin, teorisiz devrimciliğin ve dar pratikçiliğin, Lenin’in Ne Yapmalı’daki o vurucu sözleriyle “küçük çapta pratikçilikle teoriye karşı tam bir umursamazlığın” yüceltilip mazur gösterilmesine bir dayanak da olabilmıştır. Sığ ve ilkel görüşlerin yol gösterdiği mezhepsel örgütlenmeler ve onların dar pratiği, mücadele ve devrime bağlılığın göstergesi olarak idealize edilebilmiştir.

ideolojik kimlik demektir” sözünün ve gerçeğinin, bu gerçeklik çerçevesinde, parti inşa sürecinde teorik gelişme ve açıklığın taşıdığı “belirleyici” önemin, hiçbir anlaşılmaz yanı yoktur. TİKB bu bilimsel marksist kavrayışı Marksizm-Leninizm mantığı ve kavramları içinde irdeleyip algılayacağına, buna Türkiye devrimci hareketinin yerleşik kültürü ve geleneksel önyargıları üzerinden bakıyor. Bu önyargıların çarpık penceresinden bakanlara ise, teorik gelişme ve açıklığa yapılan her vurgu, hele hele ona şu veya bu nedenle atfedilen “belirleyici” önem, durumun, koşulların, sürecin, hareketin mevcut gelişme aşamasının ne olduğuna bakılmaksızın, akademizmin, aydın oportünizminin, mücadele ve örgütten kaçışın açık bir belirtisi, tartışmasız bir

göstergesi olarak görünür.

Elbette böyle görünmesinin bir mantığı, bir tarihsel temeli var. Çünkü Türkiye’nin yakın geçmişinde teorinin önemi ve teorik çalışma adı altında gerçekten örgütten ve mücadeleden kaçılmıştır. Fakat tam da bunun kendisi, temel özelliklerinde biri kendiliğindencilik olan geleneksel devrimci gruplarda, akademizm olarak yozlaştırılan teorik çalışma ve mücadele karşısında teoriye ilgisizliğin, teorisiz devrimciliğin ve dar pratikçiliğin, Lenin’in Ne Yapmalı’daki o vurucu sözleriyle “küçük çapta pratikçilikle teoriye karşı tam bir umursamazlığın” yüceltilip mazur gösterilmesine bir dayanak da olabilmıştır. Sığ ve ilkel görüşlerin yol gösterdiği mezhepsel örgütlenmeler ve onların dar pratiği, mücadele ve devrime bağlılığın göstergesi olarak idealize edilebilmiştir.

Bu bağlamdaki iyi niyete, derin samimiyete, bu uğurdaki fedakarlıklara bir şey demek bir yana, biz her zaman geçmiş mirasa bu yönüyle yeterli açıklıkta ve kuvvette sahip çıktık. Fakat bu hiç de, taşıdığı temel ve yapısal zaafı, bunun ideolojik ve sosyal mantığını unutmamız anlamına gelemeydi.

Biz reformizmden değil, reformizmi daha önceki bir tarihsel safhada aşmış küçük-burjuva devrimciliğinden koptuk. Onun düşünüş tarzı, onun sorunları ve görevleri ele alış tarzı, bunları dile getiren kavramları algılayış tarzı, elbetteki bizde tümüyle farklı olacaktır. Biz bu kavrayışı besleyen koşulları ve öznel nedenleri anlayabilir, haklı bir tepkinin ürünleri olmalarını belli bir anlayışla da karşılayabiliriz. Ama hepsi bu kadar.

Tüm bunlar partileşme sürecinin sorunları, bu organik sürecin farklı yönleri arasındaki ilişki söz konusu olduğunda da böyledir. Biz bu alanda da geleneksel sol hareketin reformist ve devrimci-demokrat kesimleri ile (aydın oportünizmi ve teoriye karşı umursamaz dar pratikçi eğilimler ile) araya kesin sınırlar çizdik. Kaldı ki burada yeni bir şey de söylemiyoruz.

Sözünü ettiğimiz temel ayırım çizgisini bugüne kadar bir çok vesileyle ortaya koyduk. Örneğin aşağıdaki parçayı, EKİM 1. Genel Konferansı’nın parti sorununa ilişkin aynı değerlendirmesinden aktarıyoruz:

“Partileşme bir süreçtir; birbirleriyle kopmaz biçimde bağlı, iç içe geçmiş bir ideolojik, politik ve örgütsel gelişme süreci. Partileşmenin bu boyutlarını birbirinden koparmak, ya da içlerinden birine ötekileri ihmal edecek biçimde tek yanlı bir ağırlık vermek, sürecin tümünü sakatlayacak, zaafa uğratacaktır. Politik ve örgütsel gelişmeden koparılmış bir teorik gelişme, devrimci pratik amaçlarından kopmuş olmanın kaçınılmaz sonucunu yaşayarak, oportünizm ya da aydın akademizmi olarak yozlaşacaktır. Teorik gelişme ve yetkinleşme temeli üzerine oturmayan bir politik ve örgütsel gelişme ise, ortaya bir örgüt çıkarsa bile, bu öncü sınıfa yaraşır bir biçimde en ileri teoriyle donanmış gerçek bir partiden tümüyle farklı bir şey olacak, sınıfa ve devrimci mücadeleye önderlik yeteneği ve kapasitesinden yoksun kalacaktır.” (a.g.e., s.123)

Biz Devrimci Proletarya’nın akademizme, aydın oportünizmine, teorik sorunların önemi adı altında mücadeleden ve örgütten kaçışlara duyduğu soylu öfkeyi elbette taktikle karşılarız. Fakat kendi payımıza bu kadarının yalnızca genel bir devrimci kimliği, devrimci hareketimizin geleneksel kimliğini verdiğini de buna eklemek zorundayız. Bir de, bu haklı ve soylu öfkeyi dar pratikçiliği haklı ve mazur göstermek için kullanma geleneği var. 25 yıllık “hareket” olup da parti olamayanların, dahası gururla ileri sürebilecekleri, dostun düşmanın gözleri önünde göndere çekebilecekleri bir programdan yoksun olanların durumu var. Bu gelenekle, bunun temsil ettiği anlayış ve pratiklerle de araya kesin bir sınır çizemeyenlerin, kendilerini geleneksel hareketten farklı bir yere koymalarının ne inandırıcılığı olabilir?

Devrimci Proletarya eleştiriyor!

Komünistler dahil kendisi dışındaki tüm akımları “halkçılığın etkisinden çıkamamakla” suçlayan Ekim’in yaptığı, halkçılığın tersyüz edilmiş biçimi olan işçilikten başka bir şey değildi. Dolayısıyla onun da işçi sınıfı ile aynı anda oturup kalkmasına şaşmamak gerekir. Söylemde kendiliğindencilğe getirdiği tüm “keskin” eleştirilere rağmen, bunu aşma potansiyellerinden, sınıfa öncülük iradesinden yoksundu çünkü. Yıllarca “teorik inşa”yı esas almış, gözü başka bir alan görmediği halde işçi sınıfına dönük pratik-siyasal, taktik ve örgütsel müdahalede bu yüzden sınıfta kalmıştı. Bir zamanlar eylemdeki işçilere dağıttığı bildirilerde dahi, “Direnişinizle parti ihtiyacını birleştirelim” (Plaspen Direnişine yönelik bildiri) diyor; sınıfın öncü unsurlarıyla “yalnızca iktisadi hareketin dar sorunları üzerinde değil, fakat asıl olarak siyasal mücadele ile parti ve sosyalizm sorunları üzerinde yoğunlaşan tartışma toplantıları” yapmayı önüne koyuyordu. (Ekim, sayı:86) Kaba işçici bir tarzda öne sürdüğü “öncü işçilerden parti yaratma” hedefi kırılmaya uğradıktan sonra Ekim, aynı işçilerin “korkak”, “sinek” olduklarını keşfetti! Gerçekte bu keşif, bu kesimi ruhsuz bir “sosyalizm” edebiyatıyla yanına çekmesinin olanaksız olduğunu görerek aldığı ders ve düştüğü hayal kırıklığından kaynaklanıyordu.

Parti sorununda kendiliğindencilik

Orak-Çekiç'in "Parti ve Devrimi Birlikte Örgütlemek" türünden iddialı bir başlık taşıyan Eylül 1991 tarihli yazısına geri dönelim. "Parti inşasının çeşitli yönleri"ne yaklaşıma açıklık getirmek iddiasındaki bu yazı, en kritik noktalarda gerçekte herhangi bir açıklık sunmuyor. Dediği yalnızca şudur: Parti inşasının tüm yönleri bir bütündür; bunlardan birine diğerlerini ihmal edecek, ya da bir sonraki aşamaya bırakacak bir önem ya da öncelik atfedilemez (Bkz. daha önceki aktarmalar). Ne var ki sürecin bütünlüğüne bu vurgu, burada kendi başına çok da anlamlı değil. Komünistlerin parti sorununa ilişkin yazı ve belgeleri bu bütünlüğe ilişkin açık bir görüş ve sayısız vurgularla doludur.

Söz konusu olan, bu görevler bütünlüğünü bozan, onlar arasındaki organik ilişkiyi koparan, ya da birinin önemi adı altında ötekileri ihmal eden anlayışların eleştirisi olduğunda, bu görevler alanı arasındaki bütünlüğü vurgulamak kuşkusuz ilkesel bir önem taşır. Fakat söz konusu olan parti öncesi komünist bir hareketin partileşme sürecinin sorunlarını ele alışı olunca, bu görevler zinciri içindeki bütünlüğü vurgulamak kendi başına hiç de yeterli değildir. Burada asıl önemli ve yol gösterici olan, bu görevler bütününe asıl çözücü, ilerletici halkasının hangisi olduğu konusundaki açıklık, buna ilişkin net bir tutumdur. Hareketin içinde bulunduğu koşullara, gelişme aşamasına, gelişme güçlüklerine sıkı sıkıya bağlı olan bu çözücü halka sorununda açık bir fikir ve tutumdan yoksunluk, sürecin doğru kavranmasını ve ilerletilmesini de bozar, en azından zora sokar. Dolayısıyla, bu görevler bütünlüğünü ve bunların herbirinin kendine göre önemini vurgulamak, bunlar arasındaki ilişkinin açık kavranışıyla da birleştirilmezse eğer, bu partileşme sürecinin sorunları alanında bir belirsizliğe ve sürecin seyrinde belli bir kendiliğindencilığe yol açar.

Orak-Çekiç'in eleştiri hedefi olarak EKİM'i seçtiği bir durumda; partileşme sürecinin bütünlüğünü, örgütsel gelişmenin önemini, "parti inşasının sınıf mücadelesi pratiğiyle sıkı sıkıya bağlı ofarak gerçekleştirilmesi" gerektiğini vurgulaması, tümüyle anlamsızdır. EKİM'e bu platformdan yöneltilen bir eleştirinin hiçbir teorik ya da pratik değeri olamaz. Bu olsa olsa asıl tartışmayı saptıran basit bir spekülasyon olur. Dahası, 20 yıllık örgütlerin dağılıp gittikleri ya da iyice yozlaşıp legalize oldukları bir evrede, illegal temeller üzerinde ihtilalci bir örgüt yaratma kararlılığı, iradesi ve pratik başarısı göstermenin devrimci açıdan taşıdığı değere gözlerini kapamak olur.

Dolayısıyla, EKİM söz konusu olduğunda, yöneltilen eleştirinin tek olanaklı platformu, partileşme sürecinin bütünlüğü, içerisinde teorik gelişmenin çözücü alan, "kavranacak halka" olarak ele alınması yaklaşımıdır. Evet, komünistlerin yaklaşımı buydu ve partileşme sürecinin belli ara evreleri değil de tamamı düşünüldüğünde, hala da budur. *Orak-Çekiç*, *Devrimci Proletarya* vb. yayınlar, tartışacaklarsa dosdoğru bunu tartışmalıdırlar. Partileşme sürecinin çeşitli yönlerini sıraya koymak, "örgütsel inşayı ideolojik-siyasal gelişmenin kendiliğinden devamı ya da bir sonraki aşamanın sorunu olarak ele almak" türünden konuyla ilgisi olmayan sözlerle tartışmayı saptırmaya kalkmak, burada asıl tartışmayı yapmak alanındaki zayıflığı göstermekten başka bir işe yaramaz.

Partileşme sürecinin kavranacak halkası olarak teorik gelişmeyi almayanlar, ya "kavranacak halka" belirlemesine ilke olarak karşı çıkıyorlardır, ya da kendileri "pratik" gelişmeyi esas halka olarak kavıyorlardır. Bunların ikisi de partileşme sürecinde kendiliğindencilığe, sonu bir türlü gelmeyen ve ne zaman geleceği belli olmayan bir

Komünistler siyasal mücadele sahnesine 1987 yılı içinde çıktılar. Çıkış bir ideolojik kopma olarak gerçekleşiyordu, ama daha en başından örgütlü bir siyasal akım olmak için ne gerekiyorsa onu yapma yolunu tuttular. 1987 yılı Mayıs'ı sonunda ilk ideolojik değerlendirmelerini yayınlayanların 1987 yılı Ekim'inde politik bir yayınla siyasal yaşama başlamaları, bunun ilk adımı ve temel bir göstergesiydi. Legal yayın furiasının moda olduğu bir evrede söz konusu olanın illegal bir politik yayın organı olması olgusu dikkate değerdir. Bu, ihtilalci bir siyasal örgüt olmak perspektifi ve iradesinin, bu konudaki açıklık ve tercihin somut bir göstergesidir. Çıkış sayısının başyazısında bu açıkça dile de getirilmiştir.

sözde "parti inşa süreci" içinde sürünmeye yol açar. Böyleleri bir gün cesaret edip kendilerine "parti" demek gücü gösterdiklerinde ise, ortaya çıkan şey, ne teorik ne de pratik yönden, devrimci sınıf önderliğiyle ciddiye alınır bir ilgisi bulunmayan eski mezhepsel yapının doğrudan bir devamı olmaktan öteye geçemez. Böylelerinin o çok yücelttikleri "pratik" de devrimci sınıf pratiğiyle ilgisi olmayan bir dar grup pratiği olabilir ancak. Türkiye'de yaşayıp da, Türkiye'nin son 30 yıllık devrimci siyasal yaşamını bilip de bunu anlamak o kadar güç mü gerçekten?

Şu ya da bu özel ara evreden değil de parti kuruluş sürecinin tüm dönemi üzerinden bakıldığında, teorik gelişme tüm sürecin çözücü ve belirleyici halkasıdır. Dünyanın her yerinde ve tarihin her döneminde, parti kuruluş sürecinin söz konusu olduğu her durumda bu böyledir. Bunu bilmeyenler, tarih bilmiyorlar demektir. Sürecin şu veya bu ara evresinde, pratik sorunların, örgütsel sorunların ya da örneğin sınıfla birleşme sorununun özel bir vurgu olarak öne çıkması, özel bir ilginin ve pratik yüklenmenin konusu olması, sürecin toplamına ilişkin bu temel doğruyu değiştirmez. Bunu anlayamayanlar Marksizm-Leninizmi, onun parti öğretisini anlayamıyorlar demektir.

Parti herşeyden önce bir ideolojik kimlik demektir; üzerinde yükseldebileceği sağlam bir teorik temel demektir; ancak bu sayede açıklık kazanabilecek sağlam bir program ve taktikler demeti demektir. Peki ya örgüt, peki ya pratik? türünden sorular, burada, keyfiliğin ürünü değilse eğer, yalnızca devrimci teorinin anlamı, işlevi ve ilgi alanı konusunda temelli bir kafa karışıklığını anlatır. Teorinin sağlıklı oluşumu ve gelişmesi için zorunlu koşullar konusunda gerçek bir kavrayışsızlığı anlatır. Pratik siyasal amaçlara bağlanmamış ve devrimci bir örgütsel oluşumun adım adım yolunu açmamış bir devrimci teori, tanımın kendisiyle bir çelişkidir. Bütünsel kimlik basit gerçeği etrafında dönüp duranların bu basit ilişkiyi anlamakta bu kadar zorlanmamaları gerektirir.

Partileşme sürecinde devrimci teorik gelişmenin taşıdığı kritik ve belirleyici önemi vurgularken biz, söz konusu olan '90'ların başındaki Türkiye olduğunda, kendimizi hiç de dünyanın herhangi bir ülkesi ve tarihin herhangi bir anındaki her parti inşa girişimi için geçerli olan genel bir doğruyla sınırlamıyoruz. '80'lerin sonu ve '90'ların başı söz konusu olduğunda, sorun, bu kendine özgü tarihsel koşullarda bizim karşımıza çok daha önemli ve yakıcı bir biçimde çıkmaktadır. Biz bu kendine özgü koşulları birçok vesileyle tahlil ettik. Bizzat EKİM 1. Genel Konferansı Belgeleri'nde, *Orak-Çekiç*'in budalaca sorulara konu etmek üzere tek cümlelik alıntılar yaptığı metinlerde, bunlar yeterli açıklıkta yer almaktadır. Ekte *Partileşme Sürecinde Teorik Gelişmenin Önemi ve Kapsamı* başlığı altında sunduğumuz metin, buna bir örnektir.

Ekimler'in 1. sayısının *Çıkarken* yazısı, *Yeni Bir Dönemin Başında* başlığı taşımaktadır. '80'lerin ikinci yarısı, gerek dünyada ve gerekse Türkiye'de bir dönemin sonunu işaretler. Ulusal ve

uluslararası planda, herbiri kendine özgü özelliklere ve dinamiklere sahip olan bu tarihsel dönemler, dikkate değer bir rastlantıyla üst üste düşerek kapanmıştır. Bu ise devrimcilerin ve komünistlerin omuzlarına büyük bir sorunlar yükü bırakmıştır. Devrimci hareketin 12 Eylül'le birlikte açığa çıkan yapısal bunalımı, '89 çöküşünün ardından tarihsel sorunların ve dünyadaki gelişmelerin ezici ağırlığı altında, yeni boyutlar kazanmıştır.

Dolayısıyla, tam bu konjonktürde parti inşa süreci yaşayan bir örgüt, ancak bu sorunları da hesaba katan, onları da kucaklayan bir teorik gelişme perspektifi ve pratiği içinde olursa, dönemin ihtiyaçlarına gerçekten yanıt verebilen başarılı ve sağlıklı bir partileşme süreci yaşayabilir. Bu gerçeklere gözlerini kapayanlar ise, herşeye rağmen siyasal yaşamlarını sürdürseler bile, asla devrimci sınıfın önderlik ihtiyacını karşılayabilecek bir öncü parti kimliği kazanamazlar. Lenin'in "öncü savaşıç rolünün ancak en ileri teorinin kılavuzluk ettiği bir parti ile yerine getirilebileceği"ni olur olmaz tekrarlayıp da, bunun içinden geçmekte olduğumuz tarihsel evrede somut anlamının ne olduğu üzerine durup düşünmeyenler, "parti inşa sürecini" sürdürmek adı altında yalnızca sürünürler. 1990'lar başında "en ileri teori"ye, ulusal ve uluslararası gelişmelerin ortaya çıkardığı yeni sorunlara Marksist-Leninist çözümler getirilerek ulaşılabilir. Bu teorik-ideolojik açıklıkla birleşmeyen bir örgütsel oluşum ve siyasal pratik, devrimci sınıfın öncü örgütü düzeyine yükselebilmek bir yana, zaman içinde kısırlık ve açmazlar içinde kaçınılmaz bir yok oluşla noktalanacaktır. Bunu ileri sürebilmek için kahin olmak gerekmez, yalnızca Marksist-Leninist olmak yeterlidir.

"Partiyi ve Devrimi Birlikte Örgütlemek"!

Zamanında yanıtı değer bulmadığımız için *Devrimci Proletarya* tarafından azarlandığımız "eleştiri"yi bu kez kendi mantığı içinde yanıtlamadan geçemeyeceğiz.

Orak-Çekiç'in dört sütunluk yazısının yaklaşık bir sütunu, Lenin'in farklı tarihsel evrelerde teorik gelişmeyi nasıl ele aldığı sorununa ayrılmış.

Bazı alıntılarla bunları izleyen bazı kısa açıklamaların ardından şunlar söyleniyor:

"*Lenin'in değişik dönemlerde teoriye yaklaşımı ve diğer alanlardaki görevler ve gelişme ile ilişkisini nasıl kurduğunu gösteren bir kaç örnek üzerinde durduk.*" Bunu ise kritik bir soru izliyor: "*Bu örnekler neyi göstermektedir?*" Bu soru gerçekten anlamlıdır ve *Orak-Çekiç*'in bu soruyu dosdoğru yanıtlaması, tüm tartışmaya açıklık getirmek bakımından çok özel bir önem taşımaktaydı. Fakat nedense o bunu yapmıyor. Lenin'den 1890'ların ortasına, devrimci Iskra dönemine (1902) ve nihayet, 1905 devriminin en sıcak günlerine (Ekim Genel Öncesi sonrasına ve Aralık Ayaklanması'nın hemen öncesine) ait parçalar alınıyor. Rus Devrim Tarihi'nin temel özellikleri bakımından birbirinden farklı bu üç ayrı dönemde, Rusya'da marksist hareketin bu üç ayrı gelişme evresinde, Lenin'in teorik gelişme sorununa yaklaşımlarını aktaranların, bundan dönemin Türkiye'si ve komünist hareketi için ne gibi sonuçlar çıkarılabileceğini açıkça ortaya koymaları beklenirdi. Oysa *Orak-Çekiç* bundan özerikle kaçınıyor. Bunun yerine, "*bunu bir başka soruyla birleştirelim*" demeyi tercih ediyor ve bu kez şu soruyu soruyor: "*Devrim için objektif koşulların olgunlaştığı bir ülkede, henüz gelişmesinin başında olan bir komünist hareket varsa o önüne hangi görevi, görevleri koyacaktır?*"

Bu soruda naiflikle çarpıklık biraradadır. "Devrim için objektif koşulların olgunlaştığı bir ülkede" tanımının burada yeri ve işlevi nedir acaba? Bununla anlatılmak istenen ne olabilir? Söz konusu olan içinde bulunduğumuz çağın genel özelliklerinden hareketle her ülke için

söylenilecek bir genel olgu değilse eğer, geriye (sözlerin gelip EKİM "eleştirisi"ne bağlanan sonraki bölümünden de anlaşılacağı gibi) "devrim ülkesi" nitelemesiyle kastedilen olgusal gerçek kalmaktadır. Bu ise "devrim için objektif koşulların olgunlaşması" olgusundan daha farklı bir şeydir. Türkiye'nin "devrim ülkesi" olduğu vurgusunu başından itibaren komünistler de kullandılar. Ama bununla anlatılmak istenen şey: çözümsüz yapısal sorunlarla yüz yüze bulunan bir düzen gerçeği, bu temel üzerinde geçici olarak ve

zorla bastırılan çelişkilerin her seferinde kaçınılmaz olarak yeniden keskinleşmesi ve derinleşmesi gerçeği, dolayısıyla bu çözümsüzlük ve kaçınılmazlıkların devrimci kitle mücadelelerini besleyen objektif bir zemin oluşturulması gerçeğidir.

Yaşadığımız ülkenin bu temel gerçekleri ile 1987'de başgösteren ve 1989-90 yıllarında önemli boyutlar kazanan yeni sınıf ve kitle hareketi olgusunun, 1991'de (*Orak-Çekiç*'in ilgili yazısının tarihi) parti sorununa apayrı bir aciliyet kazandırdığı bir gerçektir. Ama yeniden soruyoruz:

"Devrim için objektif koşulların olgunlaştığı bir ülke" vurgusunun bu tümüyle farklı gerçeklikle ne ilgisi olabilir acaba? Bu soruya yazıda çok açık bir yanıt yok. Burada oportünizme özgü bir bulanıklık var. Fakat bu vurguyu içeren sorunun önünden ve ardından söylenenler, ima edilmek isteneni anlamamızı bir hayli kolaylaştırıyor.

Ön kısmında, Lenin'in 1905 devriminin doruk günlerinde teoriye yaklaşımı var. *Orak-Çekiç*'in Lenin'den buna ilişkin olarak yapılan alıntıya bağlanan sözleri şöyle başlıyor: "1905'te, devrimci bir yükseliş dönemine girildiğinde..." Devrim dönemi demesi gereken bir duruma. bizde

daha çok kitle hareketlerindeki devrimci gelişmeyi anlatan daha farklı bir terim olan "devrimci yükseliş" dönemi derken, *Orak-Çekiç* sadece dikkatsiz mi davranmış oluyor? Alakası yok. Zira üzerinde durduğumuz soruyu izleyen ve EKİM'in teorik gelişmeye yaklaşımını hedef alan sonraki soru ise aynen şöyle başlıyor: "Sınıf mücadelesinin nispeten yavaş bir gelişme seyri izlediği dönemlerden farklı olarak devrimci bir yükseliş içerisine girilen bir dönemde..." (ilgili paragrafın tamamı için *Orak-Çekiç*'ten yapılan özetlemeye bakılabilir.) "Türkiye'nin 'devrim ülkesi' olduğu değerlendirilmesi"ne yapılan atıfla birlikte de düşünüldüğünde, burada yeterli bir açıklık oluşuyor.

Oportünizme özgü bir bulanıklıkla çizilen tablo şudur: 1905'te "devrim ülkesi" Rusya ve "devrimci bir yükseliş dönemi". 1990'larda "devrim ülkesi" Türkiye ve "devrimci bir yükseliş içine girilen dönem". Paralellik fena değil! Geriye Lenin'in böyle bir dönemde teorik gelişmeye nasıl yaklaştığı kalıyor. Bu ise Lenin'den yapılan alıntıyla bize gösteriliyor. Lenin, 1905 Devrimi'nin doruk noktası olan Aralık Ayaklanması'nı hemen önceleyen günlerde diyor ki: "geçmişte yeterince 'teori' yaratmış; 'şimdi eğer 'boyunuzu' bir parça sadece bir parça 'diğer tarafa eğer' ve pratiği bir parça öne çıkarırsak hata yapmış olmayacağız... Üstelik biz halihazırda demokratik devrim için çok iyi ve eksiksiz bir program yaratmış durumdayız. O halde bu devrimi yapmak için birleşelim!"

Orak-Çekiç'in bizim için açıkça çıkarmak cesareti gösteremediği, birbirini izleyen üç yanıtsız soruyla ima etmek yoluyla çıkardığı "kissadan hisse" ise şu olmalıdır: Bir "devrim ülkesi"nde ve "devrimci bir yükseliş" içine girilen bir dönemde, Lenin, teorik gelişmeyi değil fakat pratik gelişmeyi öne çıkarmış, "devrim yapmak" çağrısında bulunmuştu. Ya bir "devrim ülkesi" olan Türkiye'de ve "devrimci bir yükseliş içine girilen bir dönemde", EKİM ne yapıyor? "Teorik atılım partileşme sürecinin esas halkasıdır" diyor. Bu durumda, EKİM'in böyle "demesini nasıl değerlendireceğiz?" Öyle ya, bu "devrimden kaçış" değilse nedir? Neyseki EKİM, "burada sadece bir örnektir". Üstelik sözü edilen "kaçışın günümüzdeki tek örneği (de) değildir."

İşte *Devrimci Proletarya*'nın yüksek havalarda sunduğu "*Orak-Çekiç*'in eleştirisi", böylesine gülünç yavanlıklardan oluşuyor. 1990 Türkiye'si ile 1905 Rusya'sının neyi kıyaslanabilir ki? Başka herhangi bir durumda asla yapamayacağı, yapmaya cesaret edemeyeceği böylesine saçma bir kıyaslamayı, *Orak-Çekiç* salt EKİM'in bakış açısında bir kusur bulmak, bunu Lenin'den güç alarak sergilemek gibi olmayacak bir heves uğruna yapabilmektedir. *Devrimci Proletarya* bizden bunun nesine yanıt vermemizi bekliyordu? Biz zamanında, yerinde bir tutumla ve yanıt verilecek bir şey görememenin şaşkınlığı ile, "*Orak-Çekiç* neyi eleştiriyor?" derken tümüyle haklı değil miydik?

Fakat madem "*Orak-Çekiç*'in eleştirisi" diye takdim edilen bu yavanlıklara bu kez yanıt verme yolunu seçtik, o halde sonunu da getirelim. Kuşkusuz *Orak-Çekiç* yalnızca "paralellikler"i değil, özgünlükleri de hesaba katıyor. 1905'te Bolşevikler bir parti idiler; Lenin "demokratik devrim için çok iyi bir program yaratmış

Partileşme sürecinde teorik gelişmenin önemi ve kapsamı

Teorik gelişme, partileşme sürecinin esas ve tayin edici halkasıdır. Zira parti, herşeyden önce sağlam bir Marksist-Leninist teorik temel ve bu temel üzerinde beliren net bir ideolojik kimlik demektir. Parti programı, bu çabanın özü, süzülüş ve yetkin bir ifadesinden başka bir şey olmayacak, aynı şekilde, partinin taktik ilkeleri de bu çabanın bir ürünü olarak netleşecektir. Devrimci teorinin anlamını ve işlevini doğru kavrayan ve teorik gelişme kavramını da bu kavrayış içinde ele alan her Marksist-Leninist için, partileşme süreci içinde teorik gelişmenin taşıdığı tayin edici önemi anlamakta bir güçlük yoktur. Teorik gelişme, eşlik ettiği ve yolunu açtığı politik ve örgütsel gelişme süreçlerinin sağlıklı ve başarılı olabilmemesinin güvencesidir. Aynı şekilde teorik gelişme, tüm Marksist potansiyeli tek bir parti çatısı altında birleştirebilmenin etkili bir yolu ve zorunlu bir önkoşuludur.

İçinden geçmekte olduğumuz tarihsel dönemde, Marksist-Leninistler için teorik gelişme kavramının bizzat bu tarihsel dönemin niteliğinden gelen kendine özgü bir kapsamı ve içeriği vardır. Günümüzde dünya ölçüsünde Marksist-Leninistlerin karşı karşıya bulunduğu teorik sorunlar, dünya sosyalizminin herhangi bir başka tarihsel dönemiyle kıyaslanamayacak ölçüde kapsamlı, karmaşık ve zorludur. Bu sorunların üstesinden gelecek teorik kuvvetler ise hiçbir dönemle kıyaslanamayacak ölçüde zayıf, yetersiz ve dağınıktır. İcaacı bir tespit olmamakla birlikte gerçek budur ve sorunun üstesinden gelebilmek için her şeyden önce bu gerçeği (güçlüğü) bütün açıklığıyla tespit edebilmek gereklidir.

Kuşkusuz sorun hiç de yalnızca tarihsel evrimin bugün ortaya çıkardığı yeni sorunların teorik tahlili ihtiyacından ibaret değildir. Bu kadarı, her tarihsel dönemin kendi olağan teorik gelişme ihtiyacının ötesinde bir anlam ve güçlük ifade etmezdi. Asıl kapsamlı ve zorlu olan, geçmişten birikip bugünün Marksist kuşağına miras kalan muazzam sorunlar yığınıdır. Bu yığın yalnızca teorik inceleme ve açıklık gerektiren nesnel süreçler ve olgular toplamından oluşuydu, tüm güçlüğüne rağmen, bu yine de bir ölçüde kaldırılabilir bir durum olurdu. Fakat asıl vahim olan, yakın geçmişten devralınan teorik mirasın bizzat kendisinden kaynaklanan sorunlardır.

Revizyonizmin büyük tarihsel tahribatı, bilimsel Marksist teorinin geliştirilmesinde kuşaklar arası bir kopukluk (boşluk) yaratmakla kalmadı, yanısıra, kendi doğrultusunda yarattığı etkiler yoluyla olduğu kadar yol açtığı karşı tepkilerle de, dünya sosyalizmini genel bir teorik kargaşa içine soktu. Geleneksel komünist hareketin yozlaştığı bir evrede devrimci bir siyasal akım olarak yükselen çağdaş popülizm, bir dizi varyasyonu, sosyalizm adına revizyonizmin devrimci alternatifi olarak benimsendi ve yakın döneme damgasını vurdu. Bu olgu, Komintern'in 1930'larda şekillenen teorik mirası temeli üzerinde, ondan da güç alarak, teorinin bir dizi temel sorununda etkisi hala güçlü bir biçimde süren popülist çarpıklıklara yol açtı. Revizyonizme karşı Marksist-Leninist teorinin devrimci ilkelerinde direnme çabası ve iddiasındaki küçük bir kesimin yaptığı ise, Komintern'in teorik mirasını dogmatik bir tarzda yinlemek, pratik mirasını eleştirisi olarak benimsemek ve taklit etmekten öteye gidemedi. Bu yalnızca geçmişin zaafalarını devralmak değildi; bu iş daha sonraki bir tarihsel evrede yapıldığı için, devralınan mirasın da gerisine düşmek anlamına geliyordu.

Bütün bunlardan çıkan sonuç, bugünün Marksist-Leninistlerinin öncelikle bir teorik arınma ve netleşme sorunuyla yüz yüze olduklarıdır. Bu, teorinin bilimsel yöntemi, devrimci özü ve temel esasları söz konusu olduğunda geçmişe (klasiklere) dönmek, ara dönemin dogmatizminden ve onunla elele giden teorik deformasyonlarından arınmak, fakat öte yandan, bunu, tam da bugünün gerçek sorunlarına Marksist-Leninist teorinin ruhanına uygun gerçek yanıtlar bulabilmek üzerinden yapmak, bugünü kavramanın ve ilerlemenin ayakbağı haline gelen tüm eskimiş kalıp, çözüm ya da formülleri kararlılıkla terketmek demektir. Yığılmış bulunan ve teorik açıklık gerektiren sorunların üstesinden gelebilmenin zorunlu önkoşuludur bu.

Ortaya çıkışlarını mevcut ideolojik şekillenmelerini (henüz yetersizlikler taşınsa bile) bu önkoşulu gerçekleştirme borçlu olan Türkiye'deki komünistler, böylece partileşme sürecinin teorik cephesindeki kritik bir sorunu geride bırakmış bulunmaktadırlar. Geçmişin ağır bir yük oluşturan kısırlaştırıcı şartlanmışlıklarından sıyrılabilmiş olmak son derece önemli bir adım olabilmekle birlikte, buna gerçek teorik sorunların geniş alanına bir ilk çıkışın ötesinde abartılı bir önem vermek, kendini bekleyen asıl teorik görevleri küçümsemek anlamına gelecektir. Zira teorik arınma ve netleşme, Türkiye ve dünya devriminin temel ve taktik sorunlarının tahlili temelinde, bir teorik derinleşme ve yetkinleşme aşamasına geçmek için yalnızca bir önkoşuldur.

Şüphesiz ki bu kadarını başarabilmiş olmak bile, ancak gerçek sorunlara yönelik bir teorik çabanın ürünü olabilir. Komünistler bunu, Türkiye devriminin bir dizi temel ve taktik sorununda, teorinin devrimci özünü ve toplumun nesnel gelişme düzeyine uygun düşen bir teorik açıklığa ulaşma çabası içinde başardılar. Ulaştıkları bu ilk sonuçlarda derinleşmek ve yetkinleşmek, ve bunu, sosyalizmin ve dünya komünist hareketinin tarihsel deneyimlerinin eleştirici tahlili ve çağdaş dünyanın bugünkü temel sorunlarının tahlili ile birleştirerek, ya da daha doğru bir ifadeyle, bu temel üzerinde yapmak, işte partileşme çabasındaki komünistleri bekleyen teorik sorunların geniş alanı.

İçinden geçmekte olduğumuz tarihsel anın ayırt edici özelliklerinden biri de, dünyada ve Türkiye'de sol için bir dönemin kesin bir biçimde kapanıyor olmasıdır. Dünya komünizminin yaşadığı yozlaşma, ortaya revizyonist, popülist ve bu ikisinden de izler taşıyan bir tür ilkel ve dogmatik Marksist akımlar çeşnisi çıkarmıştı. Gerici burjuva propagandanın "sosyalizmin yıkılışı" olarak sunduğu şey, gerçekte uluslararası dayanaklarıyla birlikte tüm bu ideolojik akımların yıkılışıdır. Bunun kendisi, Türkiye'de ve dünya ölçüsünde, Marksizm-Leninizmin gerçek devrimci temeli üzerinde bir yeniden şekilleniş ve yükselişin zeminidir. Tarihsel deneyimin özümsemesi temeli üzerinde yükselen yeni tip Marksist-Leninist sınıf partilerinin ortaya çıkacağı bir dönem olacaktır bu.

*durumdayız” diyor ve ekliyordu: “O halde bu devrimi yapmak için birleşelim!” Oysa “devrim ülkesi” olan ve “devrimci yükselişi” yaşayan Türkiye’de, 1991’de, henüz parti yok. Bu durumda soruna nasıl yaklaşılacak? Aynı soruyu *Orak-Çekiç*’in diliyle soralım: “Devrim için objektif koşulların olgunlaştığı bir ülkede, henüz gelişmesinin başında olan bir komünist hareket varsa, o önüne hangi görevi, görevleri koyacaktır?”*

Yanıt *Orak-Çekiç*’in tüm yazısının başlığındadır. Buna göre, yapılması gereken, “Partiyi ve devrimi birlikte örgütlemek”tir. Evet aynen böyle! Parti yok ama, henüz gelişmesinin başlangıç evresinde olsa bile “programatik alanda bir gelişme” sağlamış ve “örgütsel bir temel” yaratmış bir komünist hareket varsa, bu durumda yapılması gereken, “partiyi ve devrimi birlikte örgütlemek”tir. Oysa EKİM, “teorik gelişme”nin belirleyiciliği adı altında, bu “mazeret ve biçim altında”, partiyi ve devrimi birlikte örgütlemekten kaçıyor!

Orak-Çekiç’in iddialı başlığının (keskin söyleminin) tüm kofluğu da böylece açığa çıkıyor. Devrimin henüz bilinmeyen bir geleceğin sorunu olduğu bir devrimci hazırlık döneminde, tüm dikkatini parti inşasına vermek, bunu kolaylaştıracak ve hızlandıracak “halka”yı doğru kavramak yerine, “partiyi ve devrimi birlikte örgütlemek” türünden pek devrimci şarlara sığınmak, olsa olsa parti sorununu kendiliğindenci bir sürece, demek oluyor ki sürüncemeye terketmekten başka bir sonuca yol açmaz. Zaten olan da budur. Bugün devrimci siyasal mücadeleyi başarıyla ilerletmek ve yarınki devrimi en hazırlıklı biçimde karşılamak için tüm dikkatlerini parti inşasına veremeyenler, çözümünü “partiyi ve devrimi birlikte örgütlemek”de buluyorlar. Partiyi örgütleyemeyenlerin devrimi hiç örgütleyemeyeceğini bu kadar kolay gözden kaçırabiliyorlar. Her kavrayış kendine uygun pratik yaratır demeyeceğiz; tam tersine, burada söz konusu olan bir pratiği (dar pratiği) kavrayış düzeyine çıkarmaktır. Bu da geleneksel devrimci hareketin geleneksel bir davranış biçimidir.

Orak-Çekiç madem Rus devrim tarihinin deneyimlerinden ve bu çerçevede Lenin’in teorik gelişme sorununa yaklaşımından yararlanmak eğilimindeydi, yapacağı en anlamlı şey, 1905 değil, fakat tam da onu önceleyen dönem (*Ne Yapmalı?* dönemi) üzerinde durmak olmalıydı. Zira değindiği üç dönemden, tüm farklılıklar saklı kalmak kaydıyla, 1990’lar Türkiye’inde her şeye rağmen bir parça uygun düşecek olan dönem buydu.

Bu bir parti inşa dönemi, bir devrime hazırlık dönemi. Başka bakımlardan asla değil, ama hiç değil. Bu yanıyla, Türkiye’de komünist hareketin içinde bulunduğu gelişme dönemine bazı bakımlardan örnek teşkil edebilir. Bu hazırlık döneminde Rusya’da da gelişen ve yayılan bir kitle hareketi var. Dahası bu hareket, bizim 1990’lı yıllarımızla kıyaslanmayacak ölçüde daha ileri kapsam ve düzeydedir. Böyle bir dönemde, gelişmekte olan bu harekete müdahale çabasını asla aksatmaksızın, tam tersine, bu müdahaleyi daha etkili bir biçimde yapmak ve gelmekte olan devrime en iyi biçimde hazırlanmak için, marksistler yoğun bir parti inşa faaliyeti içinde idiler.

O dönemin marksist hareketinin işin teorik cephesinde, gerek ulusal ve gerekse uluslararası planda, 1990’ların marksist hareketiyle hiçbir biçimde kıyaslanamaz üstünlüklere ve avantajlara sahip olduğu olgusunu burada hatırlatarak geçelim ve yalnızca bir soru soralım. *Ne Yapmalı?*’nin “sonuç” bölümünde Lenin’in Rus marksist hareketinin gelişmesinin “üçüncü dönemi” olarak nitelediği bu dönemin karakteristik özelliği nedir? İşte aynı bölümden Lenin’in yanıtı: “*Bu dönemin karakteristik özelliği, bazı ‘mutlak’ hayranlarının pratik çalışmaya küçümseme ile bakmaları değildir, tam tersine, küçük çapta pratikçilikle, teoriye karşı tam bir umursamazlığın bileşimidir.*” (Sol Yayınları, 1. Baskı, s.221) Bu döneme bir kaç cümleyle değinip geçen *Orak-Çekiç*, yukarıdaki

Sorunlar her zaman “pratik”tir ve siyasal bir öze sahiptir. Ama doğru ve sağlıklı çözümlerini her zaman teorik açıklık ve “aydınlatma” ışığında bulurlar. “Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz” sözünün tüm anlamı, tüm teorik ve pratik özü budur. Elbette ki söz konusu olan “siyaset, örgütlenme ve pratik”tir. Ama işte teori de zaten bunlar içindir. Hangi siyaset, nasıl bir örgüt, nasıl bir pratik -tüm bu soruların yanıtıdır teori. Teorik gelişme, tüm bunların aydınlatılması, sağlam bir temele oturtulması, başarıyla ilerletilmesi içindir, daha doğrusu bu işin ta kendisidir. Ama marksist “teori” kavramına marksistçe değil de, dar pratikçiliğin öteki yüzü olan akademizm kafası ile bakanlar, bizi hiçbir zaman anlayamazlar.

sözler ışığında 1990’lar Türkiye’sinin devrimci örgütler gerçeği üzerinde düşünme gereği hiç duymuş mudur acaba? Sözde “parti inşa süreci” içindeki geleneksel örgütlerin durumuna bu tanımın ne de güzel oturduğunu farketmiş midir acaba?

Rus hareketine egemen olan örgütsel dağınıklık, çalışmada illiklik ve amatörliktir. Bu ise, “teorik aydınlanmadan yoksun bir dar pratikçiliğin” ürünüydü. Peki çözüm nasıl bulundu? Bunun “teorik mücadele” ile, teoriye ve teorik gelişmeye verilen özel önem ile olduğunu göremeyenler, Rus devrim tarihi hakkında bir şey bilmiyorlar ve Lenin’i de hiç anlamadan okuyorlar demektir. *Orak-Çekiç* lütfedip Lenin’den “devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz” ile “önderlik rolünü ancak en ileri teorinin kılavuzluk ettiği bir parti yerine getirebilir” ifadelerini aktarıyor. Ama “yanlış anlama”ları engellemek kaygısıyla da hemen ekliyor: “*Lenin bu yapıtında (Ne Yapmalı?) kendiliğindenliğin altiltilmesini bir alanda değil, teori, siyaset, örgütlenme ve pratik alanlarının bütününde bir sorun olarak ve bir örgüt sorunu olarak koydu.*”

Buradaki bu altı çizili “örgüt sorunu” vurgusu, teorinin belirleyici önemi gibi “mazeret ve biçimler altında” örgüt sorunundan “kaçışı” teorize edenlere karşı çok özel bir uyarı yapmak, Lenin’in sözlerini kendilerine dayanak yapmalarını güya önden engellemek içindir. Ama Lenin’in sözlerine getirdiği bu ek açıklama, olsa olsa *Orak-Çekiç*’in “teori”yi tıpkı o çok mahkum eder görüldüğü tarzda, aydınca bir akademizm olarak kavradığını gösterir. Sorunlar her zaman “pratik”tir ve siyasal bir öze sahiptir. Ama doğru ve sağlıklı çözümlerini her zaman teorik açıklık ve “aydınlatma” ışığında bulurlar. “Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz” sözünün tüm anlamı, tüm teorik ve pratik özü budur. Elbette ki söz konusu olan “siyaset, örgütlenme ve pratik”tir. Ama işte teori de zaten bunlar içindir. Hangi siyaset, nasıl bir örgüt, nasıl bir pratik -tüm bu soruların yanıtıdır teori. Teorik gelişme, tüm bunların aydınlatılması, sağlam bir temele oturtulması, başarıyla ilerletilmesi içindir, daha doğrusu bu işin ta kendisidir. Ama marksist “teori” kavramına marksistçe değil de, dar pratikçiliğin öteki yüzü olan akademizm kafası ile bakanlar, bunu hiçbir zaman anlayamazlar. Dolayısıyla, bütünsel bir gelişme süreci olan parti inşa sürecinde teorinin “belirleyici” rolü üzerine söylenenleri doğru anlayabilmek için, öncelikle marksist bir “dil”e sahip olmak gerekir ki, problemin ve anlaşmazlığın temel bir nedeni de kuşkusuz ki budur.

Ve zaten bundan dolayıdır ki, *EKİM I. Genel Konferansı Belgeleri*’nde, “Konferansımız teorik faaliyeti, teorik sorunlarda gelişme ve yetkinleşmeyi hareketimizin tüm faaliyetinin en canalıcı halkası olarak değerlendirmektedir” sözlerini okuyanlar, bundan bir örgütün, onun

kadrolarının örgütü ve pratiğini bırakıp kendilerini “teori”ye vermeleri gibi pek garip bir sonuç çıkarabilmektedirler. “Örgütsel ve siyasal görevlerden kaçış” üzerine tüm peri masallarının gerisinde de bu garip anlama tarzı vardır. Ama bunu böyle algılayanlar, hiç değilse *EKİM Olağanüstü Konferansı Tutanakları* yayımlandıktan sonra EKİM’in en iyi durumda bile “teorik gelişme” ihtiyacına bir kaç kişiyi zar-zor ayırabildiğini de öğrenebilir, ve hiç değilse bu tarihten sonra eski masalları artık bir yana bırakabilirlerdi. Oysa Şubat 1995 tarihli *Devrimci Proletarya*, EKİM’in yıllarca “teorik inşa”dan başka bir şey göremediği üzerine eski masalları yıllar sonra hala yineleyip durabiliyor.

“Teorik geriliği mutlaka altetmeliyiz”

Bu ifade *TKB II. Konferansı Belgeleri*’nin V.Bölümü’nün başlığıdır. İfade bu haliyle bile TKB’nin “teori”ye atfettiği anlam hakkında bir fikir vermektedir.

Mart 1991 tarihinde toplanan bu konferans, ‘89 çöküşünün de etkisiyle Türkiye’de ve dünyada sol hareketin sorunların ağırlığı altında ezilerek büyük bir ideolojik kargaşa yaşadığı bir evrede, sorunu “teorik gelişme” olarak değil, teorik eğitim düzeyinin yükseltilmesi olarak koyabiliyor. Birincisi, tarihsel ve güncel, temel ve taktik sorunlarda ideolojik açıklık sağlayacak bir teorik gelişme çabasını anlatırken; ikincisi, daha çok bir bütün olarak örgütte teorik bilgi ve kavrayış düzeyini yükseltmek, bunu mevcut genel marksist teorik birikim ve TKB çizgisi üzerinden yapmak anlamına geliyor. Birincisi, hareketin önünü açmak, çözüm bekleyen sorunlara ilişkin teorik-ideolojik açıklık sorunu iken; ikincisi, esas itibarıyla, kadroların “eğitim” düzeyini yükseltmek anlamına geliyor.

Dolayısıyla bu ikincisi, teoriye aydınlatıcı ve yön çizici, devrimci ve dönüştürücü işleviyle değil, daha çok bir “bilgi”, bir “eğitim” ögesi olarak bakmak anlamına geliyor.

Kuşkusuz, tüm bunlar, TKB’nin teorik gelişmenin anlamını ve işlevini görmediğini iddia etmek için değil, teorik gelişmeye en büyük ihtiyacın olduğu bir evrede, sorunun bu yönü üzerinde değil de, kadroların genel “teorik eğitim” düzeyiyle ilgili yönü üzerinde durduğunu vurgulamak için söylüyoruz. Buna *Belgeler*’den sayısız kanıt gösterilebilir.

TKB’nin geçmişini değerlendiren bölümün (II.Bölüm) son paragrafında, örgütsel yaşamın bazı sorunlarına işaret eden sözler, şu tespit ile noktalanmaktadır:

“*Bunların hepsinin temelinde ise kadrolarımızın teorik açıdan olmaları gereken düzeyin ne yazık ki gerisinde kaldıkları gerçeği yatar. Birazdan değineceğimiz gibi bu gerilik, TKB olarak bugün bizim en tehlikeli ‘zayıf noktamız’ durumundadır.*” (a.g., s.99)

Bu tespit ve vurgu, burada arabaşlığa çıkardığımız bölümü haber veriyor. Bu bölümde ise, mutlaka altiltilmesi gereken “teorik gerilik” hakkında şunlar söyleniyor:

“*Teorik gerilik ve bundan kaynaklanan kendine güven ve inisiyatif eksikliği, kadrolarımızın siyasal önderlik kapasitelerini sınırlandıran en büyük hatta bazı durumlarda tek etken durumundadır. Yola çıktığı diğer olumsuz sonuçlar da şimdilik bir yana, bu zaafın, örgütsel pratik çalışmada bugüne dek hak ettiğimiz büyüme ve gelişmeyi sağlayamamamızın en önemli nedenlerinden biri, belki de birincisi olduğunu söyleyebiliriz. Bunun da ötesinde, geleceğimiz açısından kaygı verici bir tehlikenin döl yatağı durumundadır. 1985-89 dönemi bu açıdan da bir tecrübedir bizler için. Bundan ötürü sorunun üzerine çok ciddi olarak gitmek durumundayız. Örgütümüzün geleceği ve kaderi bir yerde bu zayıf eksikliğin giderilmesine bağlıdır. Bu gerçeğin bilincinde olarak, bundan böyle hangi gerekçe ile olursa olsun teorik çalışmayı ihmal eden, gevşek tutan veya yasak savına kabilinden*

yürüten tutum ve eğilimlere karşı daha uzlaşmaz olmalıyız.” (a.g.e., s.126-127, vurgular orjinalinde)

Aynı konuda daha ileride şunlar söylenmektedir: *“En önemli zaafımız durumundaki teorik geriliğin alt edilmesinin, herşeyden önce çaba ve zaman istediğini hiç bir yoldaş unutmamalıdır. Amü, devrimci mücadelede teorisinin taşıdığı hayati önemin yanı sıra, ilerleyen zamanın gerisinde ve büyüyen görevlerin altında kalmamak için teorik yetkinleşmenin bizler için nasıl acil ve hayati bir görev haline geldiği de aynı şekilde unutulmamalıdır. Bundan dolayı her yoldaş, kendini teorik bakımdan da geliştirme ve yetkinleştirme görevini devrime ve örgüte karşı temel sorumluluklarından biri olarak kavramalı, bunun için çok yönlü bir çaba ve çalışma içine girmelidir.”* (s.135, vurgular orjinalinde)

Dolayısıyla sorun, yol açıcı bir ideolojik önderlik sorunu değil, fakat kadroların eğitim düzeyi sorunudur. Bir örgütün “geleceği ve kaderi” ile ilişkilendirilen bir teorik gerilik sorununu, parti öncesi bir örgütün muazzam teorik gelişme ihtiyacı üzerinden değil de, kadroların eğitim düzeyi gibi en dar ve özel bir çerçevede ele alan tutum burada dikkate değerdir. Bu geleneksel devrimci demokrat örgütlerin “örgütün teorik düzeyini yükseltelim” derken anladığı şeyin de kendisidir. Bu aynı zamanda, dar pratikçilik idealize edilirken soylu bir öfkenin konusu edilen akademizme, aynı öz temeli üzerinde, tersinden açılan bir kapıdır. Yıllarca devrimci teorik gelişmenin gerek parti inşa süreci, gerekse genel olarak devrimci siyasal mücadele için taşıdığı kritik öneme, “devrimci pratiğin önemi” adı altında dudak büken kişi, çevre, hatta örgütlerin, dar pratikçiliğin kısırlığı içinde bunaldıklarında, bu kez “teoriye ilgi” adı altında akademizme ve sonradan görme aydın davranışlarına kapılmaları bu açıdan şaşırtıcı değildir.

TİKB'nin II.Konferans Belgeleri'nde “teorik görevler” sorunu

TİKB II.Konferans Belgeleri'nin III.Bölümü “Stratejik Bir Görev Olan Partiyi İnşa Görevinin Neresindeyiz?” başlığı taşıyor. Konumuzla doğrudan bağıntılı bu bölüme şu ana kadar herhangi bir biçimde değinmedik. Ama bunu önemli sayılabilecek bir eksiklik saymıyoruz. Zira Orak-Çekiç'in tartışmış bulunduğumuz yazısı, konusu çerçevesinde, kendisinden bir kaç ay önce yayınlanmış bu Belgeler'deki fikirleri yinelemekte ve zaten bunu Belgeler'den yapılmış uzun bir alıntıyla tamamlamaktadır. Belgeler'in parti inşasına ilişkin temel fikri bu alıntıda yeterli açıklıkta vardır. Bunun özü-esası, gelişme sürecinin bütünsel olması gerektiği üzerine basit doğrulardan ibarettir:

“Partileşme süreci ne salt ideolojik-siyasi gelişmeye, ne de sayısal olarak büyüme ve kitleselleşmeye veya ne de salt profesyonel bir devrimci çekirdek yaratmaya indirgenebilir. Büyüme ve gelişme her yönde, birbirini tamamlayan diyalektik bir bütünlük içinde ve tutarlı ML bir karakterde olmak zorundadır. Ancak böyle bir gelişme sürecinin belli bir olgunluk düzeyine ulaştığı bir noktada Parti ortaya çıkar.” (a.g.e., s.100) Daha ileride aynı konuda şunlar söylenmektedir: *“Soruna bu kısa ve genel tablonun ışığında baktığımızda, ülkemizde partileşme sorununun esas olarak ideolojik-siyasi gelişmeyle örgütsel-pratik gelişme sorunundan geçtiğini görürüz. Sorunun ‘kitleselleşme’ boyutu, ... genel olarak bu iki temel yöndeki gelişmeye bağlıdır.”* (s.104)

Gelişme sürecinin bütünlüğünü vurgulamakla yetiniyor olsa bile, TİKB'nin 1991 Türkiye'si ve dünyası koşullarında teorik cephede kendi durumunu nasıl gördüğü ve komünist hareketin teorik görevlerinin önemini ve kapsamını nasıl ele aldığı sorusu var önümüzde.

Bu konu hakkında *Orak-Çekiç*'in tartışmakta olduğumuz yazısı bize övünçle şunları bildiriyor: *“Örgütümüz daha 1979'da açıkladığı Platform'uyla programının temellerini ortaya koydu. Bunun geliştirilmesi, bilimsel derinliği olan,*

açık, net ve özlü bir programa ulaşma görevimiz vardır.”

Bu düşünce de *TİKB II.Konferansı Belgeleri*'nin ilgili bölümünden alınmadır. Tek fark, *Orak-Çekiç*'in “Platform” diye nitelediğini *Konferans Belgeleri*'nin “Program” olarak nitelemesidir: *“ML bir programa ve temel politikalara sahibiz... Stratejik konularda, bazılarının kökü 20 yıl öncesine uzanan devrimci ML bir temel yönelime ve politikalara sahibiz. Ayrıca, 1979 yılında bunları yazılı bir program halinde ortaya koyduk.”* (s.105)

Devamında, *“Programımızın ve bazı konulardaki temel politikalarımızın”* elbette bazı eksiklikler ve yetersizlikler taşıdığı belirtiliyor (s.105) ve bu çerçevede şu görevlere işaret ediliyor: *“Programımızı ve temel programatik görüşlerimizi eksiklik, yetersizlik ve yanlışlardan arındırarak geliştirmek, tamamlamak ve derinleştirmek, bugün başlıca teorik-siyasi görevlerimizden biri durumundadır.”* (s.106)

TİKB II.Konferansı Belgeleri'nin partileşme sürecinin teorik-ideolojik cephesinde önüne koyduğu görevlerin kapsamı işte budur. Bu, TİKB'nin yaşamakta olduğumuz dönemin muazzam teorik görevler yükü konusunda açık bir görüşten yoksunluğunu gösterir. Böyle olunca, onun, dünyada ve Türkiye'de geride kalan dönemlerle ilişkilendirilen ve içine girmiş bulunduğumuz yeni döneme bağlanan bir teorik atılım vurgusunu anlayamamasına da şaşmamak gerekir. *TİKB Konferans Belgeleri*'nin bu alanda ufku öylesine dardır ki, kendi teorik temelini “20 yıl öncesi”yle, Türkiye sol hareketinin devrimci teori açısından bu en geri ve ilkel dönemle ilişkilendirebiliyor. Kendi durumundan öylesine emin ve hoşnuttur ki, 1979 yılında ortaya konulmuş “ML bir program”dan ciddi ciddi söz edebiliyor. Ama bu program nerededir, neden kamuoyuna sunulmuyor, neden dostun düşmanın önünde göndere çekilmiyor, neden on seneyi aşan bir süre önce ortaya “ML bir program ve temel politikalar” koyanlar, bunlarda bugüne kadar “öze ilişkin ve köklü değişiklikler yapmak zorunda kalma”yanlar, bu büyük başarıya yıllar öncesinden ulaşanlar, neden hala parti değildirlir -tüm bu soruları sormak ihtiyacı bile duyulmuyor. Kendinden bu denli hoşnut olanların “teorik görevler” alanına yaklaşımda bizden bu kadar uzağa düşmelerini doğal karşılıyoruz.

Partileşme Sürecinin Sorunları başlıklı bu bölümünde *Partileşme Süreci ve Teorik Gelişme* başlıklı bu ilk bölümünü, 1992 yılı başına ait aşağıdaki gözlemlerle noktalıyoruz:

“Teorik görevler söz konusu olduğunda, bugünün sol hareketi içinde, belirgin bir biçimde birbirinden ayrılan ve görünürde karşı karşıya duran iki eğilim var. İlki daha çok aydın çevrelerce temsil edilmektedir. Bu çevreler teorik görevlere yaptıkları tek yanlı bir abartılı vurguyu politik ve örgütsel alandaki zayıflıklarını örtmenin, hiç değilse mazur göstermenin bir aracına dönüştürmek eğilimindedirler. Bu konunun gösterdikleri teorik çabayı anlamsız ve işlevsiz kıldığını ya görememektedirler, ya da bu olgu onları gerçekten pek ilgilendirmemektedir.”

“Öteki eğilim bunun tam tersidir ve devrimci hareketimizin çeşitli gruplarınca temsil edilmektedir. Bunlar ise, güncelliğe dayalı bir dar pratiği kendi başına idealleştirmektedirler. Sözde politika ve pratiğe vurgu adına muazzam teorik sorunları görmezlikten gelmekte, gerçekte ise aslında fazlasıyla farkında oldukları teorik zayıflık ve çözümsüzlüklerini böylece örtmek istemektedirler.” (Yeni Bir Dönemin Başında, Ekimler, sayı:1, s.8)

Konuya partileşme sürecinin öteki bazı sorunlarıyla devam edeceğiz.

Eksen Yayıncılık Kitap Listesi

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi)	2. BASKI	120 000 TL
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)		230 000 TL
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı		50 000 TL
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim		150 000 TL
5. Teori ve Program Sorunları		210 000 TL
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)		50 000 TL
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi		180 000 TL
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Roman: Orhan İyiler)		350 000 TL
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar		200 000 TL
10. ekimler-1, (Tükendi) Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi		250 000 TL
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi		250 000 TL
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)		135 000 TL
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık		160 000 TL
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları		260 000 TL
15. Kürt Ulusal Sorunu Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler (Tükendi)		240 000 TL
16. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar Kopanlar ve Kapılanlar		180 000 TL
17. Devrimci Gençlik Hareketi (Tükendi)		50 000 TL
18. Gebze Direnişinin Ardından		50 000 TL
19. 20 Temmuz Dersleri		50 000 TL
20. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı		50 000 TL
21. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine Liberal Demokratizmin Politik Platformu		100 000 TL
22. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler		250 000 TL
23. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)		210 000 TL
24. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)		310 000 TL

SOSYALİZM YOLUNDA

Abone Formu

Kızıl Bayrak

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :
Yurt içi :
Yurt dışı :

Yurt içi 375 000 TL.
Yurt dışı 75 DM.
1 Yıllık
Yurt içi 750.000 TL.
Yurt dışı 150 DM.

Fatma ÜNSAL adına,
Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için : 0079219-2,
DM için : 3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Devrimci ve yurtsever tutsaklara ücretsiz gönderilir.

Kamu çalışanları hareketinde sendikal barikatın yeni adı:

KESK

Kamu Emekçileri Sendikalar Konfederasyonu (KESK) kuruldu.

Tüm Haber-Sen Kapatıldı.

Eğitim-Sen ve hemen ardından Tüm Maliye-Sen için kapatma davası açıldı.

Konfederasyonlaşma ve konfederasyonu oluşturan sendikaların birer birer kapatılmaları, bu birbirini tersten etkileyerek işleyen kısır döngü, kamu çalışanlarının karşı karşıya olduğu sorunların sadece alana özgü yanları. Bir bütünün parçaları. Dolayısıyla, bu bütünlük içinde ele alınıp kavranması ve gerçekçi çözüm önerileri üretilmesi gereken ciddi ve acil bir sorun durumunda.

KESK'in kuruluşu, kamu çalışanları sendikalarında aylar süren çalkantı ve gürültülerle gerçekleşti. Ne var ki, bu "çalkantı ve gürültüler" in dışarıya yansımaları, konfederasyonu oluşturan sendikalardan sadece birinin kuruluşu kadar bile olmadı. Bilindiği gibi, alandaki hemen her sendikanın kuruluş süreci, bir dizi eylemlilik, oldukça sıkı bir mücadele, gösteri-yürüyüş-gözetimler vb. ile ilerlemiş ve sonuçta ilgili sendika, adeta düğün dernekle açılmıştı. Alandaki sendikalar ya da sendika girişimleri arasında, bugünkünden çok daha sıkı bir diyalog ve dayanışma bilinci gelişmiş ve işletilmişti. Kuruluş çalışmalarının bulunduğu hemen her ilde, girişimcilerin katılımıyla oluşturulan şube platformlarının düzenledikleri ortak eylemler kamuoyunun gündemini uzun süre işgal edebilmişti.

Bugün ise, sadece konfederasyon kuruluşu değil, kamu çalışanları sendikalarına yönelik kapatma saldırıları için de geçerli olan bir suskunluk görüntüsüyle karşı karşıya bulunuyoruz. Süreç, adeta "saman altında su" gibi işliyor. Bu durum, Ücretli emekçilerin genel durumunun kamu emekçileri alanındaki yansımaları olarak açıklanabilmekle birlikte, bu açıklama, alanın durumu için son derece genel kalacaktır. Çünkü aynı süreç, kamu işletmelerinin bir başka alanında, tam tersinden gelişmelerin yaşandığı bir dönemi de kapsamaktadır. Kamu İktisadi Teşekkülleri'nde çalışan işçilerin grev ve gösterileri döneminden söz ediyoruz. Bilindiği gibi, KİT'lerdeki bu mücadele, Ankara yoluna kurulan polis barikatlarının aşılmasıyla doruğuna ulaşmıştı. Oysa aynı zaman diliminde Tüm Haber-Sen kapatılıyor ama bu sendika başta olmak üzere, hiç bir kamu emekçi sendikasıdan çıt çıkmıyordu. KESK kuruluşu gerçekleşiyor ama düğün-bayram şöyle dursun, kamu çalışanları adeta ölüm sessizliğiyle karşıyordu bu "birliği". 17-18 Haziran'da, Ankara'ya akan kamu emekçileri selinin bir mücadele kanalı

bulamaması, "konfederasyoncu" üst yöneticiler tarafından durultulup dağıtılması, adeta, alandaki mücadele dinamiklerini baltamış görünüyordu.

Demek ki söz konusu olgular, bütünlüğe bağlı koparmadan, ama genel geçerlilikle de geçiştirmeden ele alınmalı, kendi özgünlüğü içinde irdelenip çözümlenmelidir.

KESK söz konusu olduğunda, "alanın kendi özgünlüğü", yaklaşık 1 yıla yayılan bir tartışma sürecidir. Bu süreç, üst yöneticilerin sendika ve şubelere konfederasyon tartışmalarını dayatması ve tabanın bu dayatmaya mücadele istemiyle direnmeye çalışmasıyla tüketildi. Tabin bu direnci, ancak, yönetimleri sıkıştırdığı noktalarda eylem kararlarına dönüşebildi. 20 Aralık, 20 Nisan ve 17-18 Haziran '95 tarihlerine rastlayan üç büyük eylemde, kamu çalışanları, mücadele istek ve dinamiklerinin gücünü, özellikle kitlesellik yönünden görkemli gösterilerle sergiledi de. Ne var ki, reformist yönetimlerin asıl sorununun, çalışanların kitle mücadelesiyle elde edilecek hakları değil, kendilerinin devlet bürokrasisiyle kuracakları ilişkiler olduğu, giderek daha fazla ortaya çıkıyordu. Ama, KESK dayatmasındaki temel gerekçeleri elbette bu olamazdı. Onlar; kitleleriyle tartışmalarının merkezine "güç birliği"nin zorunluluğunu oturtmaya çalıştılar. "Konfederasyon, kamu emekçi sendikalarının daha üst düzeyde birliği" demekti, "üstelik devlet, karşısında resmi bir kuruluş görmek" istiyordu vs. vs. Oysa ne sendikalar tabanında ve ne de dışarıda -siyasi çevrelerde- "birlik" tartışma konusu bile edilmiyor, üst yönetimlere yöneltilen eleştirinin merkezini değil, ayrıntısını bile oluşturmuyordu. Taban; "bugün ihtiyacımız, saldırılara karşı koymak, mücadeleyi yükseltmektir. Bunun için gerekli olan 'birlik' ihtiyacını ise şimdilik KÇSP karşılayabilir. Konfederasyon tartışmalarıyla tüketilecek zamana sahip değiliz. Yasal olmayan sendikalarla kurulacak bir

konfederasyonun halihazırdaki platformdan ne hukuki, ne de pratik hiç bir üstünlüğü olmayacaktır. Kitleye zaman öldürtmeyin. Önce dayatılmaya çalışılan grevsiz, toplu sözleşmesiz sendika yasasını göğüsleyelim, grev ve toplu sözleşme hakkımızı alalım, konfederasyonu ondan sonra tartışırız" diyordu.

Ne var ki, kamu emekçileri devrimci bir önderlikten yoksun, üst yönetimlerdeki reformistler ise, çeşitli yapılarla parçalanmış durumda olmakla birlikte "örgütlü" idiler. Sonuçta "örgütlü azınlık" kazandı. Örgütsüz çoğunluk -şimdilik- kaybetti.

KESK kuruldu. Kurulştan bu yana geçen süreç, KESK reformistlerinin utanç (en doğrusu suç) tablosunun resmi oldu. Dayatma sürecindeki hiçbir gerekçelerinin, hiçbir sözlerinin ardını getirtilmediler. "Birliğin gücü"nü tersine, tam bir dağınıklığı söz konusu olan. Alandaki sendikalar arasında, KESK öncesi süreçte kurulan sıkı ve sıcak bağlar yok denecek kadar zayıflatılmış, dayanışma ruhu ve mücadele isteği, adeta öldürülmüş görünüyordu. Sonuçları tamir edilemeyecek tahribatlara yol açabilecek büyük bir duyarsızlık yayılıyor. Kapatmalar, kapatma davaları, sürgünler, kıyımlar hızla artıyor. Bu her saldırıda, KESK'in, reformistlerin iddia ettiği "birliğin gücü"nü harekete geçirmek bir yana, tersinden, kendiliğinden tepkileri söndürme işlevi biraz daha ortaya çıkıyor.

Örgütlenme sorunlarının, kamu emekçilerine has olmaktan çok öte, tüm ücretli emekçiler sınıfının temel sorunu olduğu biliniyor. Burada alana özgü olan sadece biçim, yani KESK'tir. Bir de işin yasal boyutları. Öte yandan, bilindiği gibi işçilerin karşısında da Türk-İş ve diğer konfederasyonlar sorunu vardır. Bu alan da, yasal olarak "örgütlü" ama pratikte, iki anlamda örgütsüz bulunuyor. Birincisi, yasal örgütlenme

hakkının, kapitalistler tarafından fiilen ve devlet zoruyla engellenmesi sonucu, sendikalı işçi sayısının yok denecek kadar (1 milyonun altına inmiş bulunuyor) azaltılması; ikincisi ise, varolan sendikaların, bürokratik yapılanmalarıyla, işçi sınıfının mücadele örgütleri olmaktan çıkıp, burjuvazinin sınıf içindeki truva atları haline getirilmesidir. KESK'le birlikte sönmüştürilmeye çalışılan kamu emekçilerinin sendikalaşma mücadelesi de gözönüne alındığında, artık, örgütsüzlük, tüm ücretli emekçiler sınıfında, işçi-memur ayrımı gözetemeyeceğimiz bir genelliğe ulaşmış bulunuyor.

Buradan, KESK sorununun, ya da genel olarak örgütlenme sorununun, kamu emekçileri açısından hiç de özgün olmayan, tüm ücretli emekçileri ilgilendiren yanlarına geçebiliriz. Başta söylediğimiz gibi, kamu emekçilerinin örgütlenme ihtiyacı ve bu ihtiyacın doğurduğu mücadelenin bütün gerçekliğiyle kavranması buna bağlıdır. Dolayısıyla sorunların çözümünü de...

Kamu emekçilerinin örgütlenme hakkı talebiyle başlattıkları mücadele, sermaye devletinin, ücretli emekçilerin sendikal haklarını da tırpanlayan bir dizi saldırısının da yoğunlaştığı yıllar oldu. '80'li yılların sonu, '90'lı yılların başında yoğunlaştırılan, özelleştirme, taşeronlaştırma, tensikat başta olmak üzere, bir dizi "iktisadi" saldırıyla başlayan bu örgütsüzleştirme süreci, gene bir dizi siyasi ve askeri saldırıyla da desteklenerek, kısa zamanda sendikalı işçi sayısının korkunç boyutlarda düşmesine neden oldu. İşçi sendikalarının başındaki ihanet şebekelerinin, bu saldırıların başarısındaki payları da kesinlikle gözardı edilmemeli. Sorunun özellikle bu yönü, kamu emekçi hareketindeki tıkanmanın da dış basınçlarından birini oluşturmaktadır. Saldırıları

karşısında, işçilerin kendiliğinden yükselttiği her karşı koyuş, öncelikle bu hainlerce söndürülmeye, dağıtılmaya çalışılmıştır. Onların başarılı olmadığı koşullarda devlet zoru devreye girmiş, direnişler asker dipçisi, polis copuyla bastırılmıştır. • Gene bilindiği gibi, yerel direnişlerin çoğunluğu, özellikle sendikalaşma sonucu uygulanan tensikatlarla karşı geliyor. Kamu emekçileri, sendikal hak talebini yükselttikleri bir sırada, devletin sendikal hakkın kullanımına yönelik, kendi yasalarını hiçe sayarak uyguladığı bu zoru izliyor, ondan etkileniyor, dersler çıkıyorlardı. İzledikleri ve etkilendikleri bir başka olgu ise, işçi sendikalarının içler acısı durumu, ya da sendika bürokratlarının mide bulandırıcı tutumudur.

Tüm bunlar, sürecin belli başlı gelişmeleri olmakla birlikte, bu gelişmelere yol açan temel etmen değildir. Temel etmen, egemen sınıfın ihtiyaç ve yönelimleri ile çatışan, ezilen sınıfların ihtiyaç ve istemleridir. Egemen sermaye sınıfı, bunalımın yükünü işçi sınıfı ve emekçi katmanlara yükleyerek hafiflemek istemekte, ezilen sınıflar ise, bu yükü sermayeye döndürecek örgütlülük ve önderlikten yoksun olmanın sorunlarıyla da bocalayarak, el yordamıyla denilebilecek son derece zayıf bir direnişe karşı koymaya çalışmaktadır.

Kamu çalışanlarının ihtiyacı, işçi sınıfı hareketinin güçlü desteğidir. Oysa işçi sınıfı, bırakın çeşitli emekçi katmanların taleplerine sahip çıkmak, belli başlı sanayi kollarındaki örgütlülüğünü korumakta bile zorlanacak bir zayıflıktadır bu süreçte. Zayıflık, yukarıda da belirttiğimiz gibi, örgütsüzlük ve önderliksizlikte ifadesini bulan bilinç geriliğidir. Yoksa aynı dönem, Türk-İş'in son derece geri taleplerle, yüzbinlerce işçiyi harekete geçirebildiği de gözlemlenebilmektedir.

Kamu emekçi hareketi, kendi ihtiyacı üzerinden de olsa, sınıfın bu geri bilinci üzerinde olumlu etkiler yaratarak bir süre için yükselişini sürdürdü. Önce memur eylemlerinde yükselen "İşçi Memur Elele!" sloganı, çok geçmeden işçi eylemlerinin de temel sloganlarından biri haline geldi ve değişik versiyonları üretilerek, sınıf dayanışmasının bir ifadesi haline getirildi. Giderek de her iki kesim, birbirinin eylemlerine daha sıcak bakmaya ve fiili olarak desteğe başladı. Bu dönem, ünlü 20 Temmuz'la doruğuna ulaştı. Türk-İş'in binalara hapsedmeye çalıştığı bir genel eylem, memurların fiili ve güçlü desteğiyle sokaklara taşıdı, "İşçi Memur Elele, Genel Greve!" sloganlarıyla taşlandı.

Ne yazık ki, 20 Temmuz yeni yakalanmaya başlamış sınıf dayanışması açısından da, memur hareketinin gelişimi açısından da olumlu bir dönemin doruğu oldu. 20 Temmuz'dan itibaren memur hareketi, giderek kendi içine çekildi. Bu, KESK tartışmalarının da başlatıldığı aynı süreç oluyor. Artık işçi eylemlerinde daha az memur pankartı görülüyordu. Tersten, memur eylemleri işçiler tarafından, sendikaların engeline rağmen, desteklenmeye devam edildi. Ne var ki, kamu çalışanları, sınıf dayanışmasından ve hakların mücadeleye kazanılacağı bilincinden hızla uzaklaştırılarak, KESK

tartışmalarına, dolayısıyla kendi içinde kısır bir memur örgütlenmesine hapseden bir sürece kilitlendi. Bu kilitlenme, dar anlamda da mücadeleyi kilitleyerek, sorunları kendi içinde bile çözümsüz hale getirmenin en uygun yöntemi oldu.

Kamu çalışanları, işçi hareketine, ülke ve dünya sorunlarına sırtını döndükçe, kendi haklarına ve sorunlarına da sırtını dönmüş oldu. Gazi'deki cinayetleri protesto mitinginin iptaliyle gün yüzüne çıkan duyarsızlık, Tüm Haber-Sen'in kapatılmasına tepkisizlikle sürdü.

Kamu çalışanları, Tüm Maliye-Sen'e açtığı kapatma davasının gerekçesinde Ankara valisinin iddia ettiği gibi, halen sendikalaşma hakkından yoksun bulunuyorlar. Çünkü "Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı!" talebiyle yükselttikleri mücadeleyi sonuna ulaştırmadan, yani yasal kazanıma yükseltmedikleri kestiler. Çünkü sermayenin sendika hakkını, yasaların "koruması" altındaki alanlarda bile, devlet zoruyla engellemeye çalıştığı aynı süreçte, ancak mücadelenin gücüyle ayakta tutabilecekleri "yasadışı" sendikalarla, bir "sözde" konfederasyon kurarak sınıf mücadelesiyle oyun oynamaya kalkan reformist önderliklere engel olmadı. Şimdi sermaye devleti, yıllar süren mücadele sonucu kurulmuş kamu sendikalarını bir bir kapatma yoluna girmiş bulunuyor. Kamu çalışanları, bir yandan, kazanılmış bu fiili haklarını elde tutabilmek, diğer yandan, tüm ücretli emekçilerle ortak göğüslemek zorunda oldukları yeni saldırı dalgasının karşısına çıkmak, mücadeleyi yeniden yükseltmek zorunda.

Yeni zamlarla, hızlandırılacak özelleştirmelerle, tensikatlarla, hayat pahalılığıyla ve tırmandırılan faşizmle, devlet terörüyle, bugünden yoğunlaştırılmış bulunan yeni saldırı dönemi, memur ve işçi, tüm ücretli emekçilerin, tüm ezilen, sömürülen katmanların elele vermesini zorunlu kılıyor. Bu sınıf dayanışmasını örgütlemeye görevi ise, her alanda çalışan sınıf bilinçli, öncü devrimci işçilere, emekçilere düşüyor. Bürokratların reformizmine, kitlenin geri bilincine vb. küsererek mücadeleden geri durmak, sınıf bilincinin değil, küçük burjuva bir dar görüşlülüğün ifadesidir. Sınıf devrimcileri ise, sınıf mücadelesinin tüm zorluklarını göğüsleyerek, dikenli yollarını açarak ilerlerler.

Sermayenin saldırıları giderek artıyor, sertleşiyor. Ama bu sadece, sınıf devrimcisinin görevleri de giderek artacak, mücadele daha da sertleşecek demektir. Reformizmle ipler iyice koparılacak, düzenle köprüler atılacak demektir. Devrimle, sosyalizmle bağlar daha da pekiştirilecek demektir.

**Daha Militan, Daha Politik
Bir Sınıf Hareketi Yaratmak İçin
Görev Başına!
Bürokratlar Defolsun,
Sendikalar Bizimdir!
Sendikacılar Ya Görev Başına,
Ya Kaptı Dışına!**

İzmir:

Kamu emekçileri KESK'i Sorguluyor

KESK'in, 2 Aralık 1995 günü İzmir'de bir toplantı gerçekleştirdi.

Toplantıda ilk konuşmayı KESK Genel Sekreteri Faysal ÖZÇİFT yaptı. Ardından konuşan Ener-Sen Genel Başkanı; ittifakların sendikal anlayışlar değil siyasal gruplar üzerinden yapıldığı, KESK Kurucular Kurultayı'nı bu nedenle terk ettiklerini, buna rağmen kuruma sahip çıkacaklarını, siyasal mücadelede en çok yararlandıkları odağın sol siyasal dergi ve çevreler olduğu, ama siyasal kimlikle sendikal mücadeleye çıkılamayacağı görüşlerini dile getirdi.

Daha sonra onar dakikayla sınırlanan, şubeler adına konuşmalara geçildi.

Tarım-Sen İzmir Şube Başkanı'nın önemli bir tespiti, harekete işçi sınıfı çizgisinin hakim olmayışının bazı yanlış ve zaaflara dönüşmesine neden olduğu idi. Başkan ayrıca, eleştirilerin yapıcı ve mücadeleyi bir üst boyuta taşıyacak perspektifleri içerecek şekilde yapılması gerektiği sözlerine de yer verdi.

Şubelerin ardından 5'er dakikalık bireysel görüşlere geçildi.

Konuşmalarda özellikle yeni liberaller, ittifakın kutsal ittifak olduğu, tabanın iradesinin kurultaya yansıtılmadığı ve 24 Aralık seçimlerine ilişkin tavrın doğrudan bir partinin adresini verdiğini ifade ettiler. İl düzeyindeki sendikal platformların KESK'in danışma organına dönüştürülmeye çalışıldığı, oysa bu platformların bir ihtiyacın ürünü olduğu ve bu meşruluğu KESK tüzüğüne aykırı olarak da sürdüreceği düşüncesi de ortak olarak ifade edildi.

Tüm Bel-Sen'den bir arkadaşın konuşmasının bir bölümünü, sorunların genel konuluğu açısından dikkat çekici olduğu için aşağıda veriyoruz.

"Şimdiye kadar konuşan tüm arkadaşlar KESK'in sağladığı bir çatı olduğunu belirttiler. ... Üstten devrimci önderlik sorununu, tabandan örgütsüzlüğü yaşayan bir kamu emekçileri hareketi, reformizmin çıkmaz yollarında yıpranmaya mahkumdur. Herkesin tikanıklık olarak tespit ettiği olgu, sendikaların merkezi önderliğine hakim olan reformizmdir. (...)

İşte bu nedenlerle merkezi önderlikler Tüm Haber-Sen'in mühürlerini sökemedi. İşte bu yüzden Gazi halkı katledilirken 18 Mart eylemlerini erteledi. İşte bu yüzden 17-18 Haziranlarda kitlenin devrimci militan çıkışında boğulmuşlar, işte bu yüzden devletin sürgün-ceza ve kıyımlarına karşı birleşik bir karşı duruşu oluşturamamış ve devlete bu alanda meşruluk kazandırmışlardır.

Eğer KESK kurultayında diğer ittifak ve gruplar yönetime gelselerdi, bu gerçekler değişecek miydi? Kesinlikle hayır.

İşçi sınıfının bir parçası olan kamu emekçileri, grevli-TİS'li sendika mücadelesini, sömürüyü azaltmak, yaşam ve çalışma koşullarını düzeltmek gibi sınırlı ekonomik bir perspektifte tuttukları sürece, sermayenin ekonomik-siyasal saldırıları karşısında hiçbir mevzi kazanamayacakları açıktır. Kaldıkı bugüne dek herkes sınıf sendikacılığı anlayışını benimsediğini söylüyor. Sınıf sendikacılığı bu değildir. Sınıf sendikacılığı bir yandan sömürünün sınırlanması, yaşam ve iş koşullarının iyileştirilmesi vb. vb. demokratik hak mücadelesi verirken, diğer yandan bu sömürü sisteminin kendisine karşı da mücadele etmelidir. Tüm işçi sınıfına, emekçilere, gençliğe zulümden başka bir şey vermeyen bu düzenin karşısında durmak değil, cepheden bir karşı saldırıyı örgütlemek gerekiyor. Bunlar kavranmadıkça hakların kazanımı ve kalıcılığı sağlanamaz.

Merkezi önderliklerin, geçmişte KÇSKK'da, bugün KESK'te sürdürdüğü bu anlayışların değişmesi gerekir. KESK mücadelenin yarattığı bir ürün değildir. KESK bir dayatmanın, sermaye devletinin bir dayatmasının ürünüdür.

- Grevli-TİS'li sendika talebi için mücadeleyi kapitalist saldırıya karşı direniş mücadelesinin görevleriyle birleştirmek,

- Kapitalist saldırıya karşı kamu emekçilerinin direniş mücadelesini tüm işçi ve emekçilerin genel direniş göreviyle birleştirmek,

- İşçi sınıfının ve emekçilerin genel direniş görevini, Kürt halkının özgürlük mücadelesine destek göreviyle birleştirmek,

- Tüm bu görevleri de kapitalizme karşı sosyalizm ekseninde bütünleyip, savunma alanında değil, tam karşı cepheden saldırı alanında örgütlemek görevi ivedilikle önümüzde durmaktadır.

- Hak verilmez, alınır! Grev hakkı grev yaparak, toplu sözleşme hakkı üretime gelen gücümüzü kullanarak kazanılır.

- Kurtuluş yok tek başına! İşçi, işsiz, kent ve kırsal yoksulları, emekçi gençlik birleşmeli kapitalist saldırı silahı tersine çevrilmeli, 'Genel grev, genel direniş!', 'Sınıfa karşı sınıf!' şiarları yükseltilmeli.

- Kürdistan'daki katliamlara karşı sesini yükselt! Sömürgeci savaşa son! Kürt halkına özgürlük! İşçi sınıfı Kürt halkı elele, devrime, sosyalizme, özgürlüğe!

İzmir Ambarlarda mafyalaşan sermayeye karşı Nak-Kargo İşçileri Mücadelede Kararlı!

Tüm-Tis sendikasının, daha önceden duyurduğu kitlesel basın açıklaması eylemi, 16 Ocak günü, Çamdibi'nde kurulu NAK KARGO yakınında yapıldı.

500 civarında Ambar işçisinin bu eylemi, Halkevleri ve devrimci yayın çevrelerinin desteğiyle ve Türk-İş Bölge Başkanı, Hava-İş Başkan Yardımcısı, Tüm-Tis Örgütlenme Sekreteri ve Genel Başkanı gibi sendikacıların katılımıyla gerçekleşti.

Eylem, NAK KARGO işyerinden 200 metre kadar uzaktan başladı. "Yaşasın İşçi Sınıfının Birliği!-TÜMTİS" imzalı pankartı taşıyan işçiler, "Yaşasın İş, Ekmek, Özgürlük Mücadelemiz!", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!", "İş, Ekmek Yoksa Barış da Yok!", "Kahr olsun Sendika Düşmanları!", "Baskılar Bizi Yıldıramaz!" sloganlarıyla NAK KARGO işyerinin yakınına kadar geldiler. İşyerinin önüne kadar yürümekte kararlı olan işçiler, Türk-İş Bölge Başkanı'nın özel çabalarıyla bundan vazgeçirildiler ve yürüyüş daha geri bir noktada durduruldu.

Yapılan konuşmalarda, devletin hukuk sistemi ve polislin saldırgan tavrı eleştirilirken, Metin Göktepe'nin katledilmesi de lanetlendi. TÜMTİS yetkilileri, bu güne kadar direnen işçilerin hep yanında olduklarını ve bundan sonra da onlarla birlikte

olmaya devam edeceklerini belirttiler. "Metin Göktepe Ölümsüzdür!" sloganlarıyla güçlenen bu hak arama eyleminde, komünistler olarak, kuşlarımız ve pullarımızla NAK KARGO işçilerinin yanındaydık.

NAK KARGO işçilerinin örgütlü olduğu TÜMTİS sendikasının, olayla ilgili basın açıklaması kısaltarak yayınlıyoruz:

"İzmir Taşra ambar işverenlerinden 9'u, Toplu İş Sözleşme görüşmelerimizin uyuşmazlıkla sonuçlandığı bir dönemde, 3 Aralık 1995 günü, işyerlerini site dışına taşıyarak NAK KARGO adında bir paravan şirket kurup 43 üyemizi, sendikamızdan istifa etmedikleri için tazminatı olarak işten çıkarttılar. Yerlerine SSK'sız olarak taşeron adamlarını çalıştırmaya başladılar. Taşeron adamları, yalnızca sendikasılaştırmanın bir aracı değil, işçilere saldırıda kullanılan emek düşmanları olarak yerleştirildi.

"Üyelerimiz, yasal ve meşru haklarını geri alabilmek, iş ve emeklerine sahip çıkmak için işyerleri NAK KARGO önüne gittikleri her gün; ya polis gözetiminde taşeron kılığındaki mafya adamlarının ya da doğrudan polislin saldırılarına maruz kaldılar. 3 Aralık

1995 tarihinden bugüne dek, üye ve yöneticilerimize 100 dolayında gözaltı, ciddi derecede 25 yaralama ve defalarca tutuklanmaları istemiyle mahkemeye çıkartılmaları yaşandı. Yaralananlardan 13'ü 3 günle 7 gün arasında değişen Adli Tıp raporları aldılar. Saldırıları, üyelerimizin eş ve çocuklarına da yöneldi. Bir üyemizin 2 yaşındaki çocuğu, 22 Aralık günü, başına vurulan cop darbesi ile ağır yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

(...)
"Açık ki, demokrasi ve tüm haklar, sermaye için geçerlidir ve uygulamalar sermayenin çıkarlarına hizmet etmektedir.

"Sermaye ve siyasi iktidar, Gümrük Birliği'ne girdiğimiz bu dönemde, işçi ve emekçilerin haklarına yönelik saldırılarını daha da artıracaktır. Sendikasılaştırma, örgütsüz ve savunmasız bir toplum yaratma amacıyla devlet politikası

olarak zaten sürdürülüyor. Bu politikanın daha da yoğunlaştırılacağı açıktır. Artık hiç kimse "Bana saldırılmıyor" diyemeyecek. Bugün Ambar işçilerine yönelik saldırılar, yarın kendilerine de uygulanacaktır. Suskunluk ve boyuneğmişlik sürerse, emek cephesinde olan hiç kimsenin işi, emeği ve giderek can güvenliği kalmayacaktır.

"Demokrasi ve özgürlüklerin elde edilmesi, kazanılmış haklara yönelik saldırıların püskürtülmesi ve yeni hakların elde edilmesinden geçiyor. Bu da, saldırılara karşı sınıf dayanışmasında ve fiili desteklerde bulunmayı zorunlu kılmaktadır. Bu haklı ve meşru mücadelemizde tüm sendikaları, demokratik kitle örgütleri ve demokrasi güçlerini sendikamız ve üyelerimizle dayanışma içinde olmaya çağırıyor, saldırılara karşı üyelerimizin haklarını koruma ve geliştirme mücadelesini kesintisiz bir biçimde sürdüreceğimizi bir kez daha vurguluyoruz. Saygılarımızla,"

Çukobirlik İşçileri Mücadele İçinde Öğreniyor Birlik Mücadele Zafer!

Çukobirlik-Merkez Yağ Bölümü'nde bir süre önce TİS görüşmelerinin tıkanması ile başlayan grev sona erdi. Grev sonucu yapılan anlaşmaya göre; işçilere %25 zam ve sözleşme dışı 4 milyon lira artış sağlandı. Ayrıca 57 geçici işçiye de kadro verildi.

Yağ bölümü işçilerinin %50 zam isteklerine karşı, %25 + 4 milyon zam almaları, taleplerinin yarı yarıya gasp edilmesi anlamına gelmektedir. Yine de burada iki önemli kazanç söz konusudur: Birincisi; mevsimlik işçiler için kadro hakkının sağlanması, ikincisi; bu hakların kazanılması için hainlere ve

burjuvaziye karşı grev silahını kullanmak konusunda bir ay boyunca ısrar ederek bir mücadele örneği sergilenmesidir. Bu, aynı komplekste çalışan Tekstil ve Tez-Kop sendikalarında örgütlü diğer işçi ve emekçilere örnek alabilecekleri bir mücadeleyi göstermesi bakımından da önemlidir.

Grevin fiilen sürdüğü yaklaşık bir ay boyunca greve ve grevci işçilere kamuoyundan beklenen desteğin ve ilginin gelmemiş olması, bundan öteye devrimci ve sosyalistlerin eyleme ilgisiz kalmaları yaşanan sürecin olumsuz yanlarından biridir.

Bundan daha belirleyici olanı ise Çukobirlik gibi dev bir komplekste, diğer bölümlerde çalışan işçilerin grevcilere gerekli desteği sunmamış olmasıdır.

Çukobirlik'te daha önce sonuçlanan diğer iki TİS görüşmeleri ve bu son gelişme bir kez daha göstermiştir ki, haklar ancak mücadele içinde kazanılacaktır. Sendika bürokrasisinin uzlaşmacı-pasifist tutumunu kırmak, kazanımlar elde etmek ancak işçilerin mücadele kararlılığı ve tabanda bunun örgütlülüklerini yaratması ile mümkündür.

SY Kızıl Bayrak / Adana

İzmir'de Demir-Çelik İşçilerine Saldırı!

İzmir Aliğa'da, Yeni Foça yolu üzerinde kurulu olan Çukurova Demir-Çelik Fabrikası'ndan 12 Ocak 1996 günü, 301 işçi işten çıkarıldı. Türk Metal Sendikası'na üye işçiler, yıllık izinlerini kullanırken işten çıkarıldılar.

31 Aralık 1995 günü işyerinde çıkan yangın gerekçe gösterilerek yıllık izne zorlanan işçiler, kendilerince işverene yardımcı olmak için izne ayrılmışlardı. Ancak Çukurova Demir-Çelik kapitalisti, işçilerin izinde ve dağılık olmalarını fırsat bilerek tensikata girişti.

METAŞ Demir-Çelik Fabrikası'nın yan kuruluşu DEMAŞ'ta da benzeri bir tensikat yaşandı. Özelleştirilerek Uzan Grubuna satılan METAŞ'ın 6 aylık iş güvencesinin bitimi ile birlikte 173 DEMAŞ işçisinin işine son verildi. Tazminatlarını da alamayan sendikacı işçiler, özelleştirmenin nasıl bir saldırı olduğunu yaşayarak öğrendiler. Seçimlerin ardından yaşanan böylesi olaylar göstermektedir ki, yeni dönemde, özellikle demir-çelik sektöründe kazanılmış haklara yönelik dizginsiz saldırılar artacaktır. Örgütsüzleştirme, işten çıkarma, taşeronlaştırma, düşük ücret vb. saldırılar boyutlanacaktır.

Bu saldırılara sendikaların bu hali ile cevap vermekten uzak olduğu ortadadır. İşçiler, kendilerine yönelen bu saldırılara karşı birleşik, militan ve politik bir mücadele hattı örmelidirler. İşyerlerinde kendi örgütlülüklerini yaratmalı ve örgütlenmelidir. Oluşturacakları işyeri komiteleri üzerinden hem sendikaları birer mücadele aracı olarak kullanmaları, hem de saldırıları püskürtmeleri mümkün olacaktır.

Demir-çelik sektörünün yoğun olarak bulunduğu bölgede (İzmir Demir-Çelik, Çukurova Demir-Çelik, Ege Metal, HABAŞ vb.) yaşanan böylesi bir uygulama diğer işyerlerindeki işçiler içinde uyarıcı nitelik taşımaktadır.

SY. Kızıl Bayrak/İZMİR

Devrimci Gençlik Hareketi

GENİŞLETİLMİŞ 2. BASKI

Y. EKSEN YAYINCILIK

ABD'de uzun soluklu mücadele zafer getirdi: Boeing direnişi kazanıldı

Kapitalizmin dünya çapındaki yapısal krizi boyutlanmaktadır. Bu boyutlanmadır ki, ABD'de geniş çaplı tensikatları gündeme getiriyor. Lockheed uçak fabrikası 15 bin işçiyi işten attı. Chemical Bank ve Chase Manhattan bankaları 12 bin, Boeing 12 bin, Bell South Corp. 11 bin, CNA Financial Corp. 6 bin, KMart 5800 işçi ve emekçiyi çeşitli gerekçelerle işten çıkardı. Büyüklü küçükü diğer fabrika ve işletmeler krizin yükünü kısmen de olsa hafifletebilmek için işçi ve emekçilere saldırmayı tek çare olarak görmektedirler. Nitekim, AT&T tekeli 80 bin dolayında işçiyi ekmeksiz bırakmak istediğini utanıp sıkılmadan açıklamıştır. Resmi kaynaklara göre '95 Ocak ile Ekim ayları arasında 350 bin kişi işsizler ordusuna dahil olmuştur.

Sermayenin, krizin faturasını işçi ve emekçilere yüklemek için belli reçeteler uyguladığı bilinmektedir. Bu reçeteler bağımlı ülkelerde katıksız şekilde uygulanırken, emperyalist metropollerdeki işçiler de bundan nasibini almaktadırlar. Bu, geline aşamada yer yer kitlesel ve militan sokak gösterileri ve kavgalarına da dönüşmektedir. Fransa'daki görkemli sokak gösteri ve kavgaları bunun en son örneklerinden yalnızca bir tanesidir.

Boeing uçak fabrikası krizin faturasını işçilere yüklemek, kârını daha da yükseltmek için tensikatlara girişmişti. Esnek çalışma yöntemini yürürlüğe koymak ve yakın gelecekte hastalık sigortasını tamamen ortadan kaldırmak için harekete geçmişti. Ancak Boeing işçileri bu saldırılara direnerek yanıt verdiler.

1990 yılından bu yana 50 bin işçinin işine son verilmiştir Boeing uçak fabrikasında. Bu zaman süresinde uçak sanayi sektöründe toplam 200 bin işçi işinden oldu. Tensikatlara karşı daha fazla sessiz kalmak niyetinde olmayan Boeing işçileri, patronun saldırısını karşı saldırıyla karşılayarak, grev silahının nasıl etkin bir şekilde kullanılabileceğini göstermiştir. Grevin 45. günü işçiler işverenin hemen hiçbir somut garanti vermeyen anlaşmasını yapılan bir oylamada reddetti. "Gerekirse bir 45 gün daha direniriz" mesajını verdi. 69 gün sonra ise kapitalist teslim oldu ve "iyileştirilmiş" bir teklifi ortaya attı. Bu teklifi işçilerin %90'ını kabul etti. Bu anlaşmayla, işçiler bir yıllık ücretlerinin %10'u oranında bir ikramiye alacaklar.

Ayrıca ilk üç sene boyunca hastalık sigortalarına dokunulmayacağı garantisini aldılar. ABD'de sınıf, üretimin görece uzun süre tamamen durduğu koşullarda hain sendika bürokratlarına rağmen başarılı olabilmektedir. Sendikaların, sendika bürokratlarının ABD'de etkinlikleri ve faaliyetleri nispeten cılızdır. Durum böyle olunca sınıf kendi direniş örgütlenmesini yaratabilmekte ve direniş aylarca sürdürebilmekte zorlanmamaktadır. Örneğin; Detroit Newspaper Agency işçileri ancak beş aylık bir grev sonucunda zaferle tanışma olanağını yakalayabilmişlerdi. Yine bir demir döküm fabrikası olan WCI'da ise, 54 gün süren bir direniş sonunda istemler kabul ettirilebilmişti.

Emperyalist Avrupa'da İşçi ve Emekçiler Eylem Alanlarında!

Fransız işçi-emekçileri, sınıf kardeşlerine yol gösteriyor.

Geçen Aralık ayında Fransa'da bir şimşek gibi gökyüzünü aydınlatan işçi hareketi, yalnız bu ülkede değil Avrupa'nın genelinde sarsıntı yarattı. İşveren çevrelerinin en bağınaz düşünceleri bile artık gelecek dönemin sosyal hareketlerinin geçmişten farklı dinamiklerle beslenecekleri ve yeni özellikler taşıyacakları konusunda gerçeğin hakkını teslim etmek zorunda kalıyorlar.

Söz konusu Fransız işçi eylemi, örneklerine sık sık rastlanan, alışılmış, sıradan bir grev değildir. Özellikle Avrupa emekçilerinin ve halklarının; burjuvazinin dayattığı ekonomik toplum modeline, liberalizme, küreselleşmeye, uluslararası mali oligarşinin diktatörlüğüne; kısacası pazar yasalının yıllardır estirdiği kasırgaya karşı ortak tepkilerini sentezleyen ve ifade eden, etkileri global ve aynı zamanda ileriye kol açan bir toplumsal isyandır.

Bu eylemler, son birkaç yıldır değişik Avrupa ülkelerinde ekonomik hayatın farklı sektörlerinde sistematik olarak birbirini izleyen bir eylem serisini taçlandırmış ve ona daha berrak bir nitelik kazandırmış, yeni bir perspektif vermiştir. Burjuvaziyi kara kara düşündüren henüz netlikten uzak da olsa bu perspektiftir. Zira, böyle bir patlama çoktandır bekleniyor, bundan korkuluyordu. Onun içindir ki; AT komisyonunun Brüksel'deki sorumluları, Fransız işçileri ayağa kaldırdıklarında hemen telaşa kapılarak; "Belki de Avrupa ortak parasının kaderi Paris sokaklarında belirlenecektir." demekten kendilerini alıkoyamadılar. Politik sorumluların budunçerçevesinde yapabilecekleri fazla bir şey yoktur. Kapitalizmin doğal işlerliği burjuva hükümetlerinin alışılmış reçetelerini yalama etmiş durumda. Emek dünyası ile sermaye dünyası arasında gelişen çelişkiye geçici de olsa uzlaştırmacı bir alan bulmak imkansızlaşıyor. Dolayısıyla süreç kaçınılmaz olarak bir çatışmaya doğru ilerliyor. Kapitalizm, işçi sınıfına direnmek ya da ezilmek arasında bir seçim yapması gereğini pratik olarak dayatmaktadır.

Bu veriler karşısında, ne zaman ki bir

sosyal patlama ihtimali belirse burjuvazi gözünü hemen sınıfa hükmeden temsilcilere, yani sendika şeflerine çevirmekte, onlardan medet ummaktadır. Temennileri; sendika bürokrasisinin emekçileri denetlemekte ve hareketi yönlendirmekte etkin davranmasıdır. Fransa'da yaşanan eylem sırasında her ne kadar hareket sendikaların biçimsel denetiminde kaldıysa da, sendika şeflerinin fonksiyonları pratik tarafından sınırlandı, tabanın baskısına ve basıncına boyun eğmek ve sonuçta sadece harekete eşlik etmek zorunda kaldılar. Hareketin kaderini tabanın belirlemesi, sendika bürokrasisinin rolünün tali bir düzeye indirilmesi ve sonuçta emekçilerin eyleme başı dik son vermeleri burjuvaziyi ve onun her soydan temsilcilerini gerçekten rahatsız etmiştir. O en azından eylemin sonuçlanma biçiminin emekçiler açısından bir moral kırıcı işlev görmesini bekliyordu. Böyle olmaması bu eylemin en başarılı yönlerinden biri olmuştur.

Diğer taraftan, kapitalizmin çok yönlü krizinin derinleşmesi ve bu derinleşmeye paralel olarak toplumda bir sosyal patlamayı besleyecek faktörlerin üst üste yığılması karşısında burjuvazinin bazı kesimlerinde son dönemde daha uzun vadeli ve radikal politikalar üretilmeye çalışılmaktadır. Kapitalist düzenin işlerliği ve doğurduğu sonuçlar bu şekilde yol almaya devam ederse, ki başka türlü olması zaten düşünülemez, eninde sonunda mutlaka bir gün fitiller ateşlenecek ve insanlar en doğal haklarını savunmak için şu veya bu şekilde harekete geçmek zorunda kalacaklar. Böyle bir olasılık karşısında Chirac'ın eski maliye bakanlarından, sağ gözde ve genç politikacılarından sayılan faşist kökenli Alain Madelin, işçi hareketinin objektif dağınlıklığını ve öndersizliğini fırsat sayarak, yeni bir Mayıs '68'in kışkırtılması ve şiddet zoruyla ezilmesinin düzene nefes aldirtacağını savunmaktadır.

Kuşkusuz şiddet, düzenin en son başvuracağı yoldur. Aralık '95 eylemi karşısında devlet şiddet kullanmakla tutuşturacağı yangının yaratacağı sonuçlardan çekinerek gövde gösterisi yapmamaya özen göster-

miştir. Ancak, Alain Madelin'in burjuvaziye önerdiği yöntem, düzen açısından hiç de yabana atılacak bir seçenek değildir. Bu seçeneğin bilinen ve Madelin'e ışık tutan önceli kuşkusuz Paris Komünü'dür. Paris Komünü'nün kanda boğulması Fransız burjuvazisine uzun bir dönem rahat nefes aldırmıştır.

Bugün kapitalist sistem o kadar hassas dengeler üzerinde duruyor ki, burjuvazi Madelinlerin öngördüğü yönetime başvurma, yani kaba şiddet kullanılacak ortamı kasten yaratmanın ne olanağına ne de cesaretine sahiptir. Burjuvazinin atacağı hatalı bir adım, her ne kadar sınıfın örgütsüzlüğü ve öndersizliği söz konusuysa da, eylemlerin Avrupa'da bir çorap söküğü gibi yayılması riskini taşımaktadır.

Yukarıda 1995 yılını kapatan ve gelecek için ufukta umut verici bir çığır açan Fransız işçi sınıfı hareketinin, son iki yılda AT ülkelerinde yaşanan eylem dalgasını taçlandırdığını belirttik. Aşağıda bazı AT ülkelerini örnek alarak özet halinde yaptığımız doküman kronolojisi, söz konusu eylem dalgasının birbirinden bağımsız eylemlerden oluşmadığını, tam tersine burjuva medyanın tüm yalıtma çabalarına rağmen birbirlerini karşılıklı etkilediklerini ve beslediklerini ortaya açık bir biçimde koymaktadır.

İtalya'da Mart 1994 seçimlerinde iktidara gelen ve ülke ekonomisini Maastricht anlaşması doğrultusunda reformlara tabi tutmaya çalışan Berlusconi'ye İtalyan emekçilerinin cevabı biliniyor. 1994 sonbaharında İtalya, ardarda görkemli iki genel greve sahne olmuştu. 14 Ekim'de 3 milyon emekçi sokaklara dökülmüş; 12 Kasım günü sadece Roma'da 1 milyon insan liberalizme nefretini haykırmış ve sonuçta üçüncü genel grev çağrısının ardından Berlusconi 22 Aralık 1994 günü istifâ etmek zorunda kalmıştı. 1994 ve 1995 yıllarında İtalya'da, devlet demir yolları, hava yolları, toplu taşıma işletmeleri, elektrik işletmeleri, radyo/televizyon kurumları, posta işletmeleri türünden kamu kuruluşlarında olduğu gibi, Fiat otomobil işletmelerinde de yaygın bir grev dalgası yaşandı.

Portekiz'de de aynı şekilde 1994 ve 1995 yılları işçi eylemlerinin yaygınlaştığı ve sistematik bir güçlenmenin görüldüğü bir dönem oldu. Ocak 1994'te hükümetin istihdam ve ücret politikasına karşı mücadelede atılan Portekiz emekçileri, aynı zamanda çalışma süresinin kısaltılmasını ve tarihsel kazanımlarının korunmasını talep ederek bir hafta süren bir birleşik eylem örgütlediler. 1994 yılı boyunca değişik iş kollarında yaygın yaşanan eylemler, 17 Kasım günü düzenlenen güçlü bir genel grevle daha ileri bir düzeye sıçratıldı. 1994 yılı boyunca gözlemlenen bu ısınma hareketlerinin ve provaların ardından 1995'in 16 Şubat günü yapılan bir genel grevle başlayarak tüm yıl boyunca, kamu sektöründen özel sektöre doğru yayılan geniş bireylem dalgasına tanık olundu.

Belçika bu bağlamda adı sık duyulan ülkelerin başında gelmektedir. 29 Kasım 1994 günü, hükümetin kamu işletmelerini özelleştirme politikasına karşı patlak veren genel grev, kamu sektörünün tamamını felce uğratmış, bu ülke tarihinde eşine az rastlanır bir emekçi seferberliğine yol açmıştı. 1995 yılı boyunca değişik sektörlerde yaşanan eylemler yoğunluk kazanmış ve emekçiler 13 Aralık 1995'i ulusal bağlamda mücadele günü ilan ederek ülkede bir genel grev havası estirmiş, onbinlerce işçi Brüksel sokaklarında Maastricht Avrupası'na, yani liberalizme tepkilerini, muhalefetlerini haykırışlardı.

İngiltere'de ise emekçiler, '80'li yıllarda Bayan Thatcher döneminde sineye çektikleri ağır yenilginin etkilerinden daha yeni kurtulmaya başladılar. Thatcher'in, emekçilerin en doğal sendikal haklarına indirdiği darbeler gözetilerek bakıldığında; özellikle sağlık ve eğitim kurumlarında, bankalarda, otobüs, metro, posta ve radyo televizyon işletmelerinde örgütlenen yoğun eylemler hızlı bir canlanışın işaretleridir. Demiryolları emekçilerinin, birkaç ay devam eden grevler sonunda, yönetimin tüm katılığına rağmen çalışma süresinin düşürülmesi ve ücretlerin artırılması konusunda elde ettikleri kazanımlar, İngiltere'de de yeni bir rüzgarın esmeye başladığını göstermektedir. 21 Ekim 1995 günü kamu sektörünün savunma adına düzenlenen miting Londra'yı uzun dönemdir eşine rastlanmamış bir emekçi gösterisinin sahnesine çevirdi.

Yunanistan'da emekçiler, 14 Aralık 1994 günü, hükümetin ücret politikasına karşı düzenledikleri başarılı genel grevden aldıkları cesaretle, 1995 yılı içinde sık sık sokaklara döküldüler. Özellikle; demiryolları, hava yolları, tersaneler vb. ulaşım sektörlerinde yoğunlaşan, ama yer yer diğer sektörleri de kapsayan periyodik eylemler gerçekleştirildiler.

İspanya'da iliklerine kadar çürümüş "sosyalist" Gonzalez hükümeti bir yandan mali ve politik skandallar içinde yüzerken, diğer yandan da uzun dönemdir, sık sık sokağa dökülen emekçilerin mücadelesiyle karşı karşıyadır. 27 Ocak 1994 günü Madrid son yılların en görkemli gösterisine sahne oldu. Gonzalez hükümetinin, emekçilerin çalışma koşullarını ağırlaştırmayı ve sosyal sigortalar sisteminde kesintiler yapmayı öngören tasarısına karşı düzenlenen söz konusu grev ve ona eşlik eden gösterilerin yarattığı etki, İspanya emekçilerinin, maddencilik, balıkçılık, tersane vb. sektörlerde güçlü eylemlere girişmelerine yol açtı.

İSVEÇ Sosyal Demokrat İhanetten Ultra-Liberal Saldırı

İsveç'te dünya ölçeğinde ultra-liberalizme endeksli olarak hızlanan ekonomik "reformlar", her gün daha katı kemer sıkma politikalarının uygulanmasını zorunlu kılıyor. Çoğu kez hükümet değişikliklerinin ardında yatan temel neden daha katı bir kemer sıkma politikalarını yürürlüğe koymak oluyor. Aynı ihtiyaçtan dolayı sermaye 1994 yılı Eylül ayında yıpranmış muhafazakarları dinlenmeye çekerek sosyal demokratları iktidara getirmişti. Adı bir dönem "Refah Devleti" ile özdeşleştirilerek anılan ve sendikalar aracılığıyla emekçi kitleleri iyi denetleme imkanlarına sahip bulunan sosyal demokratlar eliyle saldırı politikalarını hayata geçirmek niyetindeydi.

Sosyal demokratların azınlık hükümeti kumalarının ardından bir buçuk yıla yakın bir süre geçti. Bu süre içinde hem azınlık hükümeti olmaktan kaynaklanan zayıflık, hem de seçim kampanyası döneminde yapılan ölçüsü kaçırılmış vaatler sosyal demokrat hükümetin, sermayenin istediği adımları hızla atmasının önünde engel olmaya başladı.

Sermaye çevrelerinin, anlayışlı davranmanın da bir sınırının ve süresinin olduğunu sosyal demokratlara değişik vesilelerle hatırlatmalarının ardından, hükümet üstlendiği görevi yerine getirmek için hızlı adımlar atmaya başladı. Açıklanan yeni kemer sıkma politikasına göre; 1 Ocak 1996 tarihinden itibaren hükümet başta sosyal sigorta harcamaları, işsizlik tazminatı, çocuk parası yardımları olmak üzere, yoksul ve dar gelirli tüm emekçilerin yararlandıkları en temel hakların tamamını tek çırpıda köklü bir budamaya tabi tutmuş bulunuyor. Ülkenin millet meclisi sayılan Riksdag, 25 red ve 52 çekimser oya karşı 253 oyla, sosyal demokratlar dışında hiç bir partinin uygulamaya koymaya cesaret edemediği katı bir kemer sıkma politikasını onayladı. Emekçi kitleler ise gelişmeleri büyük bir ilgisizlik içinde, sanki burjuvazinin dayattığı bu kaderden başka alternatifleri yokmuş gibi izlediler.

Bu yeni kemer sıkma politikası kuşkusuz İsveç burjuvazisinin emekçilere karşı sürdürdüğü saldırı kampanyasının sadece bir aşamasıdır. Gerisi, bir çok başka Avrupa ülkesinde olduğu gibi, eğer herhangi bir direniş sergilemezse, zamana serpili

olarak gelecektir. Sosyal harcamaların daha da kısıtlanması; emeğin ücretinin daha da düşürülmesi; devlet bütçesinin denkleştirilmesi için eğitim, sağlık gibi sektörlerin bütçelerinin bir kez daha budanması; zarar ediyor diye kamu sektörünün en çok kâr getiren kollarının özel sektöre peşkeş çekilmesi derken saldırıya gün geçtikçe yeni halkalar eklenecektir.

Maliye bakanı Göran Persson dozu doruğuna tırmandırılmış bu yeni kemer sıkma politikasını; *"Borçlu bir ülke gerçekten serbest bir ülke değildir. Kamu sektörünü ve emeklilik ödeneklerini finanse etmek için her zaman dışarıdan borç para almak zorunda olduğumuzu unutmayalım"* diyerek gerekçelendirdi. Bu, kapitalizmin bunalımından, mali sermayenin uluslararası borsalardaki spekülasyonlarından doğan sonuçların faturasını emekçilere çıkarmaktadır. Oysa birbirilerini kovalayan bu kemer sıkma politikalarıyla, diğer bir çok ülke örneğinde olduğu gibi, İsveç'te de burjuva düzenin topluma sunduğu tek perspektif; sermayenin önündeki tüm engelleri kaldırmak, onun emek üzerindeki egemenliğini sınırsız kılmaktır. Burjuvazi ülke ekonomisini Maastricht anlaşmasının ultra liberal kriterlerine göre yeniden kalıba dökmektedir.

İsveç emekçileri sermaye düzeninin tüm cephelerden topluma sınga ettiği liberal illüzyonların etkisinden de kurtulmuş değildir. Sermayenin özgürlüğü etrafında örülen yalan ağının emekçiler içinde geçerli olduğunu sanmaya devam etmektedir. Maastricht anlaşmasına göre oluşturulacak bir ultra liberal Avrupa Birliği sınırları içinde emekçilerin de refah ve huzura kavuşacağına inanıyorlar. İsveç emekçileri bu yanılgıda yalnız değiller. Örneğin Fransız emekçileri de özellikle Mitterrand döneminde bu çıkmazda epeyce mesafe kaydetmişlerdi. Şimdi ise boşuna kaybedilen zamanlarını ve beraberinde budanan kazanımlarını farkederek, akın akın sokaklara dökülüyor. Bir gün gelecek, mutlaka İsveç emekçileri de Fransızlar gibi yarıldıklarını, kandırıldıklarını farkedecek, kaybettiklerini tekrar elde etmek için mücadeleye atılmaktan başka bir seçenekleri olmadığını bilincine varacaktır.

Fransız burjuvazisi değerli bir evladını kaybetti

François Mitterrand'ın ölümü ile Fransız burjuvazisi değerli bir evladını kaybetmiş oldu. Burjuvazinin bu kaybı aynı zamanda ülkenin politik yaşamını on yıllardır biçimlendiren bir neslin sonuna da

tekabül etmektedir. Oldukça genç yaşta politikaya atılmış ve yarım asrı aşkın bir süre aktif ve çok renkli bir politik yaşam sürdürmüş olan Mitterrand'ın ardından çok şey söylenebilir. Onbir kez bakanlık ve on dört yıl devlet başkanlığı yapmış zeki, kurnaz, düzenbaz, karmaşık ve bu arada karanlık bir kişiliği olan Mitterrand'ın politik bilançosuna iki cepheden bakılabilir.

Birincisi, onu iktidara taşıyan emekçiler cephesinden bakıldığında görünen manzardır. Muhalefette iken her toplantısında sol yumruğunu sıkarak enternasyonal haykırarak ve *"Kurulu düzenden, kapitalist toplumdan kopuşu kabul etmeyen sosyalist partisine üye olamaz"* (1971), *"Sosyalizmin rolü kapitalist toplumda insanı onun boğazını sıkarak baskılarından ve endişeden kurtarmaktır."* (1973), *"Tekellere ihtiyacımız yoktur, para babalarına, paraya ihtiyacımız yoktur."* (1972) diyen Mitterrand Fransız solunun mezar kazıcısı olmuştur. Ona basamaklık, koltuk değnekliği yapan FKP'nin içinde bulunduğu derin çukur, bu sürecin en tipik sonucudur.

İkincisi silik bir politikacıyı; kutsanan, Kral XIV. Louis ile kıyaslanan "Mitterrand" haline getiren icraatlarıdır. Yani; tekellerin, para babalarının servetlerine servet katacak icraatları.

Fransız emekçilerinin ve halkının omuzlarında sosyalizm adına iktidara taşınan bu sözde sosyalist, saraya yerleşir yerleşmez bukalemun gibi renk değiştirerek *"İşletme tüm diğerlerini belirleyen bir önceliktir. Üretmek, daha fazla üretmek, daha iyi üretmek, sosyal ve mali kesintileri azaltmak, yatırım yapmak, satmayı öğrenmek ve rekabetçi olmak gerekir. Yalnız kâr yapanlar yatırım yapmak konumundadırlar. Yatırım yapmak için önce para kazanmak gerekir."* (1983), diyerek kapitalist sistemin mezar kazıcısını övmeye koyuldu.

Mitterrand döneminde Fransa'da milyonlarca emekçi işten atılmış, yüzbinlerce insan metroda, sokaklarda yaşamak zorunda bırakılmış, emekçilerin ekonomik ve sosyal kazanımları sistematik olarak budanmıştır. Diğer taraftan da Fransız ordusu; örneğin Yeni Kaledonya'da, Çad'da, Ruanda'da terör estirmeye, kan dökmeye devam etti. Fransız emperyalizminin bekası için kara Afrika kıtasındaki eski Fransız sömürgelerinin talanı kat kat artırılarak sürdürüldü.

Sonuç itibarıyla Mitterrand döneminde kazançlı çıkan tek kategori sermaye sahipleri oldular. Bu dönemde spekülasyoncular borsada altın çağlarını yaşadılar. Borsa tarihinde ilk defa Mitterrand döneminde düzenli bir artış yaşandı, rekorlar kırıldı. 1981/95 arası dönemde borsanın kaydettiği %250'lik bir artışla Fransa'da eşine rastlanmamış ölçekte bir rantiyeci sınıf türedi ve palazlandı. Mitterrand'ın esas yasını bunlar, Paris'in rantiyeci mahalle sakinleri tutmaktadırlar.

**İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!**

Emperyalist köleliğin yeni halkası

24 Aralık seçimlerinin kısa hazırlık dönemine bazı önemli siyasal gelişmeler eşlik etti. Bunlardan ilki, Türkiye'nin Gümrük Birliği üyeliğinin Avrupa Parlamentosu tarafından onaylanması oldu. Hemen ardından, aynı parlamento tarafından bu kez Türk Devleti'ni Kürt sorunuyla "siyasal çözüm"e davet eden bir başka karar alındı. Bunu ise, PKK'nin tek tarafı ateşkesi izledi. İşbirlikçi düzen cephesi birinci gelişmeyi kitlelere bir bayram sevinci içerisinde sunarken, diğer iki gelişmeyi şimdilik belirgin bir sessizlikle karşıladı. Kürt sorununun toplum gündemindeki yakıcı ağırlığına rağmen, üstelik bir seçim atmosferi döneminde, bu sessizlik belirgin bir zayıflığın açık bir göstergesi sayılmalıdır. Öyle anlaşılıyor ki, düzen cephesi bu gelişmeler karşısında açık ve etkin bir politik tutum için seçim sonrası beklemektedir. Şimdilik görülen, Avrupa Parlamentosu'nun ikinci kararının Gümrük Birliği üzerine koparılan yaygarayı gölgelediği, PKK'nin tek tarafı ateşkesinden ise seçimlerin selameti için örtülü bir yarar umulduğudur. Düzen cephesinin karar odakları, Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğma değişmez politikasını ne tür yeni manevralar eşliğinde sürdürebileceklerini görebilmek için seçimlerin ortaya çıkaracağı yeni tabloyu beklemektedirler.

Avrupa Parlamentosu'nun 13 Aralık'ta aldığı kararla birlikte Türkiye resmen Avrupa Gümrük Birliği üyesi oldu. Antlaşma 1 Ocak 1996'da yürürlüğe girecek. İşbirlikçi düzen cephesinin büyük bir başarı ve tarihi bir adım olarak nitelediği bu gelişme, gerçekte Türkiye'nin emperyalizme kölece bağımlılığının yeni bir büyük halkasından başka bir şey değildir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşuyla sonuçlanan Türk milli kurtuluş savaşı, emperyalist işgali sona erdirmek ve devlet bağımsızlığını elde etmekle sınırlı kaldı. Emperyalizme iktisadi ve mali bağımlılık, TC'ye belli bir siyasal inisiyatif alanı tanıyan yeni bir çerçeve içinde devam etti. Bununla birlikte TC, İkinci Dünya Savaşı'nın bitimine kadar, gerek emperyalist ülkelerle Sovyetler Birliği arasındaki çelişkilerden, gerekse o dönem bölünmüş ve bloklaşmış emperyalist dünyanın kendi içindeki çelişkilerden yararlanarak, uluslararası ilişkilerde belli bir manevra alanına sahip oldu.

İkinci emperyalist savaşın bitimiyle birlikte bu dönem de noktalandı. Savaş sonrasında, bir yandan Sovyetler Birliği önderliğinde güçlü bir sosyalist kamp oluşurken, öte yandan emperyalist dünya ABD jandarmalığında kendi geçici iç bütünlüğünü sağladı. TC geçmişteki manevra imkanlarını yitirerek her alanda ABD emperyalizminin tam denetimine girdi. Komprador ticari faaliyet, devletçilik uygulamaları ve savaş dönemi vurgunları içinde palazlanan Türk burjuvazisi de, aynı dönemde, ticaret acentacılığından emperyalist tekellerle ortak sanayi yatırımları aşamasına geçince, emperyalist kölelik ilişkileri de bu sayede daha sağlam bir iktisadi temele kavuştu. Türkiye NATO'ya üye oldu ve emperyalist dünyanın bir ileri karakolu rolünü üstlendi. Kuzeyde Sovyetler Birliği'ne ve güneyde Ortadoğu halklarına karşı, NATO üyeliğini Avrupa Konseyi'ne üyelik ve ABD hizmetindeki bölgesel saldırı örgütü CENTO'ya üyelik tamamladı. Türkiye'nin emperyalizme her alanda ve her düzeyde kölece bağımlılığı işbirlikçi Türk burjuvazisinin sefil çıkarları doğrultusunda perçinlendi.

1963 yılında Avrupa Ekonomik Topluluğu'na (AET, şimdiki adıyla Avrupa Birliği) katılma sürecini başlatan Ankara Antlaşması bu doğrultuda yeni bir adımdı. Bu süreç otuz yıldan fazla sürdü ve Türkiye, 13 Aralık kararıyla birlikte, Avrupa Birliği'ne değil ama, Gümrük Birliği'ne nihayet katıldı. İşbirlikçi Türk burjuvazinin sözcüleri ve onun medyadaki beslemeleri, Gümrük Birliği'ne girişi "32 yıllık" bir azmin ve mücadelenin "zaferi" olarak propaganda ediyorlar kitlelere.

Uşaklıkta ve Türkiye'yi emperyalist köleliğin yeni biçimleri içine sokmakta belli bir "azim" gösterildiği bir gerçektir. Fakat eğer sözü edilen "macera" bu kadar

uzamak zorunda kalmışsa, bunun nedeni, '60'lı ve '70'li yıllardaki toplumsal-siyasal mücadelelerin engelleyici basıncı yanında, Türkiye kapitalizminin kendine özgü yapısıdır. Savaş sonrasında "ithal-ikameci" bir kalkınma modeli izleyen Türk burjuvazisi, gümrük duvarları ve dış ticaret kısıtlamalarıyla, Türkiye'nin değil, fakat kendisiyle ortaklık halinde Türkiye'ye yatırım yapan emperyalist tekellerin çıkarlarını koruyordu. "İthal-ikamesi"yle üretilen kalitesiz mallar, gümrük duvarları ve öteki ticari sınırlamalar sayesinde, fahiş tekelleri fiyatlarla iç pazarda tüketiliyordu.

Bu model '70'li yılların sonunda imkanlarını tüketince, bu kez "ihracata dayalı sanayileşme" adı altında ve IMF reçeteleri doğrultusunda, neo-liberal politikalara geçildi. Bu politikalar Türkiye'yi emperyalist ekonomik ve mali girişimlere daha açık hale getirdi. Türkiye, emperyalist tekeller için alabildiğine kârlı bir pazar ve "ucuz bir işgücü cenneti" oldu. Son halkası özelleştirme adı altında KİT'lerin emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi olan bu süreç, aynı zamanda, ekonomik cephede Türkiye'yi Gümrük Birliği'ne hazırlamış oldu.

12 Eylül'le ezilen devrimci halk hareketinin kendini henüz yeniden toparlayamamış olması ise, siyasal cephe- de işi kolaylaştıran temel etken durumundadır. '60'lı ve '70'li yıllarda halk hareketinin gücü ve anti-emperyalist bilinç ve duyarlılığın basıncıyla, demagojik olarak da olsa IMF'ye ve "Ortak Pazar"a kısmen muhalefet etmek zorunda kalan düzen solu, bu yeni dönemde düzen sağıyla aynı uşaklık çizgisinde birleşmiştir. Kısmi bir biçimsel muhalefet göstermek bir yana, bugünkü CHP atılan adımın mimarı olmakla bile övünebiliyor.

Bu uygun siyasal ortamı ise, düşünsel planda, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki gelişmelerin ardından yeni bir ivme kazandırılan globalizm ideolojisinin toplumda yaygınlaştırılması tamamlamaktadır. Bir yandan etnik ve dini farklılıklar körüklenerek halklar birbirlerine kırdırılırken, öte yandan Yeni Dünya Düzeni'nin bu globalizm eksenli ideolojik saldırısı ile, artık sınırların aşıldığı, bağımsızlık düşüncesinin çağdışı kaldığı, ekonomik temel üzerinde her alanda bir entegrasyon çağına başladığı propaganda ediliyor. Böylece uşaklığa ideolojik bir kılıf giydiriliyor, bağımlı ülkelerin işçileri ve emekçileri emperyalist dünyaya kölece bağımlılığın destekçileri haline getirilmeye çalışılıyor. Bu ideolojik propaganda saldırısı Türkiye'de de yıllardır sistematik bir biçimde sürdürülüyor. Bu sayededir ki, işbirlikçi düzen cephesi, yeni bir kölelik antlaşmasını ve adımını, halk yığınlarına neredeyse bayram olarak sunabilmekte, bu sayede gündemdeki seçimlerde kitle desteğini artırmayı umabilmektedir.

Gümrük Birliği'ne üyelik antlaşması, Türkiye'yi ekonomik cephede Avrupa sermayesine ve mallarına sınırsız biçimde açmaktadır. Buna karşılık, Türkiye Avrupa Birliği üyeliğine kabul edilmediği içindir ki, ekonomik ortaklığın tüm siyasal karar mekanizmaları dışında bırakılmaktadır. Söz konusu olanın ortaklık değil de kölece bağımlılık olduğunu kendi başına bu bile göstermeye yeter. Ama böyle olmasaydı bile sonuç değişmezdi. Zira eşitsiz olan, dahası bu eşitsizliği tarihsel olarak egemenlik-bağımlılık ilişkileri içinde kurumlaştırmış bulunan ülke ekonomileri arasında eşit ilişkilere dayalı bir ortaklık eşyanın tabiatına aykırıdır. Böyle bir tarihsel ilişki içinde ise, eşit ekonomilerin ortak çıkarlarına dayalı entegrasyonu değil, fakat bağımlı ekonominin emperyalist ekonomiye yeni bir düzeyde entegrasyonu söz konusu olabilir ancak.

Türkiye kapitalizmi tarihsel ve yapısal olarak zaten uluslararası mali sermayenin organik bir parçası ve uzantısıdır. İktisadi ve mali kölelik temeline dayanan bu ilişki Gümrük Birliği adımı ile daha da ağırlaşmakla kalmıyor, yeni bir siyasal-hukuksal çerçeveye de kavuşuyor. Yeni ve asıl önemli olan da budur. Türk burjuvazisi, "kendini" ülkesi üzerindeki biçimsel egemenlik haklarından Gümrük Birliği hukuku çerçevesinde resmen de feragat ediyor. Kuşkusuz bu feragat, bu asalak sınıfın çıkarlarına tümüyle uygundur. Neo-liberal politikalar sayesinde

ekonomide sağladığı "yeniden yapılanma"nın bugünkü çerçevesi içinde, onun çıkarları bu tür bir entegrasyonu gerektiriyor. Tüm tekelleri grupların bu adıma aynı ölçüde hazır olmadıkları biliniyor. Bugüne kadarki gecikmenin nedenlerinden biri de aslında budur. Fakat yapılan antlaşmada bu gözötilmiş, antlaşmaya konulan bazı özel maddeler sayesinde, bu kesimlerin çıkarları belli bir uyum süreci için koruma altına alınmıştır. Tekelci burjuvazi içinde Gümrük Birliği adımı üzerinde "tam mutabakat" böylece sağlanmıştır.

Ama her durumda olduğu gibi, Gümrük Birliği adımıyla da, tekelleri burjuvazinin kazancı işçi sınıfı ve emekçilerin kaybı demektir. Tekelci burjuvazi kazanmış, ülke ve tüm çalışan sınıflar kaybetmiştir. Türkiye'nin boynuna yeni bir kölelik halkası eklenmiş, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sırtına ise, daha da ağırlaşmış bir emperyalist köleliğin iktisadi, siyasal ve manevi yeni yükü binmiştir.

Gerçek mahiyeti bu olan bir antlaşma ve adımı, yığın-lara refah ve demokrasi doğrultusunda bir büyük adım olarak sunan işbirlikçi cephenin bu sahtekarca propagandasını yığınlar içinde açığa çıkarmak günün önemli devrimci görevlerinden biridir. Gümrük Birliği Antlaşması'na karşı mücadele, Türkiye üzerindeki emperyalist egemenliğe karşı mücadelenin bir parçası, yeni bir halkasıdır. Komünistler bu mücadeleyi dar ve milliyetçi bir zemine düşmeden, emperyalizme karşı mücadeleyi emperyalist egemenliğin Türkiye'deki iktisadi-toplumsal dayanaklarına karşı mücadele içinde ele alan bir devrimci perspektifle yürüteceklerdir. Kapitalist egemenlik koşullarında bunun gerisinde kalan bir anti-emperyalist bağımsızlık mücadelesinin küçük-burjuva bir milliyetçi ütopya olduğu bilinciyle hareket edeceklerdir. Emperyalist bağımlılığın temeli tekelleri burjuvazinin sınıf egemenliğidir ve tersinden tekelleri burjuvazinin sınıf egemenliğinin temel dayanağı emperyalizme bağımlılıktır.

Türk burjuvazisinin Avrupa ile sınırsız bir entegrasyon hevesi ve politikasının gerisinde, kuşkusuz kendi sınıf egemenliğinin bu gerçek zemini konusundaki açık bilinci de temel bir rol oynamaktadır. Bir "zayıf halka" olan "kendini" egemenlik sahasını, siyasal-hukuksal açıdan daha ileri bir düzeyde emperyalist Avrupa'ya bağlarken, böylece daha sağlam bir "koruyucu şemsiye"ye kavuştuğu inancıyla hareket etmektedir. Ne var ki ülkeyi ekonomik talana ve ağır sömürüye daha pervasız bir biçimde açan bu yeni adımın "koruyucu şemsiye" olmak bir yana, tersinden dinamiklerin güç kazanmasına zemin oluşturacağını Türk burjuvazisi yaşayarak görecektir. Gümrük Birliği Türk burjuvazisini çalışan sınıflar karşısında rahatlatmayacak, tersine onu yeni problemlerle yüzyüze bırakacaktır.

Dikkate değer olan bir öteki nokta, tam da aynı "zayıf halka" bilinci nedeniyle ki, emperyalist Avrupa Türkiye'yi Gümrük Birliği'ne kabul ederken Avrupa Birliği'ne kabul etmemektedir. Bu sorunlu ve hastalıklı bünyeyi siyasal planda özenle kendinden uzak tutmaktadır. Kaldı ki, Gümrük Birliği'nin sağlayacağı ekonomik avantajlardan en iyi biçimde yararlanmak için bu özellikle gereklidir. Zira bugünkü faşist polis-asker rejimi korunmadıkça, Türkiye'yi bir kârlı pazar ve bir ucuz işgücü cenneti olarak değerlendirmek mümkün olmayacaktır. Yığınları aldatmaya yönelik sahtekarca propagandanın aksine, bu konuda Türk burjuvazisiyle Avrupalı emperyalistler arasında anlaşmazlık bir yana, gerçekte tam bir mutabakat vardır. Türk burjuvazisi de Avrupa Birliği'nin bugünkü siyasal-hukuksal normlarını uygulamaya kalkmanın bugünkü sorunlar ortamında mümkün olmadığını, bunun kendi egemenliğinin çatırdaması demek olacağını çok iyi bilmektedir. Bu açık görüş nedeniyle ki, Avrupa Birliği'ni kendi çözümsüz iç sorunlarını "çözeceği" belirsiz bir geleceğin işi olarak görmektedir.

MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE

Mesai Eylemi

Sefaköy bölgesinde büyük bir tekstil fabrikasında çalışıyorum. 30 Kasım Perşembe günü, öğle yemeği paydosundan sonra hasta bir arkadaşımız iki gündür yaptırdığı iğneyi yaptıracağını bildirerek fazla mesaiye kalamayacağını bildirdi. Bir diğer arkadaş da ustasından izin alarak mesaiye kalmayacağını belirtti. Hergün öğle paydosundan sonra hazırlanan mesai listesi o gün de bu iki arkadaş izinli gösterilerek usta tarafından müdüre götürüldü. Listeyi inceleyen müdür ustayı çağırarak, fazla mesaiye kalmayacak olan iki arkadaş için ustayı şiddetle azarladı. İzin verme yetkisinin sadece kendisinde olduğunu, kimseye izin vermediğini bağırarak ilan etti. Ardından "Erkek olan çıkar gider" biçiminde bağırarak, tazminatsız işten atma tehditinde bulundu.

Gururları kırılan ustalar her zamanki tutumlarının tersine, bu kez yapılacak eylem konusunda beni yanlarına çağırarak "Ne yapabiliriz, nasıl yaparız? Arkadaşlar bize güvenmez, seni dinlerler." diyerek arkadaşlara durumu anlatmamı istediler. Benim konuşmalarında arkadaşlara asıl muhatabın biz olduğumuzu, ustalara bağırarak bize gözdağı verilmeye çalışıldığını, fazla mesaiye o akşam hiçbirimizin kalmaması gerektiğini, normal günler gibi 18:05'de yani paydosa 10 dakika kala üzerimizi giyinerek servis alanına inmemizi önerdim. Diğer bantlara da ustalar iletti. Birkaç arkadaş tereddüt etti ama diğer arkadaşlar hemen kabul etti. Servis alanına üzerimiz giyinik idik. Servisleri 45 dakika kadar beklettiler. Bu arada ustalar sorguya çekildi idare tarafından. Ustalardan elebaşlıları isteyen, yani "6 aydır burayı karıştıranlar var bunu ergeç çıkarırım" diyen müdür ertesi gün birkaç eski işçiyi çağırarak bir daha yoklama çekti. Sonuç alamadı. Aynı gün akşam saat 17:00'de iki müdürün de işine son verildiğini öğrendik. Bu eylem sonrası iki müdürün işine son verilmesi bizce anlamlıdır. Bu bence olayların büyümemesi ve işçileri yatıştırmaya yönelik sermayedarın bir taktiğidir.

Dört ay öncesi de aynı taktik uygulanmıştı. Zam sonrası protesto eyleminden sonra o zamanki müdür istifasını bir ay önce vermesine rağmen kabul edilmemişken, eylem sonrası bu müdür, işveren tarafından işçilere kötü davrandığı için atılmış gibi gösterildi. İstifa olayını önceden bildiğimiz için yutmadık tabi. İşyerimiz bütün tekstil-konfeksiyon fabrikaları ile benzer sorunlara sahip. Ancak her sorun çıktığında tavır ve eylem koyar hale gelmemiz ve her olaydan ders çıkarmamız bir dahaki eyleme daha hazırlıklı ve kararlı girmemize yarıyor.

Bir Tekstil İşçisi/İstanbul

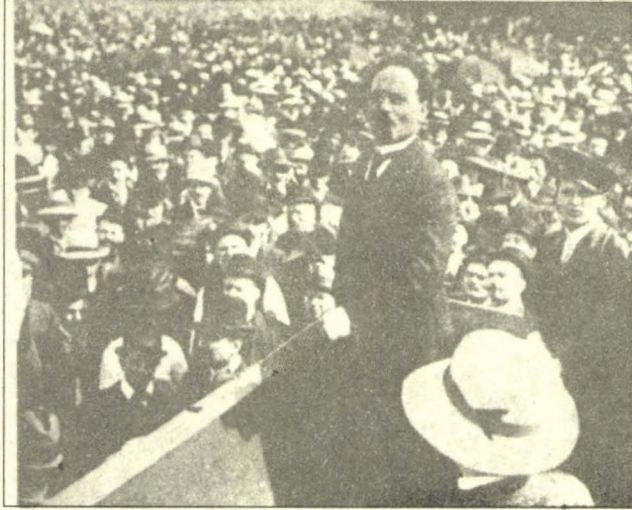
BARİKAT GÜNCESTİ (1)

Sabahın ilk ışıklarıyla
uyandılar
Gözleri mahmur
kimi
yalınayaktılar
Vardılar... zulmün
kapısına dayandılar
Selaleydiler
Panzeri dövüyordu
öfkeli yumrukları
umutluydular
Yeni bir gün gibi
yarına gebeydiler.

Rahime HENDEN'in yayına hazırlanan
"Barikat Çiçekleri" adlı kitabından alınmıştır.

Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg 77 yıl önce katledildiler

"... Spartaküs Ateş ve Ruh Demektir."

"Sıkı durun! Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir. Proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemini, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir. Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır. Ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Herşeye rağmen!"

K. Liebknecht,
Öldürüldüğü gün 15 Ocak 1919 tarihli
Die Rote Fahne'de yayınlanan son yazısından

"Berlin'de düzen hüküm sürüyor! Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin düzeniniz. Devrim daha yarın olmadan, zincir şakırtıları içinde yine doğrulacaktır. Ve sizleri vahşet içinde bırakıp, trampet sesleri arasında şunu bildirecektir:

"Vardım, Varım, Var Olacağım!"

Rosa Luxemburg,
Öldürülmeden bir gün önce
14 Ocak 1919 tarihli Die Rote Fahne'de,
yayınlanan son yazısından

"Bugün burjuvazi ve sosyal hainler Berlin'de bayram ediyorlar. Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'u katletmeyi başardılar. Dört yıl boyunca işçileri yağma uğruna katliamın içine sürükleyen Ebert ve Schneidermann şimdi proletaryanın önderlerinin cellatlığı rolünü üstlenmişlerdir. Alman devrimi örneği kanıtıyor ki 'demokrasi' burjuva soygun ve en vahşi terörün provasından başka bir şey değildir. Cellatlara ölüm!"

V. I. LENİN, Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un katledilmesini protesto toplantısındaki konuşmadan

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin önderi V.I. Lenin 21 Ocak 1924 günü öldü

"Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez efendiler arasındaki savaşa, kölelerin bütün efendilere karşı yapacağı savaş ile 'cevap' vermek için verilen söz tamı tamına yerine getirildi ve tüm güçlülere rağmen getirilecek. Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar bunun önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır."

V.I. Lenin

Ekim Gençliği

aylık sosyalist gençlik dergisi

**3. SAYI
ÇIKIYOR**

29 Aralık 1965-İşten çıkarmaların durdurulması talebiyle fabrikalarını işgal eden Gamak elektrik motorları işçilerinden Şerif AYGÜN polis kurşunuyla şehit oldu.

10 Ocak 1965-Eşit işe eşit ücret talebiyle direnişe geçen Zonguldak maden işçilerinden ikisi, Satılmış TEPE ve Mehmet ÇAVDAR jandarma kurşunlarıyla şehit oldu.

4 Ocak 1996-Ümraniye tabutluğuna saldıran asker-polis ve özel tim

DHKC'li tutsaklar Abdülmecit SEÇKİN,

Orhan ÖZEN, Rıza BOYBAŞ

ve Gültekin BEYHAN'ı katlettiler.

8 Ocak 1996-Ümraniye şehitlerinin cenazesini izlemeye giden Evrensel muhabiri Metin GÖKTEPE polis tarafından gözaltında katledildi.

**"BU KAN DENİZİNİN
UFKUNDAN
KIZIL BİR GÜNEŞ
DOĞACAK!"**

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete